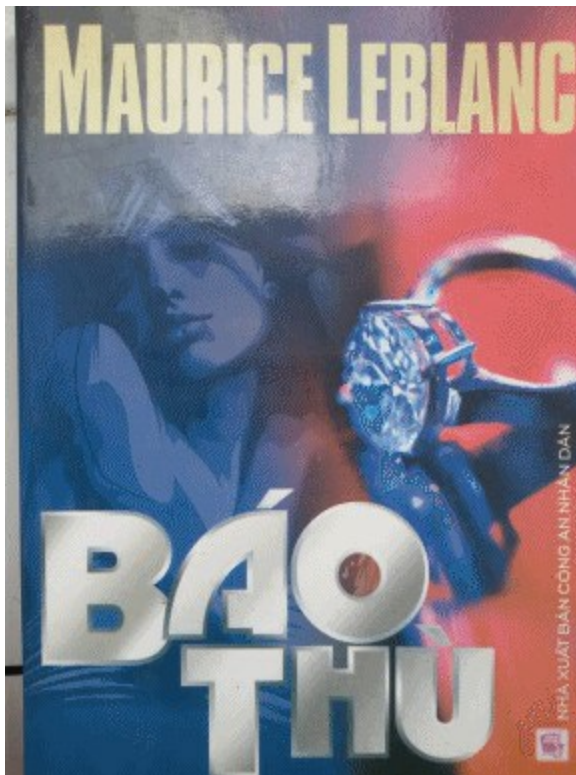

MAURICE LEBLANG

BẠO THỦ

TRẦN XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Maurice Marie Emile Leblanc (1864- 1941) là một nhà văn viết tiểu thuyết và truyện ngắn người Pháp, ông nổi tiếng là người đã sáng tạo ra nhân vật Arsène Lupin - một tên trộm lịch lãm và là thám tử tài ba trong loạt truyện trinh thám, được coi là đối lập với nhân vật Sherlock Holmes của Conan Doyle.

Các tác phẩm chính:

Một người đàn bà

80 chú ngựa

Cái kim thủng

Ba con mắt

Biên thủy

Đôrotê - Nghệ sỹ múa

Khu rừng của những sự kiện

Hình ảnh người đàn bà khoá thân

Vụ xì căng đan thảm cỏ xanh

Từ nửa đêm đến 7 giờ

Sự kiện khủng khiếp...

MAURICE LEBLANC

BẢO THÙ

Tiểu thuyết trinh thám

ĐOÀN DOÃN dịch

Hoa quân tử thực hiện ebook

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Phần một **VỞ SAU CỦA BI KỊCH**

1. TRÊN CON ĐƯỜNG HÀNH ĐỘNG

Những buổi sáng đẹp trời tháng giêng, không khí nóng ẩm hơn đưa lại một nguồn sinh khí mới. Trong cái lạnh mùa đông người ta bắt đầu cảm nhận một hơi thở mùa xuân. Buổi chiều kéo dài hơn; tuổi thanh xuân làm anh trẻ lại. Hôm ấy vào mười một giờ, lang thang trên các đại lộ, Arsène Lupin cảm thấy đúng như vậy.

Anh đi hơi nhún nhảy, khễ nâng gót chân lên như đang làm động tác thể dục. Thực tế mỗi lần bước chân trái anh hít sâu như đang tăng gấp đôi lượng không khí vào lồng ngực vốn đã căng đầy.

Đầu ngả nhẹ ra phía sau, bụng thóp lại. Không áo khoác, anh bận một bộ quần áo màu xám nhẹ mùa hè, tay cầm chiếc mũ mềm.

Khuôn mặt có vẻ như tươi cười với những người qua đường, nhất là với phụ nữ dù không đẹp, là phong thái một ông sắp tới năm mươi. Nhưng nhìn sau lưng hoặc từ xa, cũng chính ông ấy, dáng năng động, thân hình mảnh mai, rất thời thượng, đủ quyền bác lại mọi đánh giá gán cho anh đã trên hai mươi lăm tuổi.

"Và nữa ! Anh nhìn vào gương ngẫm hình dáng lịch sự của mình tự nhủ, bao nhiêu vị thành niên còn có thể muốn được như mình !"

Nói chung điều kích thích lòng mong muốn của mọi người là phong độ và niềm tin, những gì biểu lộ ở anh là thể chất vững vàng, đạo đức lành mạnh, dạ dày tốt, tiêu hoá ổn định và lương tâm không chê trách được. Được như thế người ta có thể ngẩng cao đầu bước đỉnh đạc.

Cũng nói thêm là ví của anh rất căng, trong bao súng ngắn bốn cuộn séc, ở các nhà băng với những tên khác nhau rải rác ở nước Pháp; trong những chỗ giấu chắc chắn, lòng sông, hầm kín, các hốc đá không vươn tới, anh có những thỏi vàng và những túi đá quý.

Chưa kể những thẻ tín dụng khắp nơi ghi tên Raoul de Limésy, Raoul d' Avenac, Raoul d' Enneris, Raoul d' Avemy, những tên khiêm tốn của giới quý tộc nhỏ ở tỉnh lẻ, gán với nhau cùng tên Raoul. Anh đang đến trước nhà băng tỉnh, phải vào gửi một tờ séc lớn, dưới tên Raoul d' Avemy, anh làm thủ tục giấy tờ, xuống tầng hầm, ký sổ rồi lại kết sắt của mình lấy một số tài liệu.

Trong lúc đang chọn giấy tờ cần thiết anh nhận thấy gần đấy một ông mặc tang phục, dáng điệu đã già và cổ lỗ của một viên chức hàng tỉnh, rút từ

kết sắt ra nhiều gói bọc sạch sẽ, đang cắt dây buộc và đếm từng tập mười từ một nghìn phrăng đến nghìn phrăng.

Ông này rất cẩn thận, thỉnh thoảng lo ngại nhìn quanh mình, không biết Arsène Lupin có thể theo dõi từng cử chỉ của ông, cho đến khi ông bỏ vào một chiếc cặp da thuộc tám mươi hoặc chín mươi tập tiền, nghĩa là với số lượng tám hoặc chín trăm nghìn phrăng.

Lupin cũng nhẩm tính cùng lúc với ông, đã tự nhủ: "Ông già đáng kính sống bằng tô tức này âm mưu gì đây ? Người nhận tiền ? Thủ quỹ trả tiền ? Phải chăng là một trong những nhân vật vô liêm sỉ "giấu" một ít tránh thuế ? Mình kinh tởm những con người này... gian lận Nhà nước... thật ô nhục !"

Nhân vật kia hoàn thành công việc, buộc chiếc cặp da thuộc bằng một cái đai rất cẩn thận, đứng lên và lên thang đi ra ngoài.

Lupin bám sát ông ta vì cuối cùng lương tâm không thể chê trách nhất cũng không ngăn cản người ta đi theo một người mang trong người một triệu tiền mặt. Một số tiền như thế có mùi vị kéo theo mình những con chó săn tốt. Mà Lupin là một con chó săn tốt, có thính giác không bao giờ lạc hướng. Vậy là anh đi theo con mồi, bước đi có lẽ dè dặt hơn vì không nên làm người ta chú ý nhưng trong lòng thật phấn khởi. Không một dự định, không hề có ý nghĩ tối tăm. Đối với một người lương tâm không thể chê trách và có trong tay một số kho quỹ đáng kể thì một tập tiền có ý nghĩa gì ?

Ông kia vào hiệu bánh, đi ra với một gói bánh và hướng về ga Saint - Lazare. Lupin tự nhủ:

"Chà chà ! Ông ta đi tàu và dẫn mình đến chỗ quý quái nào đây ?"

Ông lên tàu; Lupin cũng lên tàu và trong toa tàu dài đầy hành khách, họ theo con đường Saint - Germain. Ông kia giữ chặt chiếc cặp da thuộc trước ngực như một bà mẹ bế con.

Ông xuống ga Vésinet làm Lupin vui mừng vì anh rất thích nơi này. Cách Paris mười hai cây số, một đoạn sông Seine lượn vòng bao quanh, khu Vésinet lệ thuộc chặt chẽ về quy hoạch cơ sở hạ tầng và xây dựng, phát triển những đại lộ có những vườn cây và biệt thự sang trọng quanh mặt hồ tĩnh lặng dưới những rừng cây. Sáng hôm ấy, mặt trời ánh lên những giọt sương đêm đọng lại trên cành cây. Mặt đất cứng rắn và vang vọng. Thật thú vị cứ đi như vậy không bận tâm gì khác ngoài việc trông chừng món tiền tương lai của mình.

Những ngôi nhà đẹp, ngoài cùng có con đường bao rộng xây dựng trên mép hồ nước nhỏ ven bờ thuộc về những biệt thự vòng quanh.

Họ qua trước mặt biệt thự La Roseraie, Orangerie rồi ông kia nâng búa gõ một ngôi nhà được gọi là Les Clématites.

Lupin tiếp tục đi, hơi tách xa để khỏi bị chú ý. Cổng mở, hai cô gái trẻ lao ra vui vẻ:

- Chú về chậm thế ! Bữa trưa sẵn sàng rồi. Chú mang gì ngon lành cho chúng cháu đây ?

Lupin thích thú. Sự đón tiếp vồn vã ông chú, thái độ nhõng nhẽo, hình dáng mũm mĩm của hai cô cháu, ngôi nhà thấp và hơi lồi thò, tất cả những cái đó thật dễ mến. Vào một chỗ cởi mở như vậy, hít thở không khí ấm cúng của một gia đình hoà hợp sẽ êm dịu biết bao.

Cách xa năm trăm mét là mặt hồ lớn, có chiếc cầu gỗ nối với hòn đảo giữa hồ. Lupin ra ăn ở một cửa hàng thật ngon ở đây, sau đó đi vòng quanh hồ, ngắm nghía những biệt thự đóng kín trong những ngày mùa đông ở mặt ngoài con đường.

Một biệt thự làm anh chú ý, không chỉ dễ trông và có một khu vườn đẹp mà còn vì ở cổng sắt có tấm biển ghi: "Clair Logis, biệt thự bán. Trực tiếp ở đây để tham quan và hỏi chi tiết ở biệt thự Clématites".

Clématites ! Đúng biệt thự "ông chú ăn trưa ! Thực sự số phận rất ranh mãnh. Làm sao không phối hợp ý nghĩ về chiếc cặp da thuộc và việc thăm biệt thự Clair Logis ?

Hai căn nhà án ngữ cổng ra vào. Người làm vườn ở căn bên phải. Lupin bấm chuông. Người ta đưa anh đi tham quan ngôi nhà và anh thích ngay. Ngôi nhà thật đẹp, hơi xuống cấp, một số chỗ đổ nát nhưng thật cân đối và dễ tu sửa lại ! Anh nghĩ:

"Đây rồi... Đây là nơi mình cần. Mình đang muốn có một chỗ dừng chân quanh vùng Paris để thỉnh thoảng về nghỉ cuối tuần ! Chẳng có đòi hỏi gì khác nữa !"

Và lại, một vụ thật tốt đẹp ! Một lợi thế bất ngờ ! Số phận đưa lại cho anh một chỗ ở lý tưởng, lại không phải trả tiền. Chiếc cặp da thuộc ở đây chẳng phải để trang trải việc mua bán là gì ? Mọi việc tự thu xếp thật đẹp !

Năm phút sau Lupin đưa danh thiếp và ông Raoul d' Aveny được đưa vào gặp ông Philippe Gaverel ở phòng khách tầng trệt đã có hai cô cháu gái ông chú giới thiệu với khách.

Ông Gaverel vẫn cầm chiếc cặp da thuộc thắt đai. Hẳn ông đã không rời nó lúc ăn trưa.

Lupin trình bày mục đích cuộc đến thăm: Muốn mua ngay biệt thự

Clair Logis. Philippe Gaverel nêu lên những điều kiện.

Lupin suy nghĩ một lúc, anh nhìn hai chị em. Một chàng trai ve vãn cô chị và cô giới thiệu như là chồng chưa cưới, đến bên hai chị em và cả ba cùng cười. Anh thấy hơi phiền. Vốn dẫn đo, anh tự hỏi dự định chiếm không ngôi nhà có thể làm tổn thương hai chị em đến mức nào.

Cuối cùng anh đề nghị cho một thời hạn bốn mươi tám tiếng trước khi quyết định.

- Chúng ta thoả thuận với nhau thế - ông Gaverel trả lời - Nhưng ông sẽ thu xếp với công chứng viên của tôi. Chốc nữa tôi đi xuống vùng phía Nam.

Ông giải thích, goá vợ đã tám tháng nay và con trai vừa cưới vợ ở Nice, ông đến sống một thời gian với đôi vợ chồng trẻ. "Vả lại, tôi không ở đây với hai cô cháu tôi. Bên cạnh đây là biệt thự Orangerie của tôi. Hai khu vườn là một. Ngôi nhà rất dễ chịu nhưng ông không thể đánh giá được vì cửa đóng và tường bao".

Lupin ở thêm một giờ nữa, nói chuyện và đùa vui với những cô gái, kể cho họ nghe bao chuyện phiêu lưu mà họ thích thú. Nhưng anh vẫn liếc mắt quan sát ông Gaverel.

Mọi người đi dạo trong khu vườn biệt thự Clématites và khu vườn biệt thự Orangerie. Philippe Gaverel, chiếc cặp da thuộc dưới nách, ra lệnh cho anh hầu phòng đưa hòm xiềng lên một chiếc ô - tô ra ga Lyon trước.

- Còn chiếc cặp, thưa chú, chú mang theo chứ ? - Một cô cháu hỏi.

- Không đâu - Ông nói - Toàn giấy tờ về công việc, không quan trọng chú lấy ở Paris về và sẽ để ở nhà.

Thực tế, ông đi vào nhà, trở ra sau hai mươi phút. Không còn chiếc cặp da thuộc, túi áo cũng không căng, có thể nghĩ những tập tiền không mang trong người. Lupin tự nhủ:

"Ông ta đã để trong nhà, tin chắc vào chỗ cất giấu. Rõ ràng là một bọm già tránh thuế Nhà nước về tiền thừa kế của vợ. Những tay ấy không đáng được nung nấu".

Anh nói chuyện riêng với ông ta và tuyên bố:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ thưa ông, tôi mua khu biệt thự.

- Tốt lắm - Ông Gaverel nói và đưa chìa khoá biệt thự cho các cô cháu gái.

Họ cùng ra đi với nhau. Ông Gaverel không có chiếc cặp da thuộc trong tay nữa.

Hai tuần lễ sau đó Lupin ký một tờ ngân phiếu. Chỉ là một khoản ứng

trước cho người bán; giá mua biệt thự Clair Logis được bảo đảm gấp bội bởi những tập tiền cất giấu trong biệt thự Orangerie. Anh không vội tìm tòi, cho rằng không có chỗ để chắc chắn hơn chỗ của người giấu tiền. Tính chất tốt nhất của một chỗ cất giấu là không ai biết có kho của ở đây. Lupin thì đã biết rõ.

Trước hết, anh phải tìm một kiến trúc sư để tu bổ lại biệt thự. Tình cờ đã tạo điều kiện ấy cho anh. Một hôm anh nhận được thư một bác sĩ trước đây giúp anh một việc vô giá, biết tính chất con người anh, những thay hình đổi dạng và địa chỉ tiếp nối của anh. Bác sĩ Delattre viết:

“Bạn thân mến,

Tôi rất hân hạnh nếu anh có thể giúp đỡ chàng trai Félicien Charles, tốt nghiệp khoa kiến trúc sư, người mà tôi quan tâm. Anh ấy có tài... v.v...”

Lupin gọi đến, anh có vẻ rụt rè, giữ ý, muốn làm vừa lòng nhưng không biết làm thế nào. Khá đẹp trai, hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thông minh và nghệ sĩ. Anh hiểu rõ yêu cầu và tự nguyện đảm nhiệm mọi việc trang trí biệt thự và sắp xếp lại khu vườn. Anh ở lại trong căn nhà bên trái.

Nhiều tháng trôi qua. Lupin chỉ đến ba, bốn lần. Anh đưa Félicien Charles đến giới thiệu với hai chị em và biết được những gì xảy ra ở đây. Bản thân anh cũng thích đến thăm họ.

Cô chị bị viêm phế quản nặng phải lùi ngày cưới.

Hôn lễ cuối cùng được ấn định vào ngày chín tháng bảy, ông chú Gaverel phải về tham dự. Lupin đi du lịch Hà Lan quyết định về trước đó tám ngày để lấy những tập tiền.

Kế hoạch của anh đơn giản. Nhận thấy đầu con đường giữa hai bức tường đến hồ có thể kéo chiếc thuyền của một người bên cạnh, một đêm anh theo cách đó đột nhập khu vườn Orangerie và vào nhà.

Lấy được những tập tiền rồi, anh buộc lại chiếc cặp như cũ. Chắc chắn ông Philippe Gaverel dự định ở lại nhà hai cô cháu hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không ở biệt thự Orangeie, chỉ xác định xem chiếc cặp còn đây không mà không xem lại bên trong. Việc mất tiền sẽ chỉ được phát hiện vào tháng mười khi ông trở về.

Nhưng một buổi sáng khi Lupin đi xe đến, một bi kịch khủng khiếp đã xảy ra trên bờ tĩnh lặng của lòng hồ nhỏ vào hôm trước đó.

2. NHỮNG CUỘC GIẾT NHAU

Ở biệt thự Clématites, sau bữa ăn trưa, hai cô gái và hai chàng trai bị số phận đe dọa, lúc đầu đang vui vẻ tự nhiên, nhẹ nhàng, vô tư, lẫn lộn phong

thái lịch sự và tình cảm yêu đương. Mọi giông tố không có biểu hiện gì báo trước. Giông tố này đột ngột nổ ra trong một bầu trời xanh trong, những nạn nhân đáng sợ không có linh cảm nào tác động trong lòng.

Họ cười nói vui vẻ về những dự định trước mắt, về ngày mai và cho tuần lễ tới. Có hai chị em Gaverel từ khi bố mẹ chết, nghĩa là đã bảy tám năm nay tiếp tục sống ở biệt thự Clématites, dưới sự bảo trợ của một bà quản gia biết họ từ khi sinh ra, bà già Amélie và chồng bà, Edouard, người đầy tớ trong nhà.

Cô chị, Elisabeth là một cô gái trẻ cao lớn tóc vàng, mặt quá xanh trong thời kỳ dưỡng bệnh và một nụ cười quyến rũ, thơ ngây. Cô chuyện trò nhiều nhất với chồng chưa cưới, Férôme Helmas, một chàng trai đẹp, mặt thật thà, hiện tại không có vị thế gì, mồ côi, giữ lại ngôi nhà nhỏ mà mẹ anh ở trước đây ngay trong khu dân cư Vésinet, bên đường quốc lộ Paris. Bạn thân của Elisabeth trước khi là chồng chưa cưới, anh quen biết cô em Rolande ngay từ khi còn bé, xưng anh em với nhau. Anh ăn uống ở biệt thự Clématites.

Rolande, trẻ hơn chị rất nhiều, có ấn tượng hơn Elisabeth, đẹp hơn, nhất là một sắc đẹp dễ say mê và bí ẩn. Và chắc cô hấp dẫn chàng trai kia, Félicien Charles, người không ngớt nhìn ngắm cô nhưng không dám nhìn đối diện. Chàng có phải lòng cô không ? Ngay Rolande cũng không thể nói. Anh thuộc vào những người khuôn mặt không thể hiện bản chất thâm kín, không lộ rõ những điều mình nghĩ hoặc cảm thấy.

Ăn xong, cả bốn người vào phòng khách vừa là phòng làm việc, rất rộng nhưng ấm cúng do việc sắp đặt bàn ghế, những sản phẩm mỹ nghệ và sách vở. Chiếc cửa sổ rộng, mở toang nhìn ra một thảm cỏ hẹp ngăn cách biệt thự và hồ nước. Mặt nước phẳng lặng, không một gợn sóng, phản ánh những cây um tùm, những cành dài rủ xuống soi bóng mình trong lòng nước. Cúi xuống người ta thấy ngôi nhà Orangerie ông chú ở cách đây sáu mươi mét về phía phải. Một hàng rào rất thấp ghi nhận ranh giới hai khu vườn nhưng thảm cỏ kéo dài liên tục suốt theo bờ hồ.

Elisabeth và Rolande cầm tay nhau một lúc. Họ có vẻ thương yêu nhau vô cùng. Nhất là Rolande tỏ ra rất muốn hy sinh mình và luôn luôn lo ngại. Sức khỏe của Elisabeth sau cơn bệnh còn phải giữ gìn nhiều.

Để chị lại với chồng chưa cưới, Rolande ngồi vào dương cầm và gọi Félicien Charles lại gần, lúc đầu anh định né tránh.

- Tha lỗi cho tôi, thưa cô, hôm nay chúng ta ăn trưa muộn mà công việc của tôi hàng ngày phải đúng giờ.

- Công việc không để anh hoàn toàn tự do ư ?
- Chính vì tôi tự do nên phải đúng giờ. Hơn nữa sáng mai ông d'Avemy đến vào đầu giờ. Ông đi xe cả đêm.
- Thật may mắn gặp lại ông ấy ! - Cô nói - Ông thật dễ mến, rất vui vẻ !
- Vì thế cô hiểu vì sao tôi muốn làm vừa lòng ông.
- Dù sao, anh cứ ngồi xuống... Chỉ nửa phút thôi...
Anh nghe lời và im lặng.
- Anh nói với tôi đi - Cô bảo.
- Tôi phải nói hay nghe cô nói ?
- Cả hai.
- Tôi chỉ có thể nói với cô nếu cô không đàn nữa.
Cô không trả lời. Cô chơi đàn, vài đoạn nhạc thật êm dịu, lả lướt, có thể nghĩ là một lời thú nhận. Phải chăng cô gắng làm anh hiểu điều gì đó thầm kín hoặc buộc anh cởi mở hơn ? Nhưng anh vẫn im lặng.
- Anh đi đi ! - Cô ra lệnh.
- Tôi đi... tại sao vậy ?
- Hôm nay chúng ta nói chuyện đủ rồi - Cô gái nói.
Anh ngập ngừng, kinh ngạc rồi do cô lặp lại mệnh lệnh, anh đi ra.
Rolande nhún vai nhẹ rồi tiếp tục chơi đàn, quan sát Elisabeth và Férôme thì thầm nói chuyện với nhau, nhìn nhau, ngồi bên cạnh nhau trên ghế đi - vắng trong lúc tiếng nhạc ru làm họ càng gần vào nhau. Hai mươi phút trôi qua như thế.
Cuối cùng Elisabeth đứng dậy và nói:
- Férôme, đã đến giờ chúng ta dạo chơi hàng ngày. Lướt trên mặt nước giữa những cành cây thật thú vị.
- Như thế có khôn ngoan không, Elisabeth ? Em chưa hoàn toàn bình phục.
- Được chứ ! Được chứ ! Ngược lại đấy là một cách nghỉ ngơi rất tốt cho em.
- Tuy vậy...
- Thế đấy, Férôme thân yêu. Em đi lấy thuyền đưa lại trước thảm cỏ. Anh cứ chờ đấy.
Cô lên phòng mình như mọi ngày, ngồi vào bàn và như thường lệ, viết mấy dòng nhật ký riêng mà sau này người ta biết được những lời cuối cùng của cô.
"Tôi thấy hình như Férôme hơi đáng trí, đang bận tâm về điều gì đó."

Tôi hỏi nguyên nhân. Anh trả lời tôi đã nhầm và do tôi gặng, anh vẫn trả lời câu đó nhưng một cách thiếu cụ thể hơn.

- Không, Elisabeth, anh không sao cả. Anh có thể mong muốn gì hơn nữa vì chúng ta sắp cưới nhau và giấc mơ của anh cách đây gần một năm sẽ được thực hiện. Có điều...

- Có điều gì vậy ?

- Đôi khi anh lo lắng về tương lai. Em biết anh không giàu có và đã gần ba mươi tuổi mà chưa có một vị thế gì.

Tôi đưa tay lên miệng anh và cười:

- Nhưng em giàu... Dĩ nhiên chúng ta không chơi nông được nhưng vì sao anh tham vọng đến thế ?

- Anh tham vọng vì em, Elisabeth. Đối với anh không gì cần thiết.

- Nhưng em cũng không, Férôme ! Em hài lòng bởi hạnh phúc, không cần gì hơn nữa - tôi vừa cười vừa nói - Chúng ta chấp nhận sẽ sống ở đây, đơn giản thôi, cho đến lúc có một bà tiên phúc hậu mang kho báu đến cho ta...

- Chà - Anh nói - anh không hề tin vào những kho báu !

- Thế nào ? Chúng ta có đấy, Férôme... Anh có nhớ điều em đã kể với anh... Một ông bạn già của bố mẹ chúng em, một người bà con đã rất nhiều năm không gặp, không có tin tức nhưng rất yêu thương chúng em... Bà quản gia Amélie đã nhiều lần nói với em: "Cô Elisabeth, cô sẽ rất giàu. Người bà con già, ông Georges Dugrival sẽ để lại toàn bộ tài sản cho cô, Elisabeth. Hình như ông ấy bị bệnh". Anh thấy đấy, Férôme...

Férôme thì thầm:

- Tiền của... tiền của... được rồi. Nhưng anh muốn có công việc. Điều anh mong là một người chồng đưa lại vinh dự cho em...

Anh không nói thêm nữa. Nhưng tôi mỉm cười. Férôme... Férôme thân yêu, khi người ta yêu nhau như chúng ta, người ta có nghĩ đến tương lai chẳng ?"

Elisabeth đặt bút xuống. Tâm sự hàng ngày đã viết xong. Cô đánh phấn, bôi tí son, xem lại khoá chiếc vòng ngọc mẹ để lại cho mà cô không bao giờ rời đã thật chắc chắn và đi xuống khu vườn chú Philippe chỗ có ba bậc thang gỗ. Chiếc thuyền đang buộc gần đấy.

Từ khi Elisabeth lên nhà, Férôme vẫn ngồi yên trên đi - văng. Anh lắng nghe, không chú ý lắm, những ứng tác của Rolande. Ngừng chơi đàn, cô nói với anh:

- Em rất hài lòng, Férôme. Anh thì sao ?

- Anh cũng thế - Anh bảo.

- Đúng thế. Elisabeth là một kỳ quan ! Nếu anh biết được lòng phúc hậu và cao quý của vợ tương lai của anh ! Nhưng rồi anh sẽ biết, Férôme.

Cô quay lại bàn phím gõ mạnh một khúc khái hoàn. Nhưng cô lại đột ngột dừng.

- Có tiếng người kêu... Anh nghe thấy chứ, Férôme ?

Hai người lắng nghe.

Bên ngoài rất im ắng, từ thảm cỏ, mặt nước hồ yên tĩnh. Chắc Rolande đã nhầm. Cô lại chơi, cả hai tay, những hợp âm chiến thắng và vui mừng.

Bỗng cô đứng nhanh dậy, chắc chắn có tiếng kêu.

"Elisabeth..." Cô ấp úng, lao lại cửa sổ.

Cô van lên, lạc giọng: "Cứu với !"

Férôme đã ở bên cạnh cô. Anh cúi xuống, thấy ở bờ hồ, chỗ những bậc thang, một người đàn ông hình như đang bóp cổ Elisabeth. Cô gái đang nằm, chân dưới nước. Đến lượt mình Férôme hét lên khủng khiếp và muốn nhảy xuống chạy theo Rolande trên thảm cỏ.

Ở đằng kia người đàn ông ngoảnh về phía họ. Hắn thả ngay nạn nhân, lượm cái gì đó rồi chạy qua khu vườn biệt thự Orangerie.

Férôme bèn đổi ý, chạy sang phòng bên, lấy khẩu súng hai chị em thường tập bắn đã có đạn, ra đứng trên thềm bao quát những khu vườn.

Người đàn ông đang chạy, đã ở trước nhà và muốn băng sang vườn rau biệt thự có lối ra con đường vòng.

Férôme đưa súng lên vai ngắm bắn. Một tiếng nổ, người đàn ông chúi đầu, ngã lăn bên một bồn hoa, giãy mấy cái rồi nằm yên. Férôme lao ra.

- Còn sống chứ ? - Anh kêu lên, lại gần Rolande đang quỳ xuống ôm chặt chị.

- Tim ngừng đập rồi - Rolande nói trong nước nở.

- Không, nào, không thể thế được !... Có thể làm cô ấy tỉnh lại.. - Férôme hoảng hốt bảo.

Anh lao vào tấm thân bất động nhưng ngay lập tức, chưa xác định xem sống hay chết, anh đã ngơ ngác kêu lên:

- Ô ! Chiếc vòng của cô ấy... không còn nữa... người kia bóp cổ cô ấy để giết những viên ngọc... Ôi ! Thật kinh hoàng !... Cô ấy chết rồi...

Anh bắt đầu chạy như một người điên; người đầy tớ già Edouard chạy theo còn Rolande và bà quản gia Amélie ở lại bên nạn nhân. Người đàn ông

kia nằm sấp bên bồn hoa. Viên đạn bắn vào bả vai chắc trúng tim.

Có Edouard giúp, Férôme lật người bị bắn. Khoảng năm mươi, năm mươi lăm tuổi, ăn mặc nghèo nàn đội chiếc mũ cát - két bẩn, khuôn mặt xanh xao với vòng râu xám bao quanh.

Férôme lục tìm trong người. Một chiếc ví nhàu nát đựng vài giấy tờ trong đó có hai mảnh bìa viết tay tên người ấy: Barthélemy.

Người đầy tớ tìm thấy trong một túi áo chiếc vòng ngọc tinh khiết vừa cướp của Elisabeth.

Tiếng kêu và súng nổ vang lên trong hai biệt thự kế bên. Người ta chạy đến ngay, nhìn qua tường, mở rào chắn và bấm chuông biệt thự Clématites, gọi điện thoại cho sở cảnh sát và hiến binh. Công việc trật tự được thiết lập, xua những người lạ ra, tiến hành những khám nghiệm đầu tiên.

Férôme Helmas nằm lăn ra bên cạnh người vợ chưa cưới đã chết, tay nắm lại bịt đôi mắt. Khi người ta mang cô lên phòng, anh không động đậy và khi Rolande với nghị lực ghê gớm cố nén đau thương mặc chiếc áo cưới cho Elisabeth, cho người đi gọi, anh cũng không tới. Anh không muốn nhìn ở người mình yêu với một hình ảnh khác, tàn tạ, kém hơn khuôn mặt rạng rỡ trước đây.

Félicien Charles trở lại Clématites khi bị kịch được loan báo và không được Rolande đón tiếp, tìm cách khuây khoả cùng Férôme. Anh dẫn anh bạn đến trước tử thi kẻ sát nhân đã bỏ lên một chiếc cang, hỏi đã bao giờ gặp người đàn ông ấy chưa, hỏi những hoàn cảnh lúc xảy ra sự việc. Không gì có thể làm anh ấy quan tâm, thoát khỏi sự dờ dẫm.

Cuối cùng, cảnh sát thẩm vấn Férôme nhiều, anh ẩn mình trong căn phòng đã gặp Elisabeth lần cuối và không ra nữa.

Buổi chiều, Rolande không rời phòng ngủ của chị, người đầy tớ Edouard phục vụ một số thức ăn, Férôme ăn một mình rồi ngủ thiếp đi, hoàn toàn mệt mỏi. Đến khuya anh ra vườn, đi lại dưới ánh trăng, sau đó nằm trên thảm cỏ, lại ngủ thiếp đi giữa hoa và cỏ ướm.

Trời mưa thành hạt, anh vào trong nhà. Ở chân cầu thang anh gặp Rolande đi xuống, lảo đảo và thất vọng. Họ bắt tay nhau không một lời. Hình như đối với họ chỉ còn lại đau thương. Đến một giờ sáng anh ra đi.

Rolande trở lên phòng Elisabeth, canh chừng người chết cùng bà quản gia. Nén chảy thành giọt. Làn gió mát từ mặt hồ làm lung lay những ngọn lửa.

Trời mưa khá nặng hạt. Rồi ngày sáng dần với bầu trời xanh nhạt còn

lấp lánh vài vì sao và những đám mây nhỏ ửng hồng trước những tia mặt trời đầu tiên.

Chính lúc đó trên con đường ngang vào thành phố, một công nhân sửa đường thấy người chồng chưa cưới Férôme Heimas gần như bất tỉnh phía sau bờ đất, dầm trong mưa và đang rên rỉ. Cổ áo anh đầm máu.

Một lúc sau đó trên một con đường khác chưa ai đi qua vào giờ sáng sớm này, người đưa sữa phát hiện một người bị thương nữa, chắc bị dao đâm vào ngực, một chàng trai, bận quần nhung đen, áo vét cùng màu, cà - vạt thắt nút có chấm trắng, phong thái nghệ sĩ, có vẻ cao lớn khoẻ mạnh.

Anh này bị thương nặng hơn. Không cử động, nhưng còn thở, tim đập yếu ớt.

3. SỰ CAN THIỆP CỦA RAOUL

Suốt buổi sáng trong thành phố Vésinet yên tĩnh là những cuộc lui, tới, những cảnh xuất hiện của cảnh sát, thanh tra mặc thường phục và nhân viên đồng phục, tiếng máy rú, tắc đường, những cuộc chen lấn của cánh phóng viên và nhiếp ảnh. Người ta gọi, hỏi nhau. Những tiếng lạ lùng, mâu thuẫn nhất râm ran.

Chỗ yên tĩnh độc nhất là khu vườn và ngôi biệt thự Clématites. Ở đây, chỉ thị không lay chuyển: Không phải cảnh sát không được vào. Không có những người tò mò; không phóng viên báo chí. Người ta nói khẽ vì tôn trọng người chết và nỗi buồn của Rolande.

Khi người ta báo với cô Férôme Helmas bị tấn công, cô oà lên nước nỡ:

- Chị khốn khổ của tôi... Chị Elisabeth khốn khổ...

Cô ra lệnh đưa anh vào một bệnh viện gần đây. Bệnh viện này cũng tiếp nhận người bị thương kia. Thi thể Barthélemy đã bóp cổ cô gái đặt ở nhà xe chờ đưa ra nhà xác ở nghĩa địa.

Đến mười một giờ, ông Rousselain, dự thẩm ngồi bên cạnh Chương Lý toà phúc thẩm trong một chiếc phôi-tơ, cố chống lại cơn buồn ngủ nghe Chánh thanh tra Goussot trình bày chi tiết về thảm kịch ở Vésinet.

Ông Rousselain nhỏ người, bụng to đùi ngắn, đôi khi tiêu hoá khá nặng nề. Dự thẩm ở tỉnh đã mười lăm năm, uế oải, không tham vọng, làm mọi việc để không rời bỏ một nơi mà niềm say mê câu cá giữ ông lại. Không may trong một vụ án vừa qua ông tỏ ra rất tinh tế và sáng suốt nên được chú ý và được bổ nhiệm lên Paris. Chiếc áo len lạc đà màu đen và quần vải xám xếp nếp chứng tỏ ông rất vô tư trong ăn mặc. Tuy bề ngoài như vậy, ông là một người tế nhị, trí óc minh mẫn, rất độc lập trong hành động, thậm chí có sở

thích riêng.

Còn Chánh thanh tra Goussot, có tiếng tăm hơn thực tài, kết luận bằng một giọng nói thức tỉnh ông Rousselain:

- Tóm lại, cô Gaverel bị tấn công trong lúc cúi xuống nắm sợi dây buộc thuyền; sự tấn công mạnh đến nỗi ba bậc thang xuống nước bị gãy. Cũng phải ghi nhận cô Gaverel bị ướm đến phía trên thắt lưng. Ngay sau đó là cuộc vận lộn trên bờ hồ, cô bị cướp chiếc vòng ngọc và kẻ sát nhân bỏ chạy. Về kẻ sát nhân này, các bác sĩ đã khám nghiệm và hiện người ta đặt nằm trong nhà xác, không có một thông tin gì ngoài cái tên Barthélemy. Khuôn mặt, cách ăn mặc là của một kẻ lang thang. Hẳn giết người để cướp của. Chúng ta chẳng biết gì hơn.

Chánh thanh tra Goussot thở ra và tiếp tục với nét thoả mãn của một người nói không cần tìm lời:

- Bây giờ hai người khác. Ông Férôme Helmas đã bằng một phát súng bắn hạ kẻ sát nhân, nếu không, chắc chắn hắn trốn thoát. Đây là điểm duy nhất chúng ta có thể xác định. Ngoài ra những lời khai của ông trên giường bệnh hoàn toàn mơ hồ. Trước hết, ông không biết kẻ giết vợ chưa cưới của ông. Sau đó ông cũng không biết kẻ ban đêm tấn công ông và không rõ vì lý do gì ông bị tấn công. Mặt khác chúng ta không có một chỉ dẫn gì về lý lịch người bị thương thứ hai và về hoàn cảnh bị tấn công. Nhiều nhất chúng ta phải giả thuyết trong hai trường hợp này, kẻ tấn công chỉ là một.

Có ai đó ngắt lời viên cảnh sát:

- Thưa ông Chánh thanh tra, phải chăng chúng ta cũng có thể cho rằng đêm ấy không phải bị kịch giữa ba người, nghĩa là một kẻ tấn công và hai nạn nhân mà chỉ có giữa hai người. Ông Férôme Helmas bị một kẻ tấn công và sau đó hắn lại bị ông Helmas đánh bị thương, đã lết đi được ba, bốn trăm mét đến chỗ hắn bị ngã xuống?

Người ta lắng nghe, quan tâm đến giả thuyết rất ấn tượng vừa nêu lên. Nhưng người ta ngạc nhiên nhìn ông ấy, ông ta là ai ? Người ta biết rõ ông ở trong nhà Clématites ra và đã lắng nghe những kết luận của Chánh thanh tra Goussot. Nhưng ông ta có quyền gì mà xen vào như thế ?

Chánh thanh tra bực tức vì người ta thay đổi giả thuyết của ông, bèn hỏi:

- Vậy ông là ai, thưa ông ?

- Raoul d' Aveny. Biệt thự của tôi gần đây, trước mặt hồ lớn. Đi Paris vắng mấy tuần, tôi vừa trở về sáng nay, được biết việc xảy ra ở đây qua một

kiến trúc sư trẻ ở và làm việc trang trí trong nhà tôi. Félicien Charles là bạn thân của các cô Gaverel và hôm qua đã ăn trưa với họ. Cách đây một giờ tôi đi cùng anh đến thăm cô Rolande, nghĩ chẳng phải cần mặt đi một lúc trong vườn, nghe được những suy luận rất hay của ông, thưa ông Chánh thanh tra. Những suy luận bậc thầy về điều tra đấy.

Raoul d' Avemy có một nụ cười khó tả và thái độ tinh quái gợi cho bất kỳ ai ngoài Chánh thanh tra Goussot cảm giác bị làm trò đùa. Nhưng ông Goussot quá tự hào về tầm quan trọng của mình, tin chắc vào tài năng mình nên không có ý nghĩ ấy. Thích chí về lời khen cuối cùng, ông nghiêng mình và đành đưa ông thám tử nghiệp dư dễ mến vào vị trí.

- Đây là một giả thuyết tôi cũng không bỏ qua, thưa ông - ông mỉm cười nói - Tôi cũng đã nêu lên với ông Helmas và ông ta trả lời: "Tôi đánh bằng vũ khí gì ? Tôi không có. Không. Tôi cố gắng tự vệ bằng đấm, đá. Tôi đấm một cú vào mặt làm đối thủ bỏ chạy mà tôi thì đã bị thương." Câu trả lời rõ ràng, đúng không thưa ông ? Và lại tôi đã khám nghiệm người bị thương thứ hai: Không có dấu vết gì trên mặt hoặc chỗ nào khác. Vậy là...

Đến lượt Raoul d' Avemy nghiêng mình:

- Lý lẽ hoàn hảo - Anh nói.

Nhưng dự thẩm, ông Rousselain, có vẻ thích anh bèn hỏi:

- Ông có nhận xét gì khác trao đổi với chúng tôi không, thưa ông ?

- Ô! Không có gì to tát. Và tôi sợ lạm dụng...

- Nói đi, cứ nói, tôi đề nghị ông. Chúng ta đang đứng trước một vụ có vẻ rất khó gỡ và một bước tiến nhỏ nhất cũng có thể quan trọng. Chúng tôi nghe ông đây...

- Thế này - Raoul d' Avemy nói - nguyên nhân làm cô Elisabeth Gaverel lẫn xuống nước khi bị tấn công là không bàn cãi nữa, đúng không ? Những bậc thang gỗ bị gãy. Tôi đã quan sát những bậc thang ấy. Chúng được hai chiếc cọc khá chắc chắn chôn dưới nước nâng đỡ. Nhưng những cọc gỗ ấy bị đẩy gãy vì cả hai bị cưa đến ba phần tư.

Một tiếng xì xào tiếp nhận lời nói ấy. Rolande đã dựa vào cánh tay Félicien Charles ra khỏi phòng khách. Cô lão đạo đứng nghe ông d' Avemy nói.

- Có thể thế được chăng ? - Cô lẩm bẩm.

Thanh tra Goussot lao đến chỗ những bậc thang gỗ. Ông lượm một cọc chống mà ông d' Avemy đưa dưới nước lên, mang lại và nói:

- Không sai chút nào. Vết cắt rất rõ và mới.

Rolande nhận xét:

- Từ một tuần nay chị tôi hàng ngày vào giờ ấy lại ra lấy thuyền. Kẻ giết chị đã biết điều ấy và chuẩn bị mọi việc chẳng ?

Raoul ngẩng đầu lên nói:

- Tôi nghĩ mọi việc không xảy ra theo cách ấy, thưa cô. Kẻ sát nhân không cần chìm cô ấy xuống nước để giết chiếc vòng. Chỉ cần tấn công ngay, vật lộn hai, ba giây trên bờ... và bỏ chạy... là đủ.

Dự thẩm rất quan tâm, tuyên bố:

- Thế thì theo ông, một kẻ khác giăng bẫy tai hại này ?

- Tôi nghĩ vậy.

- Ai ? Tại sao giăng bẫy ?

- Tôi không biết.

Ông Rousselain không ngăn được cười khế:

- Vụ việc thành ra phức tạp. Có hai kẻ sát nhân: một đang dự định, kẻ kia lợi dụng dịp may để ra tay. Những kẻ này vào khu nhà bằng cách nào ? Hẳn trốn ở đâu ?

- Kia kìa - Raoul nói, chỉ vào biệt thự Orangerie của ông Philippe Gaverel.

- Trong nhà ấy ư ? Không thể vào được. Ông nhìn xem: tất cả cửa sổ, cửa lớn đều đóng và có cánh cửa khép kín.

Raoul uể oải trả lời:

- Tất cả đều có cánh cửa khép kín nhưng không phải đóng hết.

- Ông nói gì vậy ?

- Một cửa sổ cuối cùng bên phải không đóng. Hai cánh cửa mở bên trong, chỉ khép hờ. Ông đến xem, thưa ông thanh tra.

- Nhưng kẻ ấy vào bên trong thế nào được ? Ông Rousselain hỏi.

- Có thể vào bằng cửa chính trông ra đường.

- Vậy là có chìa khoá giả ?

- Chắc thế.

- Và hẳn đã chọn chỗ này để theo dõi cô Gaverel và tấn công? Lạ thật.

- Tôi có ý kiến về trường hợp này, thưa ông dự thẩm. Nhưng chúng ta chờ có mặt ông Gaverel ở đây đã. Hôm qua cô Rolande đã có điện báo tin cho ông ta đang nghỉ mát ở Cannes, gần chỗ con trai, ông sẽ trở về. Người ta đang chờ ông, phải không thưa cô ?

- Đáng lẽ ông phải đến rồi - Rolande xác nhận.

Một lúc lâu im lặng. Sự quyết đoán của ông d' Avemy có tác động đến

những người nghe. Những gì nói ra hình như gần với sự thật đến mức người ta công nhận đúng, tuy còn những mâu thuẫn và không có khả năng như thế.

Thanh tra Goussot đứng trước biệt thự Orangerie quan sát cánh cửa sổ thực tế không đóng. Các quan chức nhỏ giọng bàn bạc. Rolande khóc âm thầm. Félicien hết nhìn cô lại nhìn ông d' Avemy.

Cuối cùng ông này nói:

- Thưa ông dự thẩm, ông đã nói vụ việc phức tạp. Thực tế đúng thế, ngoài mọi khuôn khổ. Trong những trường hợp như vậy tôi không tin vào những gì mình thấy và nắm được, tôi thiên về đơn giản hoá vì sự thực thường dẫn đến một mối nào đó. Trong đời không có một mớ rối rắm sự kiện xen kẽ nhau. Không bao giờ số mệnh dồn dập những sự việc như vậy. Trong mười hai tiếng đồng hồ, một cạm bẫy, vụ chết đuối, vụ bóp cổ, cướp giật, một người chết rồi hai cạm bẫy khác có thể đưa lại hai người chết nữa ! Tất cả những điều đó thiếu chặt chẽ, tệ hại, vô lý, vô nhân đạo. Không, thực ra như vậy là quá đáng... và vì vậy...

- Và vì vậy ?

- Vì vậy tôi tự hỏi trong mớ lộn xộn này có chẳng một đường vạch tách rời những sự việc, một số đưa sang phải, một số sang trái... ngăn gọn lại phải chẳng không phải một vụ quá rối rắm mà có hai vụ bình thường trong lúc tiến triển tình cờ gặp nhau ở một điểm. Trường hợp như vậy thì chỉ cần tìm điểm gặp nhau lẫn lộn hai đường dây sự việc và người ta sẽ bắt đầu nhận ra được một ít.

- Ô ! Ô ! - Ông Rousselain mỉm cười nói - chúng ta bước vào lĩnh vực tùy hứng. Ông có dựa vào một chứng cứ nào không ?

- Không - Raoul d' Avemy trả lời - nhưng nhiều khi những chứng cứ không có sức thuyết phục bằng lý lẽ.

Anh nín lặng. Mỗi người suy nghĩ. Có tiếng ô - tô dừng lại phía sau biệt thự Clématites. Rolande lao ra trước đón ông Gaverel.

Họ cùng nhau lên phòng người chết rồi ông Gaverel ra gặp các quan chức. Người ta kể lại vài lời với ông. Raoul d' Avemy chỉ cánh cửa đang mở ở biệt thự của ông và nói:

- Có thể, thưa ông, một người nào đó đã đột nhập vào nhà ông.

Ông Gaverel tái mặt:

- Có ai vậy ? Nhưng vào làm gì ?

- Để lấy trộm. Ông có để lại đồ vật gì quý không ? Những vật có giá trị...?

Chú của Rolande chao đảo.

- Vật gì ?... Những vật có giá trị ?... Không... Vả lại, làm sao người ta biết được ? Không, không, tôi không thể nghĩ...

Đột nhiên ông vừa chạy như một kẻ điên về biệt thự Orangerie vừa kêu lên:

- Không !... Các ông đừng tới... Không một người nào tới đây !

Ông đến thẳng tầng trệt ngôi nhà, đẩy cửa vào và biến mất.

Hai phút trôi qua, người ta nghe những tiếng than vãn. Mấy giây sau ông lao ra, vung vẩy cánh tay và ngã lăn ra trên bậc thềm. Ông ấp úng:

- Vâng... đúng thế... người ta lấy trộm của tôi... phát hiện ra chỗ giấu.... kinh khủng quá... tôi bị phá sản rồi... người ta phát hiện ra chỗ giấu... Có thể ngờ được không ? Người ta lấy đi tất cả...

- Một vụ trộm quan trọng à ? - Ông dự thẩm hỏi - Đáng giá khoảng bao nhiêu ?

Ông Gaverel đứng thẳng dậy. Ông tái xanh người và như sợ phải nói thật.

- Quan trọng, vâng... nhưng việc đó mặc tôi... Pháp luật chỉ lo cho một việc: Tôi bị mất trộm... người ta cần tìm ra kẻ trộm !... Người ta trả lại cho tôi những gì bị mất...

Raoul d' Avemy và thanh tra Goussot bước vào. Đến tiền sảnh họ nhận thấy khoá cửa chính nhìn ra đường bị phá như d' Avemy dự kiến và cửa đóng lại do chốt an toàn kéo bên trong.

Họ trở ra vườn; Raoul hỏi cô gái:

- Cô có kể lại, thưa cô, hôm qua lúc bước qua cửa sổ phòng khách cô thấy thủ phạm giết chị cô cúi xuống lượm một vật gì ?

- Vâng... đúng thế...

- Vật ấy như thế nào ?

- Tôi chỉ thoáng thấy...

- Một gói chằng ?

- Vâng... tôi nghĩ... một gói nhỏ... hẩn giấu dưới áo vét khi chạy.

Gói ấy ra sao rồi ? Người đầy tớ, Edouard được gọi đến và người ta không nghi ngờ ông được, cũng khẳng định không tìm thấy gì trên xác chết.

Tất cả những người được hỏi, cảnh sát hoặc bất cứ ai, đều tuyên bố cả hôm qua và sáng nay họ không nhặt được gói nào.

Philippe Gaverel lại hy vọng...

- Người ta sẽ tìm thấy - Ông nói - Tôi tin chắc cảnh sát sẽ tìm ra.

- Để tìm ra gói ấy - Ông Rousselain cãi lại - người ta phải có dấu hiệu của nó.

- Một chiếc túi nhỏ bằng vải xám.

- Đứng gì ?

Ông Gaverel nổi nóng :

- Điều ấy thuộc về tôi !... Tôi cất giấu tiền hoặc tài liệu là việc của tôi !

- Cuối cùng, có phải là những tập tiền không ?

- Không, không, tôi không nói thế - Ông Gaverel càng nóng nảy thốt lên - Tại sao ông nghĩ có những tập tiền ? Không... Thư từ... những tài liệu vô giá đối với tôi.

- Tóm lại ?

- Tóm lại, một chiếc túi vải xám, đó là vật tôi đòi hỏi. Pháp luật chỉ việc tìm một chiếc túi vải xám.

- Dù sao thì đã có chứng cứ - Raoul nói sau một lúc lâu im lặng - Đêm trước một kẻ trộm, ông già Barthélemy, đã vào nhà. Tìm tòi mãi, hắn đã lấy được chiếc túi. Trở ra như thế nào ? Qua tiền sảnh và cửa chính ? Không, ban ngày có thể bị bắt gặp. Hắn bèn mở cánh cửa sổ, nghĩ rằng trong vườn một ngôi nhà không người ở sẽ không có ai, có thể sử dụng lối ra của vườn rau. Nhưng đúng lúc đó Elisabeth ở biệt thự Clématites đi sang. Cuộc gặp bất ngờ, cô gái kêu lên một tiếng, bên Clématites nghe được nhưng không rõ ràng. Lúc ấy sự việc xảy ra như thế nào ? Tên trộm lao vào cô; cô muốn chạy thì đụng phải những bậc thang gỗ. Phần còn lại chúng ta biết rồi.

Thanh tra Goussot lại nhún vai:

- Rất có thể... nhưng tôi không có ở đó.

- Tôi cũng không.

- Do vậy không có gì chứng tỏ sự việc xảy ra theo cách ấy, nghĩa là Barthélemy không tự mình chuẩn bị âm mưu mà cô Gaverel là nạn nhân.

- Thực ra không có gì chứng tỏ thật - Raoul thú nhận.

Ngày đã muộn, các quan chức buộc phải trở về Paris, và dạ dày ông Rousselain bắt đầu quấy rầy. Ông hỏi nhỏ người đầy tớ quanh đây có cửa hàng ăn nào ngon không ?

- Thưa ông dự thẩm - Raoul d' Avemy nói - nếu ông cho tôi vinh dự được mời ông, tôi nghĩ ở nhà tôi đồ ăn không quá tồi...

Anh cũng mời Chánh thanh tra nhưng ông ta vui vẻ từ chối vì không muốn dở dang cuộc điều tra. Rolande đưa tiễn riêng Raoul d' Avemy ra, nói rất xúc động:

- Thưa ông... tôi tin tưởng ở ông... Chị tôi sẽ được trả thù, đúng không?... Tôi thương yêu chị ấy lắm...

Anh khẳng định:

- Chị cô sẽ được trả thù. Nhưng tôi có cảm tưởng chính cô có thể...

Anh nhìn thẳng vào mặt cô và lặp lại:

- Cô hiểu rõ, thưa cô, chính cô mới có thể giúp tôi... Vấn đề thật khó giải quyết mà chúng ta không có một tia sáng nào. Cô đừng ngừng suy nghĩ. Tìm xem chị cô có kẻ thù nào không, trong cuộc sống cô ấy có điều gì có thể gây nên ghen ghét hoặc hận thù... Nếu có trường hợp ấy, cô cho tôi biết. Về phần mình tôi hoàn toàn dành thì giờ cho cô... và chúng ta sẽ thành công.

4. THANH TRA GOUSSOT TẮN CÔNG

Bữa ăn trưa do Raoul chiêu đãi, có Félicien Charles tham dự làm ông Rousselain rất thích, không ngớt lời khen:

- Chà ! Món tôm hùm !.. Chà ! Rượu vang trắng !... và con gà mái tơ béo này !...

- Tôi biết rõ khẩu vị của ông, thưa ông dự thẩm - Raoul d' Avemy nói.

- Thế à ? Do ai vậy ?

- Do một người bạn tôi, người đã tham gia vào vụ xét xử rất hay của ông vừa qua.

- Tôi ư ? Tôi để cho sự việc tiến triển theo đà hợp lý.

- Vâng, tôi biết phương châm của ông. Trong những bi kịch về dục vọng, chính những diễn viên của bi kịch để quá trình đam mê của họ xua tan dần dần bóng tối.

- Đúng như vậy và rất không may hôm nay không như thế. Cướp tiền, cướp vòng cổ... không có nguồn gốc nào.

- Ai biết được ? Có việc giăng bẫy Elisabeth Gaverel.

- Đúng, cạm bẫy là những bậc thang gãy. Thực ra ông có tin nhiều vào âm mưu ấy không ? Phải chăng ông nghĩ có hai vụ khác nhau ?

- Thưa ông dự thẩm, ông đừng nhìn tôi như một thám tử nghiệp dư kiêu ngạo về chút tài nhỏ mọn của mình... Không... Tôi đã đọc nhiều... Không bao giờ đọc những truyện trinh thám, nó làm tôi mệt nhoài... Nhưng tờ báo của các toà án...những chuyện về án mạng thực sự. Và tôi rút ra một số kinh nghiệm nào đó, những tầm nhìn... đôi khi đúng, đôi khi hoàn toàn sai... và có khi cho phép tôi huyền thuyên... làm ngạc nhiên những cảnh sát viên loại hai... như ông thanh tra tài ba Goussot ấy. Sự thực tất cả những cái đó đang tối mò ! Có một việc sáng sủa - Anh vừa cười vừa nói thêm - là ông Philippe

Gaverel không muốn người ta nghi ngờ ông cất giấu tiền. Thế mà, cứ cho là người ta tìm được chiếc túi vải xám thì ông dùng làm gì nếu trong ấy trống rỗng ?

- Nhất định rồi - Ông Rousselain nói - Việc đầu tiên của tên trộm là tháo chỉ chiếc túi lấy vật đựng trong đó. Vì thế rất ít cơ hội tìm lại được tiền.

Félicien im lặng. Suốt bữa ăn anh rất chú ý lắng nghe Raoul d' Avemy, không lúc nào xen vào câu chuyện.

Đến ba giờ ông Rousselain dẫn hai người trở lại khu vườn biệt thự Clématites, họ thấy ông Chánh thanh tra đang ở đấy.

- Thế nào ông thanh tra, có gì mới không ?

Ông Goussot tỏ vẻ dừng dừng:

- Chà ! Chẳng có gì nhiều. Tôi đến lấy tin tức của Férôme Helmas ở bệnh viện và có nói chuyện với các bác sĩ. Tuy tính mạng không nguy hiểm nhưng người ta không cho hỏi kỹ. Nhiều nhất là anh ta có thể nói với tôi kẻ theo dõi và tấn công anh ta hình như từ một ngõ cụt ra hồ.

- Còn con dao của hung thủ ?

- Không thể tìm thấy.

- Người bị thương kia ?

- Tình trạng vẫn nghiêm trọng và người ta chưa dám khẳng định.

- Không có một thông tin gì về anh ta ư ?

- Không có gì.

Chánh thanh tra nghỉ một tí rồi lơ đãng buông ra:

- Tuy thế... tôi thấy trường hợp này khá lạ.

- A ! Việc gì thế ?

- Thế này ! Anh ta đã vào khu vườn từ hôm qua, bị tấn công trong đêm.

- Ông nói gì ? Trong khu vườn này ?

- Ngay ở đây.

- Nhưng bằng cách nào ?

- Đầu tiên anh ta vào biệt thự lợi dụng lúc ông Félicien Charles vào thăm cô Rolande sau vụ giết cô Elisabeth.

- Sau đó ?

- Sau đó anh ta lẩn vào những người nghe tiếng súng chạy vào bằng mọi cách trước khi trật tự được lập lại.

- Ông chắc chắn thế chứ ?

- Những người tôi hỏi đều xác nhận thế.

- Hẳn là tình cờ - Ông dự thẩm nói với Félicien - anh ta cùng vào một

lần với ông ?

- Tôi không chú ý - Félicien nói.

- Ông không chú ý? - Goussot hỏi lại.

- Không.

- Là thật. Vậy mà người ta thấy ông nói chuyện với anh ta.

- Cũng có thể - Chàng trả lời không hề bối rối - Tôi nói chuyện với những người ở đây, hiến binh, những người tò mò.

- Và ông không lưu ý tới một chàng trai cao lớn, một loại họa sĩ bất tài, thất cà - vạt buộc nút có chấm trắng ?

- Không... hay có lẽ có... tôi không rõ... Đang quá hoảng hốt.

Nghĩ một tí rồi thanh tra Goussot tiếp tục:

- Ông ở một căn nhà thuộc về khu nhà ông d'Avemy ?

- Vâng.

- Ông quen biết người làm vườn chứ ?

- Tất nhiên.

- Thế mà người làm vườn ấy cho rằng hôm qua, lúc súng nổ, ông đang ngồi bên ngoài...

- Đúng vậy.

- Và ông ngồi với một người đã đến gặp ông hai, ba lần. Mà người ấy chẳng ai khác là con người này. Người làm vườn, cách đây một lúc, đã nhận đúng anh ta trong bệnh viện.

Félicien đỏ mặt, lau mồ hôi trán rồi đáp lại:

- Tôi đã không biết là chính anh ta. Tôi xin nhắc lại tôi bối rối đến nỗi không thể nói anh ấy có cùng đến Clématites một lần với tôi không và hôm qua có đứng trong đám đông với tôi không.

- Tên của người bạn ông là gì ?

- Không phải bạn tôi.

- Bất kể ! Tên anh ta ?

- Simon Lorient. Anh ta hỏi chuyện tôi trong một hôm tôi đứng chải tóc trên bờ hồ lớn. Anh ta bảo cũng là họa sĩ nhưng lúc này không biết đặt tác phẩm ở đâu và đang tìm việc làm. Từ đó anh ta muốn được giới thiệu với ông d'Avemy. Tôi đã hứa.

- Ông có gặp anh ta luôn không ?

- Bốn hoặc năm lần.

- Địa chỉ của anh ta ?

- Ở Paris. Tôi không biết gì hơn.

Chàng trai đã lấy lại sự tự tin đến mức ông dự thắm lắm
bẩm : "Tất cả những điều ấy rất có lý".

Nhưng Goussot không buông tha:

- Vậy là hôm qua ông có gặp anh ta ?

- Vâng, gần căn nhà tôi ở. Lúc đó tôi nghĩ ông d' Avemy trở về và nghĩ
cách giới thiệu Simon Lorient.

- Và sau đó, từ lúc tôi cho giải tán ở khu vườn ?

- Tôi không gặp lại anh ấy.

- Tuy vậy anh ta tiếp tục đi lại quanh những ngôi nhà trên bờ hồ. Anh ta
ăn tối ở một quán cà phê hạng xoàng gần đây và người ta hầu như chắc chắn
tối hôm qua thấy anh ta ngay cạnh đây, ẩn mình trong bóng tối.

- Tôi không biết gì về việc đó.

- Còn ông thì làm gì ?

- Tôi ăn tối trong nhà, được người gác cổng của ông d' Avemy phục vụ
như hàng ngày.

- Sau đó ?

- Sau đó tôi đọc sách và nằm ngủ.

- Vào mấy giờ ?

- Mười một giờ.

- Ông không đi ra ngoài ?

- Không.

- Chắc chắn chứ ?

- Chắc.

Thanh tra Goussot ngoảnh lại một nhóm bốn người ông đã hỏi. Một
trong những người đó, đã có tuổi, tiến lên phía trước.

Goussot hỏi ông ta:

- Ông ở trong một biệt thự gần đây, đúng không ?

- Vâng, phía bên kia vườn rau của ông Philippe Gaverel.

- Biệt thự ấy một phía có con đường chạy dài, mọi người có thể theo đó
ra hồ ?

- Vâng.

- Ông có nói với tôi, lúc mười hai giờ bốn mươi lăm phút đêm ông
đứng hóng gió ở cửa sổ nhà mình, thấy có ai đó bơi thuyền trên hồ vào đầu
con đường. Người ấy đưa thuyền lại gần khu nhà ông, buộc vào cọc gỗ
thường ngày của ông. Ông đã nhận ra người đó, đúng không ?

- Vâng, có mấy đám mây tản ra, mặt trăng chiếu rõ mặt người ấy. Lúc

đó ông ta nhảy vào vùng tối. Đây là ông Félicien Charles.. Ông đứng trên đường một lúc khá lâu.

- Sau đó ?

- Sau đó tôi không biết. Tôi đi nằm và ngủ.

- Ông xác nhận đây là ông Félicien Charles hiện có mặt ở đây ?

- Tôi nghĩ có thể xác nhận không sợ bị lừa.

Thanh tra Goussot nói với Félicien:

- Như vậy là ban đêm ông ở ngoài chứ không phải nằm trên giường ?

Félicien cương quyết cãi lại:

- Tôi đã không rời phòng ngủ của tôi.

- Nếu ông không rời phòng ngủ, làm sao người ta có thể thấy ông xuống thuyền lên đứng trên đường và sau đó ông Helmas nghĩ kẻ tấn công ông ấy từ con đường kia đi ra ?

- Tôi không rời phòng ngủ ! Félicien lặp lại.

Ông Rousselain im lặng, thấy hơi phiền vì đã cùng ngồi ăn uống với chàng trai này. Ông nhìn Raoul d' Aveny đang lắng nghe cũng không một lời vừa nghiên cứu Félicien.

Raoul bỗng can thiệp:

- Thưa ông thanh tra, trong lúc chờ đợi điều tra xác minh những lời đồn đại đó, ông có thể cho tôi biết trường hợp Félicien Charles sẽ đi đến đâu ?

Goussot phản ứng:

- Tôi không có mục đích nào khác tập hợp những yếu tố của sự thật.

- Thưa ông thanh tra, bao giờ người ta cũng tập hợp những yếu tố ấy theo ý tưởng chung của một sự thật người ta nghĩ đã cảm nhận được.

- Tôi chẳng có ý tưởng nào cả.

- Có đấy. Trong trường hợp này, việc thẩm vấn của ông chứng tỏ: 1- Ông quan tâm nhất là bi kịch thứ hai, nghĩa là việc lấy trộm tiền và hai kẻ tấn công ban đêm; 2- Félicien đang đêm ra ngoài, dùng chiếc thuyền để vào biệt thự Orangerie, tìm túi vải màu xám đựng tiền và sau đó vào một giờ sáng, lần trong bóng tối anh ấy có thể đi theo, tấn công ông Férôme Helmas chồng chưa cưới của nạn nhân không biết vì lý do gì. Thâm tâm, rõ ràng ông tự hỏi anh ấy có phải cũng là kẻ tấn công người bị thương thứ hai, Simon Lorient.

- Tôi không tự hỏi mình gì cả, thưa ông - Goussot khô khan nói - và tôi cũng không có thói quen nghe người ta hỏi.

- Tôi chỉ xin phép nhận xét - Raoul d' Aveny tiếp tục - những nghi ngờ của ông hình như hướng vào hai người, Félicien Charles và Simon Lorient.

Trong trường hợp ấy, nếu họ đồng mưu với nhau thì làm sao Félicien Charles có thể vừa là đồng bọn vừa là kẻ tấn công Simon Lorient ?

Goussot không trả lời. Raoul nhún vai:

- Những suy đoán như thế không đứng vững được.

Sự im lặng của ông thanh tra kết thúc cảnh ấy. Đứng trên bậc thềm, Rolande chăm chú lắng nghe, trông cô rất đẹp trong bộ quần áo tang. Cô nắm lấy tay ông chú. Họ đến bệnh viện thăm Férôme.

Raoul không gắng thêm. Sau một lúc anh bảo Félicien:

- Chúng ta về đi.

Và anh chào ông dự thăm.

Trên đường, Raoul d' Avemy vẫn trầm tư. về đến biệt thự anh dẫn chàng trai vào phòng làm việc nhỏ mở ra phía sau phòng khách ở một góc vườn có hàng rào.

Anh bảo Félicien ngồi và nói:

- Anh không bao giờ hỏi tôi vì sao tôi viết thư đề nghị anh đến gặp tôi.

- Tôi không dám, thưa ông.

- Do đó anh không biết vì sao tôi giao cho anh trang trí, tu sửa biệt thự này và được ở lại đây ?

- Không ạ.

- Anh không tò mò ?

- Tôi sợ bất cần. Ông không hỏi tôi.

- Có chứ. Tôi đã hỏi về quá khứ của anh. Anh nói bố mẹ anh đã mất nhiều năm nay và cuộc sống của anh thật khó khăn. Nhưng tôi cảm thấy có một sự dè chừng nào đó, ý không muốn thổ lộ về mình nên tôi không gắng thêm. Từ đó anh và tôi không hề nói chuyện với nhau nên cuối cùng tôi không biết rõ anh. Hôm nay...

Sau một lúc ngắt lời, có vẻ ngập ngừng rồi kết luận khá đột ngột:

- Hôm nay hình như anh vướng vào một vụ không hay, hay ít nhất cũng khó giải thích vai trò của anh trong đó, dù là anh không nghĩ đến. Anh có muốn thẳng thắn tâm sự với tôi không ?

Félicien giải thích:

- Thưa ông, ông không thể hình dung tôi biết ơn ông đến mức nào về những gì ông đã làm cho tôi. Nhưng tôi không có gì để tâm sự cả.

- Tôi không ác cảm về câu trả lời của anh - Raoul nói - Ở tuổi anh và trong những hoàn cảnh của anh, phải biết tự xoay xở một mình. Nếu anh phạm tội gì đấy thì mặc anh. Nếu anh vô tội, cuộc sống sẽ ban thưởng cho

anh.

Félicien đứng dậy lại gần Raoul d' Avemy.

- Vậy ông nghĩ là có việc gì, thưa ông ?

Raoul quan sát anh một lúc lâu. Đôi mắt chàng trai lấp lánh, nét mặt thiếu trung thực. Anh nói:

- Tôi không biết.

Việc chôn cất Elisabeth sẽ tiến hành vào ngày mai. Rolande dừng cảm ra tận nghĩa địa và không rời mắt khỏi huyết mộ vừa đào. Cô giơ tay trên quan tài, lăm bắm những gì người ta không nghe rõ.

Cô đi, dựa vào cánh tay ông chú. Ông này đang nói chuyện với ông Rousselain. Tuy rất mệt mỏi, ông vẫn không để lộ công việc của mình.

- Thưa ông dự thẩm, không có một tờ bạc nào mà toàn là những thư từ và tài liệu quý. Tôi đề nghị pháp luật tìm cho được chiếc túi vải xám đựng chúng. Trước khi tôi về phương Nam tôi sẽ viết đơn lên toà án.

Raoul d' Avemy đi dạo quanh hồ rồi ngồi trên một cột đá đọc cho xong những tờ báo buổi sáng. Một trong những tờ báo ấy có phóng viên khôn khéo nghe và thấy được, đưa những chi tiết về cuộc thẩm vấn của Goussot đối với Félicien Charles.

"Mặc anh xoay sở ra sao thì ra !", d' Avemy cúi kính cầu nài. Anh trở về biệt thự của mình, thấy Félicien đang làm việc, đi qua tiền sảnh lên căn phòng nhỏ ở đó anh thường suy nghĩ và mơ màng.

Một người đàn bà đang chờ anh, không mũ, bận chiếc áo dài bình thường, quàng chiếc khăn đỏ quanh cổ - một người không quen, vẫn đứng, khuôn mặt đẹp có nhiều biểu hiện khác nhau, có nỗi đau, phấp phỏng, nóng giận và thù nghịch...

- Bà là ai ?

- Người yêu của Simon Lorient.

5. FAUSTINE CORTINA VÀ SIMON LORIENT

Câu trả lời thực sự gây gổ, làm như Raoul d' Avemy chịu trách nhiệm về những điều rủi ro của Simon Lorient.

Raoul nói:

- Tôi cho rằng sáng nay bà đọc báo thấy người ta hình như kết tội người khách ở trong nhà tôi, Félicien Charles. Không biết gặp anh ấy ở đâu nên bà đến tìm tôi, đúng không ?

Trong lần tiếp xúc đầu tiên, cơn giận của người đàn bà trỗi dậy, nước nở và lo sợ, thể hiện một bản chất dữ dội, u uất, nhiều lúc không làm chủ

được mình.

Đã ba ngày nay người tôi yêu biến mất, ba ngày tìm không thấy và tôi chạy khắp nơi như một người điên. Sáng nay bỗng tôi đọc tờ báo nói anh gặp tai nạn... Anh bị thương, gần chết. Có lẽ vào giờ này anh đã chết...

- Thế tại sao bà đến đây thay vì đến bệnh viện ?

- Trước khi đi đến đó, tôi muốn gặp ông.

- Vì sao ?

Người đàn bà không trả lời câu hỏi, bước lại gần Raoul, vẻ mặt giận dữ nhưng thật đẹp, thốt ra:

- Vì sao ? Vì ông là người tạo ra mọi chuyện ấy. Đúng ông ! Toàn bộ vụ này là tác phẩm của ông, chỉ cần đọc tờ báo này thì rõ. Félicien Charles ? Chỉ là vai phụ, người chỉ huy là ông ! Người dàn dựng cuộc phiêu lưu này là ông ! Tôi linh cảm, chắc chắn... Ngay khi đọc tờ báo, tôi tự nhủ: "Đúng ông ta !"

- Ai, tôi ấy à ? Bà có biết tôi đâu.

- Có đấy. Tôi biết rõ ông.

- Bà biết tôi, Raoul d' Avemy ?

- Không, ông là Arsène Lupin !

Raoul sửng sốt. Anh không chờ đợi sự tấn công này, cũng không nghĩ tên thật của mình được đưa ra như một lời chửi rủa. Làm sao người đàn bà này có thể biết được ?...

Anh nắm lấy tay bà ta, tàn nhẫn.

- Bà nói gì ? Arsène Lupin...

- Ô, ông đừng chối ! Ích gì ! Tôi biết từ lâu rồi. Simon thường nói với tôi về ông và cái tên d' Avemy mà ông giấu mình !... Thậm chí một đêm tuần trước tôi đã đến đây lúc ông đi vắng và không ai biết... Anh ấy muốn tôi thấy nhà của Arsène Lupin. Chà ! Tôi đã cảnh báo anh ấy: "Đừng cố gắng biết rõ ông ta. Điều đó chỉ đưa lại bất hạnh cho anh. Anh mong đợi gì ở tay phiêu lưu ấy ?..."

Người đàn bà giờ nắm đấm về phía Raoul, nhọc mọ qua mắt nhìn và giọng nói run rẩy vì khinh bỉ. Raoul lắng nghe vô cảm. Chuyện lạ lùng này từ đâu ra vậy ? Anh đã thấy Simon ở bệnh viện, không quen biết con người này. Simon Lorient muốn quan hệ với anh với ý định gì ? Làm sao anh ta đoán biết Raoul d' Avemy là Arsène Lupin ? Tình cờ nào tạo cho anh ta nắm được một điều bí mật như thế ?

Raoul có cảm giác người đàn bà trẻ không thể cho anh biết điều ấy hay ít nhất là không muốn. Nàng có vầng trán bướng bỉnh, đôi mắt không lay chuyển. Đứng thẳng người, dữ dội trong tư thế bất động nhưng không mất đi sắc đẹp hơi hoang dã, có nét quý phái không ngờ. Do bản năng hay thói quen ? Nàng biết sử dụng và làm nổi bật sắc đẹp của mình. Vải lụa mềm của chiếc áo ngực in đậm hình dáng, để lộ những nét hài hoà của đôi vai.

Thái độ chiêm ngưỡng rõ rệt của Raoul làm nàng đỏ mặt. Nàng ngồi cúi xuống trong một chiếc phôi - tơ, đôi tay khoanh lại, bàn tay áp má. Bỗng nhiên có vẻ suy sụp, nàng khóc.

- Ông không thể nghĩ anh ấy đối với tôi như thế nào đâu... Đây là cả cuộc đời của tôi... Nếu anh chết tôi cũng sẽ chết... Tôi chưa hề yêu người đàn ông nào khác... Tôi quý gởi trước mặt anh ấy... có thể tự sát để tránh cho anh phiền muộn. Và anh yêu tôi sâu sắc. Khi giàu có, chúng tôi sẽ cưới nhau và ra đi... vâng, ra đi...

- Ai cản trở hai người ?

- Nhưng nếu anh ấy chết ?

Ý nghĩ cái chết lại làm nàng lồng lên. Chỉ trong mấy giây nàng chuyển từ trạng thái quá đáng này sang trạng thái quá đáng khác, trong một kích động lộn xộn về ý nghĩ và cảm giác.

Nàng lao vào Raoul.

- Chính ông đã giết anh ấy... tôi không biết bằng cách nào... nhưng chính ông... và tôi sẽ trả thù như ở xứ tôi, Corse, người ta biết trả thù. Không được để anh ấy chết trước khi biết đã được trả thù. Cú đánh anh nhận từ Arsène Lupin. Và tên ông, tôi sẽ kêu lên khắp nơi... Vâng, tôi sẽ tố cáo ông với cảnh sát. Không chậm được nữa ! Phải cho người ta biết ông là ai... Arsène Lupin, kẻ phạm tội, tên trộm cướp... Arsène Lupin !

Nàng mở cửa định chạy đi và gào thét như một kẻ thác loạn. Anh đưa tay bịt miệng nàng, dùng sức buộc nàng trở vào trong phòng. Cuộc đấu tranh gay gắt; nàng hoang dã tự vệ. Anh phải nắm hai cánh tay nàng, vật nhào xuống một chiếc phôi - tơ và giữ yên.

Nhưng khi anh cảm thấy nàng sát vào mình, hỗn hển, thất bại nhưng quẫn quai vì giận dữ và căm hờn, anh có một lúc bàng hoàng và cố gắng như để ôm hôn nàng.

Anh đứng dậy ngay, bức tức vì cử chỉ ngu ngốc ấy. Nàng bèn phá lên cười, lảo lộn vì cái kinh mãnh liệt.

- A ! Ông cũng thế ! Như những người khác ! Một người đàn bà...

người ta vừa rũ bỏ nàng vừa nắm lấy nàng... như một cô gái... Mẹ kiếp, một Lupin nghĩ có thể làm mọi chuyện !... Mọi người đàn bà thuộc về anh ta... A ! Đồ khoác lác, nếu ông chỉ mới đụng vào miệng tôi, tôi đã giết ông như một con chó !

Raoul điên tiết:

- Ngu xuẩn đủ rồi ! Cô không phải đến đây để tố cáo tôi, giết tôi, đúng chứ ? Nói đi ! Cô muốn gì ? Nói đi !

Anh nắm hai cánh tay, giữ nàng nhìn vào mặt mình và nhấn mạnh, giọng run run:

- Tôi chẳng là gì trong vụ này cả... không phải tôi tấn công Simon Lorient... tôi thề là không phải tôi... Vậy nói đi... cô muốn gì ?

- Cứu Simon - Nàng thì thầm, khuất phục.

- Đồng ý. Khi anh ấy khoẻ hơn, tôi sẽ làm cho anh ta biến đi. Cô đừng sợ gì. Anh ấy sẽ không phải vào tù.

Nàng giật mình.

- Anh ấy vào tù ư ? Anh ấy có làm gì đâu mà phải vào tù ! Một người trung thực ! Không, chỉ có tôi mới cần cho anh ấy. Một mình tôi có thể cứu anh ấy, bằng cách chăm sóc anh ấy.

- Thế thì sao ?

- Tôi muốn được nhận vào bệnh viện ấy, ngày đêm chăm sóc anh. Tôi đã có bốn năm làm y tá. Không ai ngoài tôi có thể chữa chạy cho anh ấy. Nhưng phải ngay từ hôm nay... làm ngay.

Anh nhún vai.

- Tại sao không nói điều ấy với tôi từ lúc đầu thay vì mất thì giờ kết tội tôi không nhằm mục đích gì...

- Vậy là thoả thuận chứ ? - Nàng thô bạo nói.

- Đồng ý.

- Ngay lập tức, đúng không ?

Anh suy nghĩ và hứa:

- Được, tôi sẽ gặp giám đốc bệnh viện. Ông ấy không từ chối đâu. Tôi thu xếp để ông ấy không từ chối và giữ kín chuyện. Có điều phải để tôi muốn làm sao thì làm. Tên cô là gì ?

- Faustine... Faustine Cortina.

- Cô khai một tên khác ở bệnh viện và đừng nói gì về quan hệ của cô với Simon Lorient.

Nàng vẫn còn nghi ngờ.

- Nếu ông phản bội chúng tôi ?
- Đi đi - Anh nói và đẩy nàng ra vườn.

Có con đường thông với nhà xe. Tài xế không có ở đó, Raoul mở cửa một chiếc mui trần và ra lệnh:

- Cô bỏ chiếc khăn đỏ quàng cổ để người ta khỏi chú ý và lên xe đi.

Nàng lên xe. Anh ra ở một cổng khác, đi về hướng sông Seine; chiếc xe vượt nhanh khỏi bờ sông.

- Chúng ta đi đâu ? - Nàng nói - Nếu là một cạm bẫy thì ông coi chừng !

Anh không trả lời. Đến Saint Germain anh dừng lại trước cửa hàng may mặc mua một chiếc áo blu và mũ khăn y tá.

Một giờ sau đó nàng vào làm nữ y tá ở bệnh viện và người ta giao cho nàng đặc biệt chăm sóc người bị thương. Simon Lorient bị cơn sốt hành hạ, kiệt sức vì vết thương nên không nhận ra nàng.

Tái người, mặt nhăn nhó nhưng cố gắng làm chủ bản thân, cứng rắn trong bộ quần áo y tá, nàng lắng nghe lời chỉ dẫn của bác sĩ và thì thầm:

- Em sẽ cứu sống anh, anh yêu... Em sẽ cứu anh...

Ra khỏi bệnh viện Raoul gặp Rolande Gaverel vừa mang vào cho Férôme Helmas bó hoa hái trên mộ người chết. Tình trạng Férôme đã khá lên. Anh khóc với cô gái. Cơn sốt đã lui. Ngày mai người ta thăm vấn anh.

Rolande cùng đi với Raoul. Anh hỏi:

- Cô đã suy nghĩ ?...
- Tôi chỉ nghĩ đến việc ấy. Ý muốn tìm hiểu cổ vũ tôi.
- Cho đến nay đã có gì ?
- Chẳng có gì. Tôi tìm kiếm trong những kỷ niệm của tôi của Elisabeth, chẳng thấy gì.

Về đến Clématites cô đưa cho anh xem nhật ký của chị. Từ nhiều tháng nay, chỉ là giai đoạn thâm nhập êm dịu, chầm chậm và vui tươi về tình yêu, đôi khi lẫn lộn nỗi buồn về bệnh tật và bắt đầu nở ra niềm vui hồi phục và hạnh phúc hứa hôn.

- Ông hãy đọc trang cuối - Rolande bảo - Chị ấy thật yên tâm và vô tư ! Giữa họ và hạnh phúc tương lai không có một trở ngại nào.

Bên ngoài, ông Rousselain hoàn thành cuộc điều tra tại chỗ cuối cùng. Ông ra hiệu cho Raoul lại gần:

- Bắt lợi cho chàng trai trẻ Félicien.
- Về gì vậy thưa ông dự thẩm ?

- Những chứng cứ buộc tội lộ rõ. Đây là điều người đầy tớ Edouard và người làm vườn của ông vừa cung cấp cho tôi. Cách đây mười lăm ngày, một buổi chiều muộn Edouard đến chuyện văn với ông bạn. Họ nói chuyện gần hàng rào ngăn cách vườn ông và mảnh đất dành cho những người làm vườn. Trong câu chuyện có đề cập tới ông chú của các cô gái và người đầy tớ Edouard đã sai lầm nói nhảm về ông Philippe Gaverel: "Một con người thu vén, luôn thu vén !... Một kẻ hà tiện ! Có lúc đã gian lận thuế. Từ đó tôi biết ông cất giấu tiền... Điều ấy sẽ không hay cho ông ấy". Một lúc sau họ thấy ánh lửa phía hàng rào, có mùi thuốc lá. Có những người ngồi bên kia chòm thuốc hút... Félicien Charles và Simon Lorient. Hai người nghe thấy hết.

- Làm sao ông biết ?

- Tôi vừa nói chuyện ấy với Félicien Charles. Anh ta không chối.

- Thế là ông kết luận ?

-Ồ ! Một dự thẩm không kết luận nhanh thế. Trước khi kết luận phải có những giai đoạn. Nhiều nhất là người ta có quyền hình dung một người trong bọn họ có ý nghĩ sẽ làm một cú và giao cho ông già Barthélemy làm, kẻ tòng phạm dưới mồ vốn đã quen những việc ấy...

- Sau đó thì sao ?

- Sau đó, ngay đêm tiếp theo chiếc túi vải xám bị lấy trộm, mất đi rồi nhưng một trong bọn họ tìm thấy lại trong vườn. Hai anh bạn tranh giành nhau, tay cầm dao.

- Thế vai trò của Férôme Helmas trong vụ ấy ?

- Người đi qua, làm phiền phức một trong hai diễn viên của tấn bi kịch và người ta phải rũ bỏ.

Ngày hôm sau nữa Raoul được tin Simon Lorient nguy kịch. Anh chạy đến bệnh viện. Ông Rousseiain đã ở đó cùng thanh tra Goussot. Hơi tách ra, Faustine quay lưng về phía họ. Raoul nhận thấy mặt nàng nặng nề và vô vọng.

Simon Lorient thở khò khè. Có một lúc anh ngồi dậy trên giường, đôi mắt tỉnh táo nhìn những người xung quanh, thấy người tình và mỉm cười với nàng.

Tuy vậy bóng mây hấp hối lại xâm chiếm anh và dần dần như một đứa trẻ rên rỉ, anh hôn mê. Người ta nghe những lời: "Chỗ giấu... ông già đã tìm thấy chiếc túi... Rồi sau đó... Tôi đã tìm kiếm... và không biết nữa... Félicien..."

Anh lặp lại nhiều lần: "Félicien... Féiicien... Một cú phối hợp rất khéo..."

Félicien..."

Anh ngã người xuống gối, bất động.

Một lúc lâu im lặng. Raoul gặp cái nhìn căm giận của Faustine. Người đã giết người yêu của nàng phải chăng là kẻ mà người hấp hối vừa nêu tên ?

Ông Rousselain, có thanh tra Goussot đi theo, kéo Raoul d' Aveny ra ngoài và nói:

- Tôi rất tiếc, thưa ông d' Aveny, Félicien Charles là khách ở nhà ông. Ông bảo vệ anh ấy nhưng sự thực được suy đoán rất rõ...

Tuy vậy ông tỏ ra ngập ngừng. Raoul bị nỗi thất vọng của Faustine ám ảnh, nghĩ việc bắt Félicien dù có tội hay không cũng sẽ tránh được sự trả thù tồi tệ nên không cãi lại.

- Tôi không phản đối, thưa ông dự thẩm. Félicien đang trong phòng anh ta ở chỗ tôi.

Ý kiến của Raoul làm ông Rousselain quyết định:

- Thanh tra Goussot, ông đưa anh ta lên nhà giam. Bảo người ta giữ lại đấy cho tôi.

6. BỨC TƯỢNG

Buổi tối sau khi dùng bữa, qua nhân viên của mình biết người ta đã kín đáo bắt Félicien không để ai biết, Raoul vào căn nhà chàng trai vẫn ở. Đây chỉ gồm một tầng trệt hai phòng một là chỗ làm việc và một là phòng ngủ có kèm phòng tắm.

Anh ngồi ở phòng làm việc, để cửa mở cũng như cổng vào.

Đêm đến dần, càng lúc càng tối. Sau một tiếng đồng hồ anh nghe rào chắn, vốn không bao giờ khoá, kẹt mở. Những bước chân thận trọng tiến vào, dẫm lên cỏ, qua những bậc thềm rồi bước vào tiền sảnh.

Raoul ra gặp Faustine, nàng có vẻ không thấy rõ anh, dờ dẫm đến một chiếc ghế và buông mình xuống.

Sau một lúc nàng thì thầm:

- Anh ta đâu ?

- Félicien ư ?

- Ở đâu ?

- Trong nhà tù. Cô không biết à ?

Nàng lơ đãng lặp lại:

- Trong nhà tù ?

- Đúng, thấy cô bày tỏ sự căm thù tôi nghi ngại nên đã để người ta cho anh ta vào tù. Tôi đã làm đúng chứ ?

Nàng mệt mỏi nói:

- Tôi không biết... không biết... Tôi đi tìm... kẻ nào đã tấn công Simon Lorient ?... Chà ! Nếu tôi biết được !

- Cô quen biết Félicien ?

- Không.

- Thế vì sao cô đến đây ?

- Để hỏi anh ta. Tôi xem có phải anh ta không...

Nàng nói rất nhỏ, chán nản đến nỗi Raoul nghe không rõ. Anh lại nói:

- Chắc chắn cô biết một số vấn đề gì đó... Chẳng hạn về Barthélemy mà cảnh sát không xác định được lý lịch. Và Simon Lorient ?... Người ta tìm không ra chỗ ở của anh ta. Người ta theo dõi biết anh ở một số nơi vùng Montmartre trong những quán cà phê hạng xoàng. Nhưng anh ngủ ở đâu ? Giấy tờ ra sao ? Và rồi quan hệ thế nào với Félicien ? Tại sao lại dính dáng đến tôi ? Cô đã nghe những lời cuối cùng của Simon... Trong cơn hôn mê hấp hối anh ta tự kết tội mình. "Chỗ giấu... Ông già đã tìm ra chiếc túi... Tôi đã tìm kiếm..." Do đó, họ đồng mưu với nhau... Đúng không ? Félicien cũng thế.

Nàng lắc đầu, như không thừa nhận Simon là kẻ trộm cắp. Không bao giờ anh nói với nàng về những việc đó. Raoul mất cả nhẫn nại, kêu lên:

- Thế đấy ! Simon Lorient theo dõi tôi, lượn lờ quanh tôi ! Faustine, trả lời đi.

Nhưng anh đùng phải im lặng, Faustine khóc. Nước mắt thất vọng chảy trên đôi má; nàng vận tay nói lại nỗi khổ của mình:

- Tôi bao giờ cũng chỉ yêu anh ấy... Thế mà anh ấy chết... Tôi không gặp lại anh nữa... Ai đã giết anh ấy ? Nếu không trả được thù thì sống sao nổi ? Tôi phải báo thù... Tôi thề rồi...

Nàng khóc cả đêm với những lời thề và Raoul ngồi bên cạnh thức trắng.

Sáng sớm chuông nhà thờ gióng lên. Buổi lễ tiễn những người chết.

Nàng nói:

- Người ta đưa tang anh ấy. Hôm qua bệnh viện đã định vào giờ này... Tôi sẽ một mình cầu nguyện cho anh ấy và xin lỗi chưa trả thù cho anh được.

Nàng ra đi, nhịp bước hài hoà và mạnh mẽ. Đôi chân dài, thân hình uốn éo.

Thời kỳ ấy Raoul đang trong giai đoạn hoạt động, đôi khi ý muốn nghỉ ngơi chỉ là một ý nghĩ thú vị. Không phải nghỉ hẳn.

Anh còn quá trẻ và ham, không từ bỏ được niềm đam mê phiêu lưu.

Nhưng ít nhất khắp nước Pháp, trên bờ Biển Xanh, ở Normandie hay Savoie hoặc xung quanh Paris, anh đã chuẩn bị những Ốc đảo sẵn sàng cho những đợt nghỉ bất chợt. Một trong những ốc đảo ấy là ngôi nhà ở Vésinet. Ở đây cũng như những chỗ khác, anh bố trí những người bạn cũ, một đầy tớ vừa lái xe, một bà làm bếp và những người trông nom vườn, tạo cho họ cuộc sống hưu trí bình lặng sau những công việc phục vụ trước đây. Thế mà bỗng nhiên số phận lại một lần nữa đưa anh vào cuộc đấu ghê gớm anh không tìm kiếm, không mong muốn.

Chối bỏ ư ? Không được nữa. Muốn hay không cũng phải hành động. Trước hết, điểm chủ yếu của vấn đề là phải phát hiện ra vì sao anh, một nhân vật vô tư, người công dân vô sự của Vésinet bình lặng, lại dính líu vào những sự kiện có vẻ được bố trí mà anh không biết và có lẽ nhằm chống lại anh. Trường hợp như vậy sự tình cờ chẳng giải thích được gì. Giải thích phải dựa vào sự việc. Nhưng những sự việc ấy tìm ở đâu ? Xảy ra như thế nào ?

Raoul khép mình trong Clair Logis không động tĩnh gì một tuần, không gặp ai, từ bỏ mọi hoạt động nhưng vẫn đọc báo chí.

Qua đó anh biết Félicien bị buộc tội nhưng không cung cấp được tin tức gì.

Điều Raoul càng ngày càng băn khoăn vì sao anh dính líu vào vụ gai góc này. Anh bỏ công sức tìm cách giải quyết, xây dựng các giả thuyết, đưa ra nhiều hướng và không tránh khỏi đi vào ngõ cụt.

Luôn luôn vẫn câu hỏi đó với nhiều dạng khác nhau: "Mình làm gì trong tất cả chuyện này ? Nếu có hai bi kịch móc nối vào nhau - điều ấy không còn nghi ngờ gì nữa - tại sao mình lại là một người có vai trò trong một việc ? Tại sao đợt nghỉ ngơi của mình ở Vésinet bị xáo động ? Và ai làm xáo động ?"

Ngày mà tình cờ anh nêu lên câu hỏi này, anh buộc phải trả lời cho mình:

"Ai ? Nhưng đó là Félicien, mẹ kiếp !"

Và anh nói thêm:

"Anh ta đến đây như thế nào ? Việc bác sĩ Delattre giới thiệu quan trọng đến nỗi mình không điều tra gì về anh ta cả ! Anh ta ở đâu ra ? Bố mẹ là ai ? Có phải mình bị lợi dụng mà không biết chăng ?"

Anh xem sổ tay ghi địa chỉ: "Bác sĩ Delattre, công viên Alboni". Anh gọi điện thoại. Bác sĩ đang ở nhà. Anh nhảy lên ô - tô.

Bác sĩ Delattre, một ông già cao lớn, khô khan, bộ râu bạc trắng, tiếp

anh ngay tuy có nhiều khách đang đợi.

- Anh vẫn khoẻ đấy chứ ?

- Rất tốt, thưa bác sĩ.

- Thế có việc gì vậy ?

- Hỏi một thông tin. Félicien Charles là người thế nào ?

- Félicien Charles ?

- Bác sĩ không đọc báo ư ?

- Không có thì giờ.

- Félicien là kiến trúc sư trẻ ông giới thiệu với tôi cách đây sáu hay tám tháng.

- Đúng thế, đúng thế... Tôi nhớ ra rồi...

- Ông đánh giá anh ta tốt chứ ?

- Tôi ấy à ? Nhưng tôi đã bao giờ gặp anh ấy đâu.

- Thế người ta cũng giới thiệu với ông ?

- Chắc thế... Nhưng ai ? Để tôi suy nghĩ xem... À ! Tôi nhớ rồi... cũng khá buồn cười đấy. Thời kỳ ấy có một người đầy tớ làm tôi rất hài lòng... một người đàn ông đã có tuổi, thông minh, kín đáo, phục vụ tôi một phần như thư ký. Ngày tôi nhận được danh thiếp cuối cùng của anh, tôi bảo ông ta ghi lấy địa chỉ; ông ngẩng nhìn tấm danh thiếp rất lạ, như biết dạng chữ trên danh thiếp và nói - tôi hoàn toàn nhớ rõ: "Đây là một người rất tốt, cái ông d' Averno này. Bác sĩ phải giới thiệu với ông ấy anh kiến trúc sư trẻ mà trước đây tôi phục vụ bố mẹ anh ấy... và tôi đã từng nói chuyện với bác sĩ". Sau đó, ông ta tự đánh máy bức thư đưa cho tôi ký. Câu chuyện là thế.

Raoul bèn hỏi:

- Bác sĩ còn có người đầy tớ đó không ?

Bác sĩ bỗng cười.

- Tôi phát hiện ra ông ta lấy của tôi một số tiền khá lớn nên phải đuổi ông ta đi. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy một sự thất vọng đến thế: "Tôi xin bác sĩ. Đừng đẩy tôi ra đường... ở đây tôi có thể thành một người lương thiện... tôi sợ phải xa ông... đừng đuổi tôi. Cuộc sống xấu xa sẽ lại bắt đầu".

- Tên ông ta, thưa bác sĩ.

- Barthélemy.

Raoul không chau mày. Anh chờ đợi nghe cái tên ấy.

- Ông Barthélemy ấy không có gia đình ư ?

- Hai đứa con trai, hai kẻ vô lại, hôm ấy ông sứt sùi thú nhận với tôi như thế. Nhất là một đứa luôn chạy theo những cuộc đua ngựa và trong các

quán bar.

- Những đứa con trai có thường đến thăm ông ta ở đây không ?

- Không bao giờ.

- Không có ai đến thăm ?

- Có, nhiều lần tôi gặp ông ta chuyện trò với một phụ nữ tầng lớp trung lưu... nhưng tế nhị và đẹp, rất vương giả. Một hôm cách đây mười tám tháng, bà ấy gần như phát điên, đến tìm tôi, dẫn tới gặp một người bị thương ở gần đây.

- Bác sĩ có thể cho tôi biết được không ?

- Không cần phải giấu diếm vì người ta có nói trong báo. Đó là Alvard, nhà điêu khắc nổi tiếng năm trước có trình bày ở triển lãm pho tượng Phryné tuyệt đẹp, ông biết chứ ? Nhưng này - ông bác sĩ vừa cười vừa nói thêm - tôi hy vọng việc điều tra của anh không có gì ám muội, đúng không ?

Raoul ra về, nghĩ ngợi. Cuối cùng anh tìm được một đầu mối và đã có thể cho rằng có sự thoả thuận giữa ông già Barthélemy, người đàn bà xứ Corse và Félicien để đưa Félicien đến Vésinet.

Biết như vậy, anh đến tìm nhà điêu khắc Alvard ở cách đây năm phút, đưa danh thiếp xin gặp.

Anh thấy trong xưởng làm việc một người đàn ông còn trẻ, phong cách tế nhị, có đôi mắt đen thật đẹp. Anh tự giới thiệu là nhà sưu tầm đến nước Pháp tìm mua những tác phẩm nghệ thuật.

Anh chăm chú xem và khen ngợi như người hiểu biết thực sự, những phác thảo, tượng bán thân, toàn thân, những tác phẩm chưa hoàn thành bề bộn trong xưởng và đồng thời không ngừng quan sát nhà điêu khắc. Quan hệ của người đàn ông hơi mảnh dẻ nhưng lịch sự, tinh tế này với người đàn bà xứ Corse ra sao ? Nàng yêu ông ta chăng ?

Anh mua hai bức tượng nhỏ bằng ngọc thạch rất đẹp. Rồi chỉ vào một bức tượng lớn phủ tấm vải trắng để trên đế, anh hỏi:

- Còn cái này ?

- Cái này không bán - Nhà điêu khắc tuyên bố.

- Có phải bức tượng Phryné nổi tiếng của ông không ?

- Đúng.

- Tôi có thể xem chứ ?

Alvard bỏ tấm vải che và ngay khi bức tượng lộ ra, Raoul khẽ kêu lên mà nhà điêu khắc chỉ có thể cho là một thể hiện thán phục nhưng thực ra là sự ngạc nhiên gần như hốt hoảng. Không nghi ngờ gì, khuôn mặt ấy của nàng

và những đường nét làm người ta có cảm giác được che phủ bởi sự mỏng manh.

Anh đứng lâu không nói gì, choáng ngợp vì kỳ quan ấy. Và anh thở ra:

- Chà ! Không có người đàn bà nào như thế này.

- Có đấy - Nhà điêu khắc mỉm cười nói.

- Vâng, nhưng do ông là một nghệ sĩ lớn tạo ra. Thực tế trừ những nàng tiên ở Olymphe và những nữ vương Hy Lạp, đến nay sự hoàn hảo như vậy không có nữa.

- Vẫn có. Tôi không sáng tạo ra mà chỉ sao chụp thôi.

- Thế nào ? Một người đàn bà làm mẫu ư ?

- Chỉ là một người mẫu, trả tiền từng buổi. Một hôm nàng đến gặp tôi, nói đã làm mẫu cho hai ông đồng nghiệp của tôi. Nếu tôi đồng ý nàng sẽ đến, giấu diếm thôi vì người yêu của nàng ghen khủng khiếp và nàng không muốn là anh ta đau khổ.

- Vì sao nàng làm mẫu ?

- Cần tiền.

- Và người yêu không bao giờ biết ?

- Anh ta theo dõi và một hôm nàng vừa mặc quần áo xong anh ta tông cửa vào xưởng đánh tôi. Nàng đã tìm một bác sĩ gần đây. Vết thương không nghiêm trọng.

- Ông có gặp lại người đàn bà ấy không ?

- Chỉ những ngày gần đây thôi. Nàng để tang người yêu và mượn tiền tôi để chôn cất anh ta tử tế.

- Nàng lại ngồi làm mẫu chứ ?

- Có dịp thì chỉ khuôn mặt thôi. Nói một cách khác là không. Nàng đã thề rồi.

- Nàng sống ra sao ?

- Tôi không rõ. Không phải một người đàn bà dễ làm mất giá.

Raoul còn nhìn ngắm rất lâu người đẹp Phryné và thì thầm:

- Thế là ông không nhường lại với bất cứ giá nào ?
- Không. Đây là tác phẩm của đời tôi. Tôi sẽ không bao giờ làm với niềm hăng say và tin tưởng vào sắc đẹp đàn bà như thế.
- Vào sắc đẹp một người đàn bà mà ông yêu - Raoul nói đùa.
- Mà tôi mong muốn, có thể thú nhận thế. Nàng đã có người yêu. Nhưng tôi không luyến tiếc... Phryné ở lại với tôi.

7. NGÕ ZANZI – BAR

Đây là một ngõ cụt vắng vẻ vùng Grenelle ở trung tâm các xưởng máy và rất gần con sông Seine tạo nên chảy qua một trong những miền phong cảnh đẹp nhất Paris từ nhà thờ Đức Bà đến cánh đồng Tháng Ba.

Zanzi - Bar là nơi lui tới của tất cả những ai trong khu sống say mê đua ngựa hoặc mang nợ nần ở đó, những người bẻm mép quen thuộc trên sân cỏ, những người cá độ và các nhà bình luận.

Buổi trưa, vào giờ tan tầm và cả lúc năm giờ, tất cả rộn rịp tính toán.

Tối đến nó là một sòng bạc bí mật. Nhiều khi người ta đánh nhau, thường là say sưa ở đấy. Chính lúc đó Thomas Le Bouc - gọi tắt của "người cá độ" phát huy tầm quan trọng của mình. Thomas Le Bouc chơi khô khan và luôn luôn thẳng. Anh ta cũng uống khan nhưng rất khó say. Khuôn mặt nhu nhược thể hiện sự độc ác, đầu cứng rắn, dáng mạnh mẽ, túi căng phồng, ăn mặc theo lối sang trọng, đội mũ quả dưa, anh là một người "biết rõ công việc của mình". Công việc gì ? Người ta không nói cụ thể. Nhưng tối hôm đó anh bắt tay vào việc và rất chú tâm.

Đến mười một giờ, một người nhợt nhạt vừa thua bạc, chân xiêu vẹo có vẻ không đứng vững vì vừa uống nhiều. Chiếc áo khoác tuy rất nhàu nát và bẩn vẫn cho thấy trước đây được cắt may rất khéo. Một chiếc cổ giả bẩn thỉu nhưng dù sao cũng là một chiếc cổ giả ! Đôi tay sạch sẽ, chiếc cằm mới cạo râu. Tóm lại, một người thất thế.

Ông ta gọi:

- Rượu thì là !

Chủ quán không tin tưởng, đòi hỏi:

- Trả tiền trước.

Người kia rút ra một cuốn sổ đựng nhiều tờ giấy bạc, những tờ mười phrăng.

Thomas Le Bouc không ngập ngừng. Anh ta đề nghị:

- Chúng ta chơi hơn điểm về pô - cơ át chứ ?

Và tự giới thiệu: Thomas Le Bouc.

Người ấy trả lời, cũng lịch sự như thế, giọng nói hơi giống người Anh:

- Tôi là "Người Hào hoa", nhưng tôi không chơi xúc xắc.

- Chơi gì ?

- Bài.

Kết quả là chơi bài cũng giống như chơi pô - cơ át.

Người Hào hoa đòi đánh gỡ lại. Sau một số lần xen kẽ, ông thua hai trăm phrăng. Trong lúc đó, ông trả tiền, uống cốc rượu thì là thứ hai. Do cốc rượu hay không may ? Ông sứt sùi, xiêu vẹo ra đi.

Người ta hoan nghênh chiến thắng của Thomas, không khỏi hơi ái ngại. Người Hào hoa thua cuộc rất dễ mẫn.

Hôm sau ông trở lại, lại mất thêm hai trăm phrăng, khóc và ra đi.

Hôm sau nữa ông đến, trong tình trạng say mềm không cầm nổi bài. Người ta thấy rõ không phải tiên hành hạ ông mà những cốc rượu thì là, vì ông lại khóc vừa ấp úng những việc không rõ ràng mà một số lời làm Thomas Le Bouc lấy làm lạ. Anh ta rót cho ông lần lượt ba cốc rượu và cũng uống từng ấy.

Họ khật khưỡng bước đi và cùng ngồi trên một chiếc ghế dài bên đường rồi cả hai cùng ngủ ở đó. Tính dậy họ nói chuyện ít lặc giọng hơn và Thomas Le Bouc tỉnh táo có một ý nghĩ rõ ràng hơn, quàng tay vào cổ ông bạn làm ra vẻ thân mật.

- Hoàn toàn tốt rồi chứ ông bạn ? Ông uống quá nhiều và lộ ra những chuyện sẽ đưa ông vào nhà tù.

- Tôi vào nhà tù ! - Người Hào hoa cãi lại một cách khó khăn.

- Đúng thế ! Vụ Vésinet là thế nào mà ông lại nhả trong quán" ?

- Vésinet ư ?

- Rõ ràng là Vésinet. Đây là một vụ của cảnh sát. Báo chí đã nói đến. Ông xoáy tiền ở đấy à ?

- Không, người ta cho tôi.

- Ai vậy ?

- Một người.

- Ông có ở Vésinet ? Bao giờ thế ?

- Có. Trước chiến tranh.

- Ông nói nhảm. Tiền ông không phải trước chiến tranh đấy chứ ?

- Không.

Phải hai mươi phút tranh cãi vô vị trước khi Người Hào hoa cuối cùng tuyên bố:

- Anh nói đúng, Le Bouc. Không cũ như thế đâu.
- Có lẽ chỉ mới mười, mười hai ngày ?
- Có thể thế.
- Và người ấy tên gì ?
- A ! Điều ấy tôi không nói được. Người ta cấm.
- Vì sao người ấy cho ông tiền ?
- Thường về một việc phải làm.
- Việc gì vậy ?
- Tôi không biết nữa.

Lại bàn cãi không dứt. Hai ông bạn kéo lê dọc đường rồi vào một quán khác, Người Hào hoa còn uống hai cốc rượu thì là với điều kiện Le Bouc cũng uống hai. Họ lại ra vừa đi vừa hát cho đến cảng.

Họ xuống đê dưới bao quanh sông Seine nơi có nhiều xuồng đang đậu. Người Hào hoa ngã xuống giữa những đồng cát. Thomas đi rửa mặt, nhúng ướt khăn tay lên thấm ướt trán Người Hào hoa.

Ông này thờ ơ dễ dàng hơn và Thomas lại làm công việc khai thác một số thông tin. Anh ta làm theo cách khác, cố khơi dậy những ý nghĩ trong đầu óc say rượu này.

- Để tôi giải thích cho ông... người ta lấy trộm ở một biệt thự Vésinet một chiếc túi nhỏ vải xám có số tiền lớn. Chiếc túi bị mất. Người ta cho ông năm tờ để tìm lại, đúng không ?

- Không.
- Phải rồi, một người trai trẻ cao lớn, thắt cà - vạt có chấm tròn...
- Không phải thế... Không có túi, không có cà - vạt chấm tròn...
- Ông nói dối ! Thế tại sao người ta cho ông năm trăm phrăng ?
- Người ta không cho năm trăm phrăng mà năm tờ một nghìn.
- Năm nghìn phrăng !

Thomas Le Bouc ở trong một trạng thái bị kích thích kỳ lạ. Năm nghìn phrăng ! Và anh ta không thể nắm được. Cơn say tăng thêm và chính anh khóc một cách ngu ngốc, tâm sự vô tình buột ra như những lời than phiền:

- Nay ông bạn... Chúng hoạt động cùng tôi như những tên cướp... Phải, ông già Barthélemy và Simon... Thế mà... chúng để tôi ra ngoài những phi vụ, chỉ bảo tôi: "Thuê một chiếc xe con và chờ chúng tôi ở cầu Chatou... Khi làm xong chúng tôi sẽ đến..." Và rồi chúng bị giết. Nhưng tất cả những cái đó tôi chẳng cần. Đừng nói đến nữa... có một việc khác...

Trong bóng tối người Hào hoa dần dần tựa lên một bàn tay và đôi mắt

không say rượu nhìn kỹ khuôn mặt đầy nước mắt của Thomas Le Bouc.

- Một việc khác ? Việc gì thế ? - Ông lẩm bẩm - Anh nói về việc gì khác vậy, Le Bouc ?

- Một vụ chúng bố trí, rất lớn. Tôi biết nhiều về vụ đó nhưng không phải tất cả. Tôi biết chúng đánh ai nhưng không nói tên người ấy hiện nay và ở đâu... Nếu không sẽ có hàng trăm nghìn... Hàng trăm nghìn... Chà ! Nếu tôi biết.

- Đúng - Người Hào hoa thì thầm - Nếu biết được... Tôi sẽ giúp được anh.

- Ông sẽ giúp tôi, đúng không ? - Le Bouc sụt sùi.

- Mẹ kiếp, được, tôi có thể giúp anh. Có thể xoay sở các vụ... những người...

- Ông biết à ?

- Biết chứ. Vì thế tôi đã nhận được năm nghìn phrăng...

- Ông nói đây là một người.

- Một người của một tổ chức... Ông ấy nói với tôi như thế này: "Người Hào hoa, có một ông muốn biết anh Félicien người ta vừa tổng giam là người thế nào. Ông đi tìm hiểu xem. Khi thông tin được cho ông ấy sẽ có một số tiền như thế nữa".

Thomas Le Bouc giật mình. Cái tên Félicien lay động anh ta trong cơn say. Anh nói:

- Ông nói gì vậy ? Chỉ vì việc thăm dò về Félicien ư ?

- Đúng, anh ấy đang ở trong tù. Và tôi phải trực tiếp gặp người thưởng tiền.

- Ông ta đã ra lệnh cho ông năm nghìn phrăng ?

- Phải.

- Ông có chỗ hẹn chứ ?

- Người lái xe sẽ dẫn tôi đến chỗ ông ta.

- Ở đâu vậy ?

- Quảng trường Concorde trước bức tượng Strasbourg.

- Lúc nào ?

- Ba ngày nữa... Mười một giờ sáng thứ năm. Người lái xe sẽ cầm tờ báo trong tay... Tôi thấy có thể giúp anh được.

Thomas Le Bouc đưa tay bóp chặt đầu như muốn giữ lấy những ý nghĩ. Félicien ?... Ông có phần thưởng năm nghìn phrăng ?... Phải chăng đây là hướng đi ? Anh ta hỏi:

- Ông ấy ở đâu ?

Người Hào hoa nói từng chữ:

- Hình như ông ấy ở Vésinet... Đúng... ở Vésinet...

- Người ta có nói tên ông ấy ?

- Có... Báo chí nói đến nhân vụ này... Cái gì đó như Tavemy... d'Avemy...

Giọng nói của Người Hào hoa có vẻ rất mệt mỏi. Ông không nói gì nữa. Le Bouc hết sức cố gắng bình tĩnh lại. Tất cả việc đó thật tối tăm nhưng anh cũng thấy được hai hay ba điểm rõ hơn mà những ý nghĩ xoáy vào.

Ngồi gần Le Bouc, đầu gục xuống ngực, Người Hào hoa đã ngủ. Ban đêm trời nóng và nặng nề dưới màn mây. Ánh đèn từ những chiếc xuống im lặng nhảy nhót trên mặt nước. Trên cảng không một người qua lại.

Thomas Le Bouc nhẹ nhàng luồn tay vào giữa áo vét và gi - lê, sờ vào túi của người Hào hoa. Chỉ trong túi áo trong của gi - lê anh mới cảm thấy giấy cứng hơn của những tờ giấy bạc bèn rút ra. Không may tay anh đâm vào đầu đinh ghim nên có một cử chỉ phản ứng nhẹ.

Người Hào hoa tỉnh dậy ngay, có lẽ cũng chẳng ý thức được về điều đã xảy ra, gập người lại, hai tay bám chặt bàn tay đang muốn rút đi.

Sự kháng cự mạnh mẽ hơn Thomas nghĩ. Móng tay bám vào thịt muốn làm rách da. Và nạn nhân lại bắt đầu kêu cứu.

Anh ta sợ, hết sức lay kẻ thù, kéo lê trên đất. Ông kia bỗng kiệt sức, thả ra. Nhưng Le Bouc giận điên người không ngừng lại được. Ít say hơn anh biết mình đã tâm sự nhưng không biết nói gì nên rất bức tức. Khi đã rút tay ra, cả hai người quỳ như những đồ vật ngay trên bờ sông. Le Bouc nhìn xung quanh: không có ai.

Anh ta đẩy Người Hào hoa rơi xuống và đứng lặng người một lúc, ngơ ngác, sợ hãi đã làm việc hèn như không chủ đích. Tại sao anh làm thế ? Phải chăng để lấy cắp hay cản trở Người Hào hoa đến chỗ hẹn gặp ông năm nghìn phrăng ?

Bên dưới, anh thấy ông vùng vẫy, chìm xuống nổi lên và cuối cùng biến mất.

Le Bouc bèn trở về nhà...

Dưới nước, Người Hào hoa bơi một phút theo dòng chảy. Chắc chắn Le Bouc không dõi theo nữa, ông trôi lên bơi vào bến cảng. Ông lên bờ một đoạn trước cầu Grenelle.

Lái xe chờ gần đấy. Ông lên xe, thay quần áo và đi về phía Vésinet.

Đến ba giờ sáng, Raoul đã nằm ngủ trên giường trong biệt thự Clair Logis của mình.

8. THOMAS LE BOUC

Việc điều tra không tiến triển được gì. Hôm sau Raoul gặp ông dự thẩm thái độ vui vẻ như mỗi lần ông xếp lại một vụ không muốn giải quyết, ông nói:

- Ông thấy đấy, chúng ta chưa hoàn tất công việc. Còn những điểm phải bám vào và những hướng đi cần xác định. Goussot tin tưởng lắm nhưng tôi, tôi không thấy rõ việc gì.

- Không có gì cụ thể về Barthélemy ấy ư ?

- Không có gì. Những bức ảnh chụp xác chết và in lại trên báo cho một ý niệm mơ hồ về người sống. Ngoài ra Barthélemy lui tới những nơi đáng ngờ, ở đó không ai sốt sắng giúp đỡ cảnh sát. Nếu có ai đó nhận ra ông ta, họ cũng im lặng, sợ bị trả thù.

- Không xác định được sợi dây liên quan giữa Barthélemy và Simon Lorient ?

- Không. Và lại Simon Lorient mang tên giả và người ta không biết anh này ở đâu ra.

- Vậy mà cuộc điều tra cho thấy anh ta hay lui tới một số nơi, người ta thấy anh ta trong một số quán cà phê... thậm chí một tờ báo nói anh ta đi với một người đàn bà rất đẹp.

- Những điều đó khá mơ hồ. Còn về người đàn bà, không có gì cụ thể. Dĩ nhiên những kẻ ấy sống lẩn tránh và thường thay đổi hành tung.

- Còn anh kiến trúc sư trẻ của tôi ?

- Féiicien Charles ? Gã này cũng bí ẩn. Không giấy má, không căn cước. Một lý lịch quân nhân hợp lệ nhưng ở mục ngày tháng và nơi sinh ghi chữ "không rõ".

- Anh ta trả lời những gì ?

- Không trả lời. Anh ta hoàn toàn không khai về quá khứ.

- Và về hiện tại thì sao ?

- Cũng một thái độ ấy. "Tôi không giết, không lấy trộm". Nếu tôi phản bác: Thế anh giải thích ra sao về việc này ? việc kia ? anh ta tuyên bố: "Tôi không phải giải thích. Tôi từ chối tất cả". Mặt khác người ta nhận thấy anh ta không nhận một thư từ nào chỗ ông.

- Không một thư từ nào - Raoul nói - Tôi cũng không rõ về cuộc đời và quá khứ của anh ta. Tôi cần một kiến trúc sư và một người trang trí. Một

người bạn, tôi cũng không nhớ là ai, cho tôi tên, địa chỉ của anh ta, địa chỉ một nhà trọ. Tôi viết thư. Anh ta đến.

- Phải thừa nhận rằng, thưa ông d' Avernoy, xung quanh Félicien Charles vẫn có bầu không khí sương mù - Ông Rousselain kết luận.

Ngày tiếp đó, Raoul gõ cửa biệt thự Clématites. Người đầy tớ bảo cô chủ đang ở ngoài vườn.

Anh ra thấy cô đang im lặng ngay trước nhà. Không xa cô bao nhiêu, Férôme Helmas, vừa xuất viện, nằm dài trên một chiếc ghế dài đọc sách. Anh gầy đi nhiều, đôi mắt thâm quầng, má hóp có vẻ mệt mỏi.

Raoul không ở lâu. Anh thấy cô gái đã thay đổi nhiều, có lẽ về tinh thần nhiều hơn thể chất. Cô dăm chiêu và cam chịu lẻ loi, trả lời khó khăn những câu hỏi của anh. Férôme cũng không lả lơi. Anh thông báo sắp đi nghỉ suốt mùa hè trên núi theo lời khuyên của bác sĩ, không có can đảm ở lại Vésinet mà mọi thứ đều gợi lên nỗi đau.

Như vậy, ngoảnh về phía nào Raoul cũng gặp trở ngại.

Trước hết là việc thăm dò dẫm chân tại chỗ. Và rồi người ta ai cũng câm lặng và nghi ngờ. Félicien Charles, Faustine, Rolande Gavere, Férôme Helmas, tất cả đều thu mình lại, giữ bí mật hoặc từ chối bày tỏ thái độ và góp phần phát hiện sự thật.

Nhưng sáng thứ năm tới phải có chuyện lớn xảy ra. Thomas Le Bouc có đến không ? Tính chân thực của Người Hào hoa có gợi nên cho anh ta một cảm nghĩ gì làm anh ta tìm cách tới biệt thự Clair Logis không ? Trong hai ngày, trí óc mình mẩn hơn có làm anh ta phát hiện ra cạm bẫy không ?

D' Avernoy hy vọng rằng không và đến giờ đã định, anh cử lái xe đến chỗ hẹn, tin chắc Thomas Le Bouc không thể nghi ngờ những lời ba hoa của một kẻ say rượu, sẽ tới gặp. và lại, một lý do mạnh hơn lời cuốn Le Bouc. Anh ta đã giết chết Người Hào hoa. Phải chăng anh muốn tội ác của mình đưa lại cái gì hơn mấy tờ giấy bạc lấy trong túi nạn nhân ?

Thực vậy, có tiếng máy quen thuộc. Chiếc xe vào trong vườn. Raoul lại ngồi trong căn phòng chờ. Cuộc gặp anh rất mong và bố trí công phu sắp xảy ra. Thomas Le Bouc, người độc nhất có thể cho biết về âm mưu chống Arsène Lupin; Thomas Le Bouc, người theo đuổi thực hiện kế hoạch của Barthélemy và Simon bố trí, anh ta đến đây rồi.

Raoul bỏ khẩu súng ngắn từ túi quần lên túi áo vừa tầm tay. Một sự đề phòng cần thiết: nhân vật này nguy hiểm.

"Vào đi", anh bảo khi người đầy tớ gõ cửa.

Cửa mở. Le Bouc được đưa vào nhưng là một Le Bouc khác, sang trọng hơn, bận bộ quần áo sạch sẽ, quần thẳng nếp và trên đầu là một chiếc mũ lạnh lặn. Anh ta đứng thẳng, chân vững vàng, thân hình vuông vắn.

Hai người nhìn nhau mấy giây. Raoul tin chắc ngay Le Bouc không nhận ra anh là Người Hào Hoa ở Zanzi - Bar và không hề nghĩ người thất thế bị anh ta đẩy xuống nước gần gũi với Raoul d' Avemy, chủ nhân biệt thự Clair Logis.

Anh nói với người vừa đến:

- Anh là người tôi giao trách nhiệm qua một tổ chức, tìm hiểu cuộc đời của Félicien Charles ?

- Không.

- Thế ư?... Nhưng anh là ai vậy ?

- Tôi là người thay thế người được uỷ nhiệm.

- Với ý định gì ?

Thomas hỏi:

- Chúng ta riêng với nhau chứ ? Có ai quấy rầy không ?

- Vậy anh sợ bị người ta quấy rầy ?

- Vâng.

- Tại sao ?

- Vì tôi phải nói một số điều chỉ một người được nghe.

- Ai thế ?

- Arsène Lupin.

Le Bouc cao giọng nói hai tiếng đó, hy vọng gây tác động hoảng sợ. Ngay từ đầu anh ta lấy vị thế đối thủ và bắt đầu tấn công. Giọng nói, thái độ tỏ rõ như vậy. Lupin không nôn nóng. Cũng ở chỗ này Faustine đã gọi anh theo tên ấy và Faustine quan hệ với Simon Lorient và cả Thomas Le Bouc.

Anh chỉ trả lời đơn giản:

- Nếu anh đến gặp Arsène Lupin thì đã đến đúng chỗ đấy. Tôi là Arsène Lupin. Còn anh?

- Tên tôi không nói lên với ông điều gì ?

Thomas Le Bouc hơi ngỡ ngàng về sự bình tĩnh bất ngờ của Raoul. Anh ta tìm một cách khác tấn công.

Raoul bấm chuông. Người lái xe vào. Anh bảo:

- Cất giúp ông khách chiếc mũ đang đội trên đầu.

Le Bouc hiểu bài học, đưa mũ cho người đầy tớ mang đi và ngay lập tức nổi giận, chua cay kêu lên:

- Theo cách ông lớn hử ? Thực vậy, Arsène Lupin... nhà quý tộc cổ !... Bao giờ cũng có chức danh. Tôi không phải loại ấy. Tôi không phải một ông lớn, không có chức danh. Do đó làm ơn xuống cho một cấp, sẽ dễ nói chuyện hơn.

Anh ta châm một điếu thuốc và cười gằn:

- Làm ông khó chịu hử ? Trời ! Khi người ta có việc với những công tước, hầu tước và ở trước mặt một anh chàng nóng mắt...

Vẫn luôn thờ ơ, Raoul đáp lại:

- Khi tôi có việc với các công tước, hầu tước, tôi cố gắng hết sức lễ độ. Khi có việc với một tay lái lợn, tôi xử sự...

- Ông xử sự thế nào ?

- Theo cách Lupin.

Anh hút luôn điếu thuốc ở môi Le Bouc:

- Thôi kết thúc đi. Tôi đang vội. Anh muốn gì ?

- Tiền.

- Bao nhiêu ?

- Một trăm nghìn.

Raoul vờ ngạc nhiên:

- Một trăm nghìn ! Vậy anh có điều gì ghê gớm trao đổi với tôi ?

- Chẳng có gì cả.

- Tổng tiền à ?

- Đúng thế.

- Nghĩa là nếu tôi không đưa, anh làm gì chống lại tôi ?

- Tôi tố cáo ông.

Raoul ngẩng cao đầu:

- Tính sai rồi. Tôi không bao giờ nghe theo trong trường hợp đó.

- Tôi sẽ viết cho sở cảnh sát, nói rõ ông Raoul d' Avemy, người dính líu đến những vụ và án mạng ở Vésinet không ai khác là Arsène Lupin.

- Và sau đó ?

- Sau đó người ta bắt giam ông, Lupin.

- Rồi anh nhận được một trăm nghìn ?

Raoul nhún vai.

- Ngu ngốc ! Anh chỉ có thể tác động đến tôi nếu tôi tự do và sợ điều tệ hại có thể làm đối với tôi. Tìm điều khác đi.

- Tìm cả rồi.

- Gì vậy ?

- Félicien.

- Anh có chứng cứ đối với anh ấy ? Anh ấy tòng phạm trong vụ lấy trộm ? Tòng phạm giết người ? Có nguy cơ lưu đày ? Lên máy chém ? Anh muốn những cái ấy lên quan gì tới tôi ?

- Nếu không liên quan, vì sao ông cho năm nghìn phrăng để năm thông tin về anh ấy ?

- Đó là vấn đề khác. Nhưng anh ấy ngồi tù hay ở ngoài tôi chẳng cần quan tâm. Anh có biết ai để người ta bắt Félicien ? Tôi ?

Trong im lặng, Raoul nhận ra một nụ cười khế trên môi Thomas. Anh hơi lo.

- Vì sao anh cười ?

- Không có gì... Một kỷ niệm trở lại trong trí nhớ.

- Kỷ niệm thế nào ?

Lo ngại của Raoul biến mất. Anh có cảm giác cuối cùng có điều gì đó từ quá khứ lộ ra và sắp biết được những lý do anh dính líu vào vụ tối tăm này.

- Kỷ niệm gì ? Nói đi.

Thomas nhấn mạnh:

- Ông biết bác sĩ Delattre ?

- Có.

- Trước kia đồng bọn của ông bắt cóc chính ông ấy, đưa về một quán trọ ở tỉnh khi ông đang hấp hối, đã nỗ lực cứu sống ông, đúng không ?

- A ! Anh biết chuyện cũ ấy ư ? - Raoul ngạc nhiên nói.

- Và biết nhiều chuyện khác. Vậy là bác sĩ Delattre giới thiệu chàng trai Félicien với ông ?

- Đúng.

- Bác sĩ Delattre chưa bao giờ nghe nói đến người mình bảo trợ, ông biết việc giới thiệu do người đầy tớ của bác sĩ, Barthélemy gợi ý và viết thư. Ông này vừa bị giết chết ở biệt thự Orangerie.

- Cho đến bây giờ anh chẳng cho tôi biết được gì mới.

- Bình tĩnh. Không lâu đâu. Ông phải biết đúng nội dung sự việc. Như vậy, chính Barthélemy đưa Félicien xâm nhập vào nhà ông.

- Thống nhất với Félicien ?

- Dĩ nhiên rồi.

- Với ý định gì.

- Để chụp mũ lên đầu ông.

- Như thế thì việc làm đã thất bại vì Barthélemy đã chết và Félicien vào

tù.

- Đúng, nhưng tôi nằm lại vấn đề. Đó là bí mật của việc tôi tới đây.
- Và tôi chẳng thấy sáng tỏ hơn chút nào. Sự thực có việc gì vậy ?
- Hãy kiên nhẫn. Tôi kể với ông câu chuyện đảo ngược, nghĩa là lần lên dần. Thế này, đã mười lăm năm nay Barthélemy từ xa theo dõi cuộc sống của Félicien trong lúc anh này phấn đấu lấy bằng kiến trúc sư. Trước đó là thư ký hiệu tập hoá, nhân viên hành chính, phục vụ một nhà để xe ở tỉnh. Trước nữa là thời kỳ Barthélemy gặp anh ta trong một trang trại ở Poitou. Félicien được nuôi cùng với trẻ con ở trang trại.

Raoul mỗi lúc càng quan tâm hơn đến câu chuyện này, tìm hiểu xem anh kia muốn đi tới đâu. Anh hỏi:

- Félicien hẳn biết mọi chi tiết đó tuy từ chối không nói rõ với nhà chức trách ?

- Chắc thế.
- Nhưng làm sao Barthélemy biết được ?
- Qua bà chủ trang trại, chồng bà vừa chết và anh ta trở thành bạn thân. Chính bà này bí mật kể lại xưa kia có một người đàn bà đưa đứa bé tới, cho một số tiền lớn để chi phí lâu dài.

Raoul bắt đầu rung động, không thể nói vì sao. Anh lẩm bẩm:

- Vào năm nào vậy ?
- Tôi không biết.
- Nhưng có thể biết qua bà ấy.
- Bà chết rồi.
- Barthélemy biết chứ !
- Ông ta đã chết.
- Nhưng ông ta đã nói ra, vì anh biết mà.
- Đúng, ông ta có nói với tôi một lần.
- Thế anh giải thích xem. Người đàn bà ? Mẹ đứa bé ?...
- Đấy không phải mẹ nó. Bà ta bắt cóc nó.
- Vì sao ?
- Tôi nghĩ, để trả thù.
- Người đàn bà như thế nào ?
- Rất đẹp.
- Giàu ?
- Có vẻ giàu. Bà ấy đi ô - tô, nói sẽ trở lại. Nhưng đã không bao giờ trở lại.

Raoul càng xúc động. Anh kêu lên:

- Thế nào ? Có những chỉ dẫn chứ ? Tên đứa bé ? Félicien ?
- Félicien là tên bà chủ trang trại gọi... Félicien, Charles, bà đặt cho hai tên... Khi gọi thế này... lúc thế kia...
- Còn tên thật ?
- Bà chủ trại không biết.
- Nhưng bà ấy biết những điều khác chứ ? - Raoul hỏi to.
- Có lẽ... rất có thể... nhưng bà không nói gì...
- Anh nói dối ! Tôi thấy rõ anh giấu diếm. Bà ấy biết điều khác nữa và đã nói ra.

- Bà ấy không biết gì. Nhưng Barthélemy trong thời gian quan hệ với bà, đã tìm kiếm. Chiếc xe hỏng cách làng mười cây số, ở một thành phố bên cạnh mà người đàn bà phải dừng lại chờ thay phụ tùng. Trong xưởng chữa xe, người thợ máy thấy một bức thư dưới đệm ngồi. Người đàn bà đó là nữ bá tước de Cagliostro.

D' Aveyry giật nảy mình:

- Nữ bá tước de Cagliostro ?
- Đúng.
- Rồi bức thư ấy ra sao ?
- Barthélemy lấy của người thợ máy.
- Anh có thấy thư ?
- Barthélemy đã đọc cho tôi nghe.
- Anh nhớ chứ ?
- Nội dung thì không. Chỉ nhớ một tên.
- Tên ai ?
- Tên bố đứa bé.
- Nói xem nào ! Đừng chậm giây nào.
- Raoul.

Raoul chồm lên, nắm vai Le Bouc:

- Anh nói dối.
- Tôi thề đấy.
- Anh nói dối ! Bịa ra chuyện đó. Raoul chẳng có ý nghĩa gì. Ở nước Pháp có trăm nghìn Raoul. Raoul họ gì ?

- Raoul de Limésy... Gần như ông, Raoul d' Aveyry. Một tên của Lupin.

Raoul chao đảo. Trước kia anh tên là Raoul de Limésy ! Thật kinh hoàng ! Cả một giai đoạn đáng sợ của cuộc đời anh. Nhưng có thể chẳng,

Félicien ?...

Anh chống lại một giả thuyết như vậy và nói nhỏ giọng:

- Vớ vẩn ! Anh tưởng tượng ra bất cứ điều gì.

- Tôi không thể tưởng tượng ra họ Limésy.

- Ai nói điều đó với anh ?

- Barthéiemy.

- Barthélemy là một kẻ lừa đảo. Tôi không biết hắn. Hắn không biết tôi.

- Có đấy. Ông ta trước đây dưới sự chỉ huy của ông.

- Anh nói gì vậy ?

- Một trong những đồng bọn của ông.

- Barthélemy ư ?

- Ông ta không có tên gọi như thế. Là Auguste Daileron mà Lupin bố trí làm nhân viên thừa hành của Hội đồng lập pháp khi Lupin làm cảnh sát trưởng.

9. NGƯỜI CHỈ HUY

Raoul nhớ lại. Trong giai đoạn đầu cuộc đời phiêu lưu của anh, Auguste Daileron là một trong những đồng bọn hăng hái nhất, tham gia nhiều công việc bí mật nhất. Sau vụ Hội đồng lập pháp, anh không nghe nói đến tên ấy nữa.

Thế mà Auguste Daileron trở thành Barthélemy và dàn dựng âm mưu chống lại chủ cũ của mình !

Trước thái độ của Raoul, Thomas Le Bouc càng thêm táo bạo. Thắng thế, anh ta tuyên bố:

- Bây giờ là hai trăm nghìn. Không kém một xu !

Và thân mật hơn, với giọng bề trên, hắn giải thích:

- Ông hiểu rõ rồi, đúng không ? Ông từ chối bị chụp mũ khi nói về ông. Nhưng khi nói về con trai ông thì khác hẳn ! Mà nếu ông không chỉ cho tôi ba trăm nghìn (tôi nói ba trăm nghìn, đáng giá ấy lắm), tôi sẽ vạch rõ với ông dự thẩm những chi tiết không chối cãi được về quá khứ của Félicien và chứng minh bằng a+b anh ta là con trai của Raoul d' Avemy, nghĩa là con trai của Arsène Lupin. Một cú trúng hai đích ! D' Avemy là Lupin và Félicien là con trai của Lupin, dưới danh nghĩa nam tước de Limésy, đã thành hôn với cô...

Raoul ngẩng đầu lên hách dịch ra lệnh:

- Im đi. Tôi cấm anh nói lên tên đó.

Nhưng tên đó anh nhắc lại trong niềm sâu lắng của mình. Cả cuộc phiêu lưu kịch tính tái hiện trong tâm trí anh, tình yêu trong sáng và đẹp đẽ

của anh đối với Claire d' Etigues rồi sự say mê không cưỡng nổi Foséphine Balsamo, nữ bá tước Cagliostro, con người tàn nhẫn và dã man... Sau những cuộc đấu tranh hoang dã, anh kết hôn với Claire d' Etigues. Kết cục ? Sau năm năm họ sinh một đứa con ghi tên vào giấy tờ là Jean de Limésy. Nhưng ngay sau ngày sinh, mẹ chết, đứa bé bị tay chân của nữ bá tước Cagliostro bắt đi mất tích.

Phải chăng chính Jean de Limésy đã bị con người ghê gớm, chúa hận thù và trả đũa giao phó cho bà chủ trang trại Poitou ? Jean, vì nhớ đến Claire d' Etigues mà anh tìm kiếm bao năm phải chăng là Félicien mập mờ và khó hiểu đã đến nhà anh để âm mưu chống lại anh ? Phải chăng anh đã đưa vào nhà tù chính con đẻ của anh ?

Anh khôn khéo thốt lên:

- Tôi nghĩ Cagliostro chết rồi.
- Thì sao ? Đứa bé không chết vì nó chính là Félicien.
- Anh có chứng cứ gì ?
- Luật pháp sẽ tìm ra - Le Bouc cười gằn.
- Anh có chứng cứ gì? - Raoul lặp lại.

- Có những chứng cứ chặt chẽ nhất mà Barthélemy kiên nhẫn thu thập. Anh thấy đấy, một vụ lớn trong đời ông ta ! Bố trí đứa con vào nhà là năm ông trong nanh vuốt của mình. Điều tôi làm hôm nay chính ông ta đã định làm và tới quát vào mặt ông: "Cứu tôi ra khỏi cực khổ hoặc tôi đưa ông và con trai ông ra toà... ông và con trai ông !"

- Anh có chứng cứ gì ? - Raoul hỏi lần thứ ba.

- Một hôm Barthélemy đưa cho tôi xem một chiếc túi đựng những chứng cứ thu thập được sau nhiều năm.

- Chiếc túi ấy ở đâu ?

- Tôi cho rằng ông ta đã đưa cho người tình của Simon, một người đàn bà xứ Corse mà ông ta rất tâm đắc.

- Có thể gặp người đàn bà ấy không ?

- Khó lắm. Từ khi Simon chết, tôi không gặp lại nàng. Và tôi nghĩ cảnh sát đang tìm kiếm nàng.

Raoul im lặng hồi lâu rồi bấm chuông gọi đầy tớ.

- Bữa ăn trưa chuẩn bị xong chưa ?

- Rồi, thưa ông.

- Dọn thêm một suất ăn nữa.

Anh đẩy Le Bouc đi trước, sang phòng ăn.

- Anh ngồi xuống.

Anh kia ngờ ngác, song cứ để mặc, chắc chắn đã ngã giá xong và chỉ còn ngần ngại về số tiền rất muốn đưa lên bốn trăm nghìn phrăng. Raoul d' Aveny suy sụp vì sự tấn công bất ngờ sẽ không tiết kiệm từng đồng.

Raoul ăn ít. Nếu không suy sụp như đối thủ nghĩ thì anh cũng rất lo lắng. Vấn đề có vẻ quá phức tạp, anh lật đi lật lại về các mặt trước khi giải quyết. Và lại là vấn đề kép phải có giải pháp kép. Tìm một giải pháp về vấn đề Félicien. Và một giải pháp gần hơn để đối mặt với sự đe dọa nghiêm trọng của Thomas Le Bouc. Họ đi qua văn phòng.

Im lặng trong nửa tiếng nữa. Le Bouc nằm dài trên pho - tôi háo hức hút một điếu xì gà lớn chọn trong hộp. Raoul đi đi lại lại, tay chấp sau lưng, suy nghĩ.

Cuối cùng Le Bouc lên tiếng:

- Tất cả đã cân nhắc kỹ, tôi không nhường bước với số tiền ít hơn năm trăm nghìn phrăng. Giá hợp lý. Ông chú ý những đề phòng về sau của tôi. Trường hợp ông chơi xấu tôi, bức thư tố cáo sẽ do một anh bạn bỏ qua bưu điện. Như vậy là không làm được gì. Ông bị mắc vào guồng máy rồi, đừng mặc cả. Năm trăm nghìn, không kém một xu.

Raoul không trả lời. Anh có vẻ bình tĩnh, ít suy tư hơn như một người đã có quyết định chắc chắn.

Sau mười phút, anh nhìn đồng hồ và ngồi vào bàn nhắc máy điện thoại quay số. Khi đã có liên lạc, anh hỏi:

- Sở cảnh sát đây ạ ? Xin cho tôi phòng Rousseiain - Và gần như lập tức - Đây là Raoul d' Aveny. Ông đấy à, thưa ông dự thẩm ? Rất tốt, xin cảm ơn ông... Vâng có tin mới. Ở nhà, tôi đã nắm được một kẻ tích cực hoạt động trong những bí kịch Vésinet... Không, hẳn chưa thú nhận nhưng hoàn cảnh buộc hẳn phải nhận... A lô !... Đúng thế... Tốt nhất là ông cho người đồn bắt hẳn... Do Chánh thanh tra Goussot ? Ý kiến rất hay. Ô ! Ông đừng ngại, hẳn không thoát khỏi tôi đâu. Hẳn đang bị trói, nằm trên đất... Xin cảm ơn, thưa ông dự thẩm.

Raoul bỏ máy.

Thomas Le Bouc nghe, nỗi sợ hãi mỗi lúc càng tăng. Anh ta sợ xanh mặt, không nhận ra nữa, ấp úng:

- Ông điên à ? Như vậy là thế nào ? Giao nộp... tôi ! Nhưng đồng thời là giao nộp ông và Félicien.

Raoul có vẻ như không nghe. Anh đã tiếp tục hành động như Thomas

Le Bouc không có ở đó, như là theo một kế hoạch mà Thomas không có quan hệ gì đến. Tất cả những việc đó tùy thuộc vào Raoul d' Avemy chứ không phải Thomas Le Bouc.

Anh này nổi điên rút súng ngấn lên đạn ngắm bắn. Hắn nói:

- Những kẻ điên, chỉ bắn hạ thôi.

Nhưng anh ta không bắn. Không phải hạ sát d' Avemy mà hắn đạt được mục đích và sờ vào tiền. Vả lại, có thể chấp nhận Raoul d' Avemy lao vào lửa để đồng thời thích thú kéo luôn Thomas Le Bouc vào ? Không. Chỉ là lừa bịp, hoặc hiểu lầm hay sai lạc. Dù sao cũng còn nửa tiếng để giải thích rõ ràng.

Anh ta chậm điệu xì gà thứ hai và nói đùa:

- Chơi đẹp đấy, Lupin. Nhất định ông không dưới mức danh tiếng đồn đại và những gì Barthélemy kể. Kháng cự giỏi đấy ! Nhưng đối với tôi không sao đâu. Nào, suy nghĩ đi Lupin, nếu ông giao nộp tôi thì chỉ là một kẻ tống tiền đồng loại, lại vào trường hợp Arsène Lupin. Con ngỗng quay sẽ là ông. Vì cuối cùng ông không biết tôi ! Tại sao ông nghĩ tôi có điều gì sợ cảnh sát ? Tôi trắng như tuyết, không chê trách tôi được một lỗi nhỏ.

- Thế tại sao anh xanh tái người ? Tại sao cứ liếc nhìn đồng hồ ?

- Không nhiều hơn ông đâu, ông bạn. Tôi nhắc lại tôi là một người lương thiện.

- Quay người lại, con người lương thiện. Cầm chìa khoá này và mở chiếc tủ sách. Tốt. Anh thấy tấm phiếu hồ sơ trên ngăn chữ ? Đưa đây cho tôi. Cám ơn. Tôi có một số hồ sơ như thế, bao giờ cũng ghi đầy đủ. Phiếu của anh là cái này. Ở trong ngăn T.

- Ngăn T ?

- Dĩ nhiên... Tôi xếp anh theo tên Thomas.

Anh ta nắm lấy tấm phiếu, đọc to:

- "Thomas Le Bouc, tức Thomas Cá ngựa. Cao 1 mét 75. Vòng ngực: 95. Ria mép bàn chải. Trán hói. Tác phong thô lỗ, đôi khi như thú vật. Chỗ ở: đường Hardevoux 24, ở Grenelle, trong nhà một người bán thịt đồng thời là người tình của anh ta. Mùi nước hoa thích nhất: hoa đình trắng. Trong tủ, hai chiếc quần đùi lụa màu xanh da trời, bốn đôi tất như thế."

- Chúng ta thống nhất chứ, Thomas Le Bouc ?

Thomas nhìn anh hốt hoảng. Raoul nói:

- Tôi tiếp tục: "Kẻ có tên Thomas Le Bouc là anh của họa sĩ bất tài Simon Lorient; cả hai là con trai ông già Barthélemy, kẻ trốn lộn ở biệt thự

Orangerie."

Thomas Le Bouc đứng dậy.

- Như vậy nghĩa là thế nào ? Những chuyện ngồi lê đôi mách.

- Là những sự thật mà cảnh sát sẽ xác định trong cuộc điều tra tiến hành hoặc ở nhà anh hoặc ở cửa hàng thịt hay ở đường Zanzi - Bar anh thường xuyên lui tới.

- Và sau đó - Le Bouc kêu lên, cố gắng cứng đầu tuy đang rất lo sợ - Sau đó ? Ông nghĩ những cái ấy làm gì được tôi ? Người ta dựa vào đó kết án tôi ư ?

- Ít nhất cũng có cơ sở để bắt anh.

- Đồng thời với ông chứ ?

- Không, vì những cái ấy chỉ là phần nổi, vô nghĩa trong hồ sơ can phạm tôi chuẩn bị cho pháp luật và chúng ta sẽ để lại trên bàn cho đến khi Chánh thanh tra Goussot đến. Nhưng còn việc quan trọng hơn thế.

- Việc gì ? - Le Bouc hỏi, giọng sốt sắng.

- Việc đến thăm bí mật của anh... Có một số chi tiết... một số hành động của anh... tôi dễ dàng chỉ rõ cho cảnh sát. Tôi có tất cả các yếu tố.

Thomas Le Bouc nắm chặt khẩu súng ngắn. Anh ta lùi dần lại cửa sổ nhìn ra vườn gần nhà xe và ấp úng:

- Những chuyện bịa đặt !... Mánh khoé theo kiểu Lupin... Không một lời đúng. Không một chứng cứ.

Raoul lại gần anh ta, thân mật nói:

- Bỏ súng xuống... Và đừng tìm cách bỏ chạy... Chúng ta nói chuyện với nhau ! Còn những mười lăm phút nữa. Đúng, tôi chưa có thì giờ tập hợp những chứng cứ thực sự. Nhưng khám phá ra chỉ là một trò chơi đối với Goussot và đồng sự. Vả lại có điều mới. Anh đoán được tôi ám chỉ gì rồi chứ ? Chỉ mới ba ngày... và không hề là một tội lỗi nhỏ nhặt !

Thomas Le Bouc xanh mặt. Tội ác quá mới hẵn không thể không lo sợ khi nhớ tới. Raoul nói cụ thể:

- Anh không quên chàng trai thực thà tên là Người Hào Hoa và một tổ chức giao anh ta giao làm một cuộc điều tra cho tôi chứ ? Nhưng làm sao mà anh thay thế anh ta đến đây ?

- Do anh ta yêu cầu...

- Không đúng. Tôi đã điện thoại hỏi tổ chức ấy. Đã nhiều ngày nay người ta không thấy anh ta... Từ tối hôm chủ nhật... Tôi bèn đi tìm hiểu, đến Zanzi - Bar, đại bản doanh của anh. Đêm hôm ấy các anh ra đi với nhau, rất

say. Từ đó không có tin tức gì.

- Điều ấy không chứng tỏ...

- Có đấy. Hai nhân chứng gặp anh trên cảng cùng với anh ta.

- Rồi sao ?

- Người ta nghe các anh nói chuyện với nhau... Các anh đánh nhau...

Anh kia kêu cứu... Tôi có tên những nhân chứng ấy.

Le Bouc không cãi. Hắn tự hỏi tại sao những nhân chứng ấy không can thiệp, thậm chí không tỏ ra có mặt ở đấy. Nhưng hắn không nghĩ đến gì nữa, hắn hốt hển vì sợ.

- Như vậy - Raoul lại nói không để hắn kịp thở - phải giải thích cho các ông ấy anh đã làm gì người bạn của anh và vì sao anh ấy chết đuối. Đúng là anh ấy chết đuối. Chiều hôm qua người ta tìm thấy xác anh ấy... hơi xa đấy... dọc hòn đảo Thiên Nga.

Le Bouc đưa vạt áo thấm mồ hôi trán. Chắc chắn hắn đang nhớ lại phút kinh hoàng của tội ác, thấy kẻ say rượu ngã xuống, vùng vẫy và biến mất trong làn nước đen ngòm. Tuy vậy hắn cố gắng chống chọi:

- Người ta chẳng biết gì... không thấy gì...

- Có lẽ, nhưng người ta sẽ biết. Người Hào hoa đã báo trước với chủ và bạn bè. Ngay sáng hôm ấy anh nói: "Nếu tôi gặp tai hoạ đề nghị người ta hỏi một người tên Thomas Le Bouc. Tôi nghi ngờ người ấy. Tìm anh ta ở Zanzi - Bar vùng Grenelle." Thực tế tôi thấy dấu vết anh ở đấy...

Raoul cảm thấy đối thủ đã ngã gục; mọi chống đỡ kết thúc. Thomas Le Bouc bị chi phối hoàn toàn, không thể suy nghĩ và hiểu Raoul đầy quyết đoán dẫn dắt mình đến đâu, đành chấp nhận những gì người ta bảo. Hắn không chỉ lo sợ về tội ác mà nhất là sự lạc hướng của một người trước một người khác, trước một chỉ huy. Raoul đặt tay lên vai anh ta, buộc ngồi xuống. Anh nói với giọng độ lượng thân mật:

- Anh không bỏ chạy, đúng không ? Đầy tớ của tôi đang quanh đây theo dõi anh. Với Lupin, không làm được gì đâu. Còn nếu anh nghe tôi, anh có thể thoát trong những điều kiện rất tốt. Có điều phải vâng lời tôi, đừng nhân nhó. Can đảm và thật thà. Trả lời đi. Không có hồ sơ hình sự chứ ?

- Không.

- Không có chuyện trộm cắp, cướp giật bắn thủ ?

- Chưa có vụ nào bị phát hiện.

- Không ai nghi ngờ anh và không ai có thể kết tội ?

- Không.

- Không có phiếu nhận dạng ở cơ quan quản lý lý lịch ?

- Không.

- Thật chứ ?

- Tôi thề.

- Như vậy anh là người của tôi. Trong mấy phút nữa Goussot và tùy tùng sẽ đến. Anh để cho họ bắt.

Le Bouc từ chối gay gắt, hoảng sợ, đôi mắt ngơ ngác:

- Ông điên à ?

- Việc để cảnh sát bắt có gì quan trọng đối với anh vì anh đã bị tôi bắt và như thế nghiêm trọng hơn nhiều ! Anh chỉ đổi chỗ thôi. Và giúp được việc cho tôi.

- Tôi giúp ông được việc ! - Thomas Le Bouc nói, mắt sáng lên.

- Dĩ nhiên, và một việc cỡ ấy được trả giá đắt đấy ! Tôi chỉ còn một cách để biết Félicien có phải con trai tôi không là hỏi anh ấy ! Bằng mọi cách tôi phải gặp và nếu Félicien là con trai tôi anh tưởng tượng tôi để cho anh ấy ở tù à ?

- Không có cách nào khác...

- Có. Họ chỉ mới suy đoán, không có gì vững chắc. Việc bắt anh và những lời tự thú sẽ phá bỏ lời kết tội của họ.

- Những lời tự thú nào ?

- Trong ngày ông già Barthélemy trấn lột và trong đêm Simon Lorient bị thương, anh làm gì ?

- Thống nhất với họ, tôi thuê một chiếc xe chờ gần Chatou để phòng trường hợp họ cần đến tôi. Quá nửa đêm nghĩ họ đã về theo đường khác, tôi bỏ đi.

- Tốt. Giờ trở về, anh chứng minh được chứ ?

- Được, vì tôi trả xe vào nhà xe và nói chuyện với người gác đêm. Lúc ấy hơn một giờ sáng một ít.

- Rất tốt. Anh sẽ nói đúng như thế ở cuộc thẩm vấn. Anh bảo anh đã chờ gần Chatou nhưng trước nửa đêm, trước nửa đêm nghe rõ chứ, anh lo lắng đến lớn vờn quanh Vésinet, phía biệt thự Orangerie, sau đó theo ngõ cụt ra đầu hồ, có thể kéo chiếc thuyền và thấy được những gì xảy ra trước biệt thự Orangerie. Không thấy ông già Barthélemy, không thấy Simon, cũng không gặp họ trên đường, anh trở về xe. Chấm hết.

Thomas Le Bouc chú ý lắng nghe, hất đầu lên:

- Rất nguy hiểm ! Người ta kết tội tôi tòng phạm. Ông nghĩ xem. Nói

về biệt thự Orangerie và cuộc dạo chơi bằng thuyền ngỗ là nói tôi biết rõ sự việc.

- Tồng phạm thụ động. Sáu tháng tù. Điều cần thiết là anh có thể chứng minh trong lúc em anh và Férôme Helmas bị tấn công, anh đã trở về Paris.

- Vâng, nhưng tôi không thoát khỏi hai hay ba năm. Và Félicien được nói lỏng ra.

- Đúng thế. Ngay khi toà án không còn chắc chắn thấy Félicien trong thuyền và có thể nghĩ chính anh lượn quanh biệt thự Orangerie để tìm bọc tiền, những suy đoán vốn mỏng manh người ta quy cho Félicien sẽ sụp đổ.

Sau lần ngập ngừng cuối cùng, Le Bouc tuyên bố:

- Được rồi. Nhưng...

- Gì vậy ?

- Tất cả tùy thuộc vào giá. Tôi có nguy cơ nhiều hơn ông nghĩ.

- Anh sẽ được trả cao hơn anh đáng giá nhiều.

- Bao nhiêu ?

- Một trăm nghìn vào ngày Félicien được nói lỏng. Một trăm nghìn ngày anh được giải phóng. Anh nhận cả hai khoản vào một lần.

Đôi mắt Le Bouc ánh lên. Anh ta ấp úng:

- Hai trăm... một con số đấy.

- Để trở thành lương thiện. Có số tiền ấy anh có thể mở một cửa hàng thịt ở tỉnh lẻ hoặc ra nước ngoài. Anh biết đấy, một lời giao ước của Lupin có giá trị như chữ ký của nhà băng Pháp.

- Tôi tin. Dù sao cũng có những rắc rối.

- Rắc rối gì ?

- Nếu người ta phát hiện ra một số điều gì đó về quá khứ của tôi và người ta đưa đi lưu đày ?

- Tôi sẽ giải thoát cho anh.

- Không thể được !

- Đồ ngu ! Thế bố anh khi làm nhân viên thừa hành của Hội đồng lập pháp và bị bắt, chẳng phải tôi đã giải thoát cho ngay giữa Paris, vào ngày tôi công khai tuyên bố.

- Đúng vậy. Nhưng ông có nhiều tiền chứ ?

- Trò trẻ con !

- Một cuộc giải thoát phải trả giá đắt.

- Anh không lo.

- Những nghìn và trăm ! Giá phải trả cho cuộc giải thoát và tiền phụ

cấp ông hứa cho tôi... nhiều đấy. Ông có chắc không ?

- Anh quay lại nữa đi... Đưa tay vào sâu trong tủ sách, cùng ngăn với phiếu lý lịch... Được chưa ?

Thomas Le Bouc vâng lời, lôi ra một túi nhỏ vải xám.

- Cái gì vậy ?

- Chiếc túi vải xám - Anh ta ấp úng.

- Anh nhìn xem... Tôi cắt một miếng vải... Anh thấy những tập giấy bạc chứ ? Đây là những tập tiền của Philippe Gaverel mà ông già Barthélemy lấy ở biệt thự Orangerie.

Le Bouc choáng mắt, ngồi xuống một chiếc ghế.

- Trời ơi !... Ông là loại người gì vậy ?

- Phải biết sống - Raoul cười gằn - và giúp đỡ bạn bè trong lúc khó khăn.

- Nhưng làm sao ông có thể ?...

- Dễ thôi ! Hôm sau đến nơi tôi nghĩ ngay. Simon Lorient đã tìm được chiếc túi trong vườn hoặc đâu đó và người ta cố gắng giành lại không được. Tôi chạy đến chỗ anh ta bị thương và đã không lầm. Chiếc túi lẫn trong cỏ, khá xa, không ai chú ý... Tôi không muốn để mất nó.

Thomas Le Bouc bàng hoàng cả người, từ bỏ giọng nói vô lễ, kêu lên:

- Chà ! Ông đúng là người chỉ huy.

Với một cử chỉ bất chợt anh ta đưa hai nắm tay ra.

- Xe của cảnh sát sắp đến. Trói tôi lại thưa sếp. Ông nói đúng, tôi là người của ông. Ông bố đã ở đâu, con trai cũng sẽ ở đó. Chúng tôi phải thật ngu ngốc mới bố trí tấn công ông !

- Việc đã rồi... Bố anh xưa kia là một người dũng cảm... Mặt khác tôi biết ông đã thử trở lại lương thiện.

- Vâng, nhưng có vấn đề Félicien làm ông trần trở. Simon buộc ông tiến hành và hơn nữa, buộc làm vụ Orangerie. ông nói: "Một vụ trộm thì được. Một vụ tống tiền cũng vui, sau đó chúng ta sẽ giàu. Nhưng không để xảy ra án mạng, hiểu chứ ?"

- Thế nhưng ông ấy đã giết người. Ông bóp cổ Elisabeth Gaverel.

- Ông muốn biết tôi nghĩ gì không, thưa sếp ? Ông già giết người ngoài ý muốn. Hơn thế, ông chạy theo để cứu cô ấy khi cô rơi xuống nước. Vâng, để cứu... Ông già có thể làm những việc đó. Nhưng khi đưa cô lên khỏi mặt nước, ông thấy chiếc vòng ngọc và mất trí.

- Tôi cũng nghĩ thế - Raoul nói.

Nghe tiếng xe ô - tô, anh lại nói:

- Nhớ là đừng nêu ra tên thật của bố anh. Chuyện cũ ở Hội đồng lập pháp thêm vào câu chuyện hôm nay sẽ dẫn người ta chú ý đến Lupin. Tôi không thích thế vì hoàn cảnh của tôi trong vụ này đã khá khó khăn rồi. Vậy phải khôn khéo, đừng xa rời câu chuyện chúng ta đưa ra... không một lời ngoài những điều đó. Trong nghi ngờ, câu trả lời tốt nhất là im lặng. Và tin tưởng vào tôi, anh bạn.

Anh lại gần Le Bouc, giọng thân mật:

- Còn một lời nữa: Đừng bắn khoản nhiều về Người Hào hoa anh đã giết.

- A ! Tại sao ?

- Chính tôi là Người Hào hoa ấy.

Thomas Le Bouc thoải mái để cho thanh tra Goussot bắt giữ. Việc làm biến mất chiếc túi vải xám, sự can đảm và hoàn hảo trong vai trò Người Hào hoa, niềm vui bất ngờ biết mình không giết người..., tất cả những cái đó làm anh ta thanh thản. Với một người bảo trợ như vậy, anh còn sợ gì ? Đến biệt thự Clair Logis để làm đảo lộn tất cả, anh ta đi vào nhà tù như người đạt được một chiến thắng vĩ đại và sẵn sàng nhân chiến thắng lên bằng lừa dối pháp luật và phục vụ cho ân nhân của mình.

- Rất hoan nghênh, thưa ông d' Avemy - Thanh tra Goussot sung sướng nói với Raoul - Người khách này dính líu vào vụ chúng ta đây à ?

- Sao nữa ! Đây là một người anh của Simon Lorient !

- Hà ! Thế nào ? Anh của hãn ư ? Có phép màu nào mà ông bắt được thế ?

- Ô ! - Raoul khiêm tốn nói - tôi chẳng có gì đáng khen nhiều. Kẻ ngu ngốc này tự đưa mình vào tròng đấy.

- Hãn muốn gì ?

- Định tống tiền tôi...

- Về việc gì ?

- Về Félicien Charles. Hãn đến bảo có chứng cứ chứng tỏ Félicien, đồng bọn của Simon Lorient, đã giết Simon để cướp chiếc túi vải xám. Và đòi tôi một số tiền lớn nếu muốn giữ được điều bí mật ấy. Để trả lời tôi đã điện thoại cho ông Rousselain, Ông cứ tra khảo, thưa ông Chánh thanh tra, tôi chắc chắn ông sẽ có những lời thú nhận làm lợi và vinh quang cho ông đấy.

Bị dẫn ra cửa, Thomas Le Bouc ngoảnh lại phía Raoul, ra vẻ giận dữ và

thù hận:

- Ông sẽ phải trả giá về việc này, thưa ông.
- Đồng ý. Cả lẫn nữa !

Le Bouc vừa đi ra vừa huýt sáo. Raoul nghe tiếng bước chân họ xa dần. Xe nổ máy.

Trái với thói quen, anh không có một cử chỉ gì chứng tỏ nỗi vui mừng đắc thắng. Tuy đưa Thomas Le Bouc vào nhà tù là một thắng lợi đẹp ! Anh vẫn trầm tư, nghĩ đến Félicien đang bị nhốt trong tù. Có phải con trai anh không ? Có giải thoát được không ? Có thể giải thích ra sao khi đưa con trai ấy là đồng bọn lén lút của Barthélemy và Simon Lorient ?

10. "TÔI, NỮ BÁ TƯỚNG DE CAGLIOSTRO, RA LỆNH...!"

Một buổi chiều chủ nhật âm u, Raoul dừng lại ở một đường phố Chatou, thành phố nhỏ tiếp giáp Vésinet. Một ngôi nhà hai tầng nằm giữa con đường ấy và một vườn rau dọc bờ sông Seine cho thuê phòng có trang bị sẵn. Anh đi qua quán cà phê của bà quản lý, lên tầng hai, theo một hành lang hơi tối cho đến khi thấy phòng số 5. Chìa khoá ở cửa. Gõ cửa nhưng không ai trả lời, anh lặng lẽ bước vào.

Faustine ngồi ngủ trên chiếc giường sắt tồi tàn. Trong phòng gác xép đồ đạc chỉ gồm chiếc tủ nhỏ, hai ghế, một bàn đơn sơ. Nàng chưa rời Vésinet. Ý muốn kiên quyết báo thù giữ nàng lại. Ở bệnh viện người ta giữ nàng làm y tá phụ nhưng chỗ ở có hạn, nàng tìm một phòng ở ngoài, hàng đêm về đây ngủ và trong ngày chủ nhật không đi đâu.

Hôm ấy nàng ngủ trong lúc may áo lót ngực vì đôi vai trần, áo lót để trên đùi, tay còn cầm kim may. Qua khung cửa sổ, nhìn qua cây trong vườn người ta thấy được cảnh đẹp ngoài sông.

Nhiều tờ báo mở ra xung quanh nàng, trên giường, trên bàn, chứng tỏ nàng chăm chú theo dõi những sự kiện thời sự. Từ xa Raoul có thể đọc các đầu đề: "Việc bắt giữ người anh của Simon Lorient. Cuộc thẩm vấn đầu tiên", "Hai anh em là con trai của ông già Barthélemy".

Anh lại gần ngắm nhìn Faustine, thấy nàng cũng đẹp như khi nàng hoạt bát, có lẽ đẹp hơn với những nét yên bình. Anh nhớ đến bức tượng đẹp Phryné của nhà điêu khắc Alvard.

Một tia nắng chiếu qua cửa sổ. Không rời mắt khỏi nàng, Raoul nhẹ nhàng lại gần, chờ tia nắng chiếu vào khuôn mặt đang ngủ, trên đôi mắt nhắm. Khi thấy hơi chói, nàng mở dần đôi mắt dưới bờ mi dài. Nàng chưa kịp tỉnh dậy thì Raoul đã nắm lấy đôi vai, vật nàng nằm dài trên giường, bọc

vào trong chăn làm đôi tay và chân không cử động được.

Anh bảo nhỏ:

- Đừng kêu ! Không một tiếng nào !

- Đồ hèn ! Đồ hèn ! - Nàng rên rỉ, cổ giãy ra khỏi thế bị ôm chặt.

Anh đưa bàn tay áp vào mặt nàng.

- Im đi. Tôi không đến với tư cách kẻ thù. Nếu nghe lời tôi cô không có gì phải sợ. Nàng giận dữ vùng vẫy, vừa chửi rửa tuy bị bàn tay cứng rắn bịt miệng. Dần dần sức chống cự yếu đi, anh cúi xuống lặp lại:

- Tôi đến không với tư cách kẻ thù... Không đến để gây gổ. Nhưng tôi muốn cô lắng nghe và trả lời. Nếu không mặc cô đấy.

Anh nắm lấy vai, lật nàng lại, cúi xuống nói nhỏ:

- Tôi đã gặp người anh Simon, Thomas Le Bouc, đã nói chuyện lâu với anh ta. Anh ấy đã cho tôi biết sự thật về Félicien. Phần còn lại cô phải nói với tôi. Faustine, cô biết, tôi không nhường bước đâu. Hoặc là cô nói, nói ngay, rõ không, hoặc...

Mặt anh sát xuống khuôn mặt sợ hãi. Đôi môi Faustine giãn ra trước đôi môi kề cận.

- Nói đi, Faustine, nói - Anh lạc giọng bảo.

Nàng thấy sát mắt mình đôi mắt nảy lửa của Raoul. Nàng sợ.

- Thả tôi ra - Nàng thuận phục lấm bầm.

- Cô nói chứ ? Không quanh co giấu diếm ?

- Vâng.

- Thề trên linh hồn của Simon Lorient đi.

- Tôi thề.

Anh thả ngay nàng ra và đi lại cửa sổ, quay lưng về phía nàng. Khi nàng sửa lại tư thế xong, anh trở lại, nhìn nàng một lúc như luyện tiếc một con mồi đẹp tuyệt mắt và cuộc nói chuyện bắt đầu, nhanh và cụ thể.

- Thomas Le Bouc cho rằng Félicien là con trai tôi.

- Tôi không biết Thomas Le Bouc.

- Nhưng qua Simon Lorient cô biết ông bố, Barthélemy ?

- Có.

- Ông ấy có tin tưởng cô không ?

- Có.

- Cô biết gì về cuộc đời bí ẩn của ông ấy ?

- Chẳng biết gì.

- Về cuộc đời của Simon Lorient và những dự định của anh ấy ?

- Chẳng biết gì.
- Kể cả âm mưu chống lại tôi ?
- Cũng không.
- Nhưng họ đã nói với cô Félicien là con trai tôi ?
- Họ có nói.
- Không đưa ra chứng cứ gì ?
- Tôi không hỏi. Có quan hệ gì đến tôi ?

- Nhưng quan hệ đến tôi - Raoul nhả mặt nói - Tôi phải biết nó có phải con trai tôi không. Phải chăng là họ chơi một màn kịch dựa vào những thông tin tình cờ ? Hay là một sự thực họ cố gắng khai thác kiếm lợi ? Tôi không thể sống trong sự nghi ngờ như vậy... Tôi không thể...

Nàng có vẻ ngạc nhiên về sự xúc động của anh qua giọng nói. Tuy vậy nàng vẫn nói mạnh hơn:

- Tôi chẳng biết gì cả.
- Có lẽ, nhưng cô có thể biết hay ít nhất gợi ra cho tôi biết.
- Bằng cách nào ?

- Thomas Le Bouc khẳng định Barthélemy đưa cho cô một chiếc túi nhỏ đựng tài liệu về vấn đề ấy.

- Vâng, nhưng...
- Nhưng sao ?

- Một hôm sau khi đọc lại những tài liệu ấy, ông đột đi trước mặt tôi mà không nói lý do. Ông chỉ giữ lại một tờ cho vào chiếc phong bì, niêm phong lại và giao cho tôi.

- Có dặn dò gì không ?
- Ông chỉ nói: "Để riêng cái này ra, sau này sẽ hay."
- Cô có thể giao cho tôi chứ ?

Nàng ngập ngừng. Anh cố nài:

- Sao không được ? Barthélemy đã chết, Simon Lorient cũng thế. Và chính Thomas Le Bouc đã nói ra với tôi.

Nàng suy nghĩ lâu, trán hơi nhăn, mắt nhìn mơ màng. Rồi nàng tìm trong ngăn kéo tủ một tập thư từ. Trong số đó nàng lấy một chiếc phong bì, không ngần ngại xé phong bì rút ra một tờ giấy gấp đôi.

Nàng muốn xác định những dòng chữ viết trên tờ giấy có ý nghĩa gì nếu nàng phải trao lại.

Vừa đọc, nàng giật mình. Tuy nhiên nàng đưa cho Raoul không nói một lời.

Đây là một câu - đúng hơn là hai câu - như mệnh lệnh của một kẻ độc tài, một trưởng băng nhóm giao cho tùy thuộc. Chữ viết to, nặng nề, nhấn mạnh các nét. Làm sao Raoul không nhận ra chữ viết của người xưa kia anh gọi là con người địa ngục ? Và làm sao anh không nhận ra cách tàn ác, khinh khi mà người ấy vẫn dùng để ra những lệnh quái gở nhất ? Anh đọc lại ba lần những dòng chữ đáng sợ:

"Hãy làm cho đứa trẻ trở thành một tên trộm cắp, nếu có thể làm một tội phạm. Để nó chống lại bố nó !"

Chữ ký tắt kiêu kỳ, gạch dưới lưỡi gươm đôi.

Raoul tái mặt làm người đàn bà trẻ chú ý, xanh tái trong một nỗi đau không tả nổi, anh sống lại những khủng khiếp, sự lo lắng của quá khứ xen lẫn sự đe dọa kịch tính nhất của hiện tại. Tò mò, trong lúc này hầu như thông cảm, nàng quan sát khuôn mặt xáo động và sự cố gắng của anh để làm chủ được mình !

- Cầm hận... trả thù... - Anh nhấn mạnh - Cô hiểu điều đó chứ Faustine... Nhưng người đàn bà ấy có cái gì đó khác với sự cầm hận và trả thù... Đây là sự cần thiết, lòng đam mê cái ác... Con quái vật kiêu căng và độc ác... Ngày nay cô vẫn thấy tác phẩm của người đàn bà ấy... Đứa trẻ người ta nuôi dưỡng để biến thành một tội phạm chống lại tôi... Trong đời tôi không sợ gì nhưng không thể nghĩ đến người ấy mà không kinh hãi. Và ý nghĩ phải trở lại một cuộc đấu kinh khủng...

Faustine lại gần anh, ngập ngừng rồi âm thầm tuyên bố:

- Quá khứ sẽ không lặp lại... Nữ bá tước de Cagliostro chết rồi.

Raoul nhảy về phía cô, hốt hải:

- Cô nói gì ?... Người ấy chết rồi ư ?... Làm sao cô biết ?

- Bà ấy chết rồi.

- Lời nói không đủ, cô đã gặp ? đã biết người ấy ?

- Vâng.

Anh kêu lên:

- Cô biết người ấy ! Có thể thế chăng? Lạ thật ! Hai, ba lần tôi đã tự hỏi có phải cô là mật sứ của người đàn bà ấy..., có phải cô tiếp tục việc làm phá hại chống tôi không.

Nàng lắc đầu.

- Không, bà ấy không bao giờ nói gì.

- Nói xem nào.

- Tôi còn rất bé. Đã mười lăm năm qua... Người ta dẫn bà vào làng tôi ở

xứ Corse, bố trí bà ở trong một ngôi nhà nhỏ - Nàng gần như phát điên nhưng rồi điên hiền dịu, bình lặng - Bà đưa tôi về nhà, rất tử tế. Bà không bao giờ nói chuyện... khóc nhiều, không lau nước mắt. Bà vẫn đẹp... Nhưng một căn bệnh huỷ hoại bà rất nhanh... Một hôm, cách đây sáu năm... Tôi thức bên giường bà lúc bà qua đời.

- Cô chắc chắn chứ ? - Anh xúc động chao đảo - Ai nói với cô tên của người ấy ?

- Trong làng người ta biết... Ngoài ra...

- Ngoài ra ?...

- Tôi biết qua ông già Barthélemy và Simon Lorient vẫn tìm bà khắp nơi và gặp bà ở đây trước khi chết ít lâu. Trong mấy tuần lễ ấy, Simon và tôi yêu nhau; sau đó anh đưa tôi đi Paris...

- Tại sao họ tìm người đàn bà ấy ?

Sau một lúc lưỡng lự, nàng giải thích:

- Tôi đã nói không biết gì về đời tư của Simon và ông bố... Hôm nay tôi hiểu họ làm những điều xấu nhưng giấu tôi. Tuy thế chấp vá từng mẩu một, dần dần tôi đoán ra câu chuyện về Félicien... Không phải tất cả vì chính họ cũng không biết hết.

Raoul bèn hỏi:

- Đúng là Barthélemy tìm thấy nó ở một trang trại Poitou ?

- Vâng.

- Do La Cagliostro giao lại ?

- Không thật chắc chắn... Simon nghĩ rằng bố anh làm ra bức thư mà người thợ máy nhật được.

- Tuy vậy mệnh lệnh cô có đấy..., mệnh lệnh chắc chắn do La Cagliostro viết ở đâu ra ?

- Simon không biết.

- Mệnh lệnh ấy nói về đứa bé được nuôi dưỡng trong trại, nghĩa là Félicien Charles, đúng không ?

- Điều ấy cũng còn có sự nghi ngờ. Barthélemy không nói cụ thể gì về vấn đề ấy, Simon và ông già tìm được hướng của La Cagliostro nên ra đảo Corse, tuy nhiên cũng vô ích.

- Mục đích của họ là gì ?

- Giờ đây tôi biết Barthélemy luôn luôn muốn đưa cho ông một tài liệu chứng minh Félicien là con trai ông.

- Qua đó mà rút tiền của tôi. Kế hoạch đó Félicien cũng đồng mưu à ?

Có phải như Thomas Le Bouc nói nó thoả thuận với họ để đưa nó đến chỗ tôi không ? Nó có như La Cagliostro mong muốn là trở thành một tên lừa đảo, một tội phạm không ?

- Tôi không rõ - Nàng nói giọng thật thà - Đó là một phần đời tư của họ và tôi chưa bao giờ nói chuyện với Félicien Charles.

- Như vậy là chỉ nó mới có thể cho tôi biết rõ - Raoul nói - Tôi phải hỏi nó để hiểu câu chuyện phiêu lưu này.

Anh ngừng một lúc rồi kết thúc.

- Chính tôi để cho bắt Thomas Le Bouc, tôi đã thoả thuận với anh ta. Anh ta làm lạc hướng toà án và xoá bỏ những tội trạng dồn lên Félicien Charles. Nếu nó được thả ra như tôi hy vọng, nó không bị cô trả thù chứ, Faustine ?

- Không - Nàng nói rõ ràng - Anh ấy không gây ra cái chết của Simon. Nhưng tôi không thể sống ngoài ý nghĩ trả thù. Có lẽ Simon chỉ thanh thản khi tội ác được trừng trị.

Cuộc trao đổi đã xong. Raoul đưa tay cho Faustine nhưng nàng không nắm lấy. Anh nói:

- Được. Tôi biết cô không tin tôi, cũng không muốn là bạn bè nhưng đừng là kẻ thù của nhau, Faustine. Về phần tôi, xin cảm ơn cô đã kể cho biết...

Raoul trở lại biệt thự Clair Logis, chỉ ra ngoài khi có những cuộc dạo chơi ngắn ở Vésinet hoặc vùng lân cận. Nhiều lần anh thấy Férôme Helmas hình như bỏ chuyến lên núi, đi lại lâu đài Clématites, thậm chí đi cùng Rolande Gaverel. Hai người bước đi gần nhau, lặng lẽ trên một đại lộ.

Raoul chào họ từ xa. Anh có cảm giác Rolande không muốn nói chuyện với anh.

Một hôm Raoul được dự thẩm triệu tập đến. Ông ta có vẻ phân vân vì Thomas Le Bouc bám chặt hướng bảo vệ như Raoul đã dặn, không một sai lầm. Anh ta vẫn xác định không thay đổi và sự khôn khéo của ông Rousselain không bao giờ làm anh mắc lỗi. "Tôi làm việc này... làm việc kia... Còn lại tôi không biết."

Ông Rousselain thú nhận sự lúng túng của mình:

- Tất cả nằm trong lời khai của họ, Le Bouc cũng như Félicien. Hoặc là những câu được chuẩn bị sẵn, bao giờ cũng những câu ấy, hoặc là im lặng. Không một kẻ hờ có thể lọt một ít ánh sáng. Có thể nói như những bài học thuộc lòng. D' Avemy, ông có biết tôi cảm giác ra sao không ? Tất cả xảy ra

như có một ý chí nhằm thay thế Thomas Le Bouc vào chỗ Félicien Charles.

Ông Rousselain nhìn Raoul đang nghĩ:

- Tay ấy cũng không đến nỗi ngốc lắm !

Ông dự thẩm tiếp tục:

- Cũng lạ ! Tôi bắt đầu không tin Félicien là thủ phạm nữa. Nhưng tôi chưa công nhận ý nghĩ Le Bouc tự kết tội mình đã đi đêm trên hồ. Tôi cho gọi người chủ thuyền đến, cho nhận diện Félicien và Le Bouc. Ông ta ít khăng định hơn. Thế nào đây ?

Ông không rời mắt nhìn Raoul. Anh ngẩng đầu, có vẻ đồng tình. Cuối cùng dự thẩm lên tiếng, thay đổi hẳn câu chuyện:

- Ông được đánh giá cao lắm, thưa ông d' Avemy. Ông biết chứ?

- Chà ! Tôi đã có một số dịp giúp các ông ấy.

- Đúng, người ta nói với tôi điều ấy... tuy không một chi tiết.

- Một ngày nào đó khi ông có thì giờ, tôi sẽ trình bày những chi tiết ấy, thưa ông dự thẩm. Cuộc đời tôi không thiếu một vẻ đẹp nào.

Tổng hợp lại, các hiện tượng có vẻ xoay sang chiều hướng tốt và một số vấn đề được sáng tỏ. Vai trò của Faustine không còn gì bí ẩn, một quan hệ mỏng manh xưa kia gắn bó nàng với La Cagliostro và tình yêu bất chợt với Simon Lorient đưa nàng đến đất Pháp, vô tình dính líu từ xa vào âm mưu của ông già Barthélemy và con trai. Đơn giản chỉ là cô gái si tình từ nay không có mục đích nào khác là trả thù cho người mình yêu.

Mặt khác La Cagliostro chắc chắn đã chết làm Raoul vui mừng và không có gì cho phép anh nghĩ rằng mệnh lệnh do nàng ký trước kia nhằm vào Félicien. Từ đó công việc chống Raoul dưới sự chỉ đạo của La Cagliostro đã không thể thành

công, được lớp người hạng hai như Barthélemy và con trai tiếp tục dĩ nhiên chỉ đưa đến thất bại. Như vậy Raoul d' Avemy bỗng đối mặt với một chàng trai có thể là con anh, có thể không phải mà không có cách nào biết được sự thật.

Ba tuần lễ trôi qua. Một buổi sáng Raoul có tin Félicien được miễn tố. Lúc mười một giờ Félicien điện thoại xin phép trong ngày đến biệt thự lấy đồ đạc.

Sau bữa ăn trưa, Raoul lang thang quanh hồ lớn, thấy Rolande và Férôme ngồi trên một chiếc ghế dài trên đảo. Trời tháng tám đẹp, một ngọn gió heo may thậm chí không lay động cành cây.

Lần đầu tiên Raoul thấy họ nói chuyện với nhau. Nhất là Férôme nói

rất sôi nổi. Rolande lắng nghe, trả lời ngắn gọn rồi lắng nghe, đôi mắt nhìn vào những bông hoa cầm trong tay. Họ im lặng. Sau một phút Férôme ngoảnh về phía cô gái nói mấy lời. Cô ngẩng đầu nhìn anh khẽ cười.

Raoul trở về biệt thự Clair Logis không quá vội vã, nhưng rất xúc động nhận thấy con người lạ này bỗng chiếm chỗ trong cuộc đời anh đến thế. Tình thân thiện của anh đối với Félicien đã không bao giờ sứt mẻ, bây giờ khả năng chàng trai có thể gọi lên tình yêu thương lại càng ít hơn.

Dù thế nào anh không chấp nhận việc Félicien chỉ đến lấy đồ đạc và bắt tay từ biệt anh. Không. Trước hết anh muốn có một sự giải thích, sau đó họ tiếp tục sống chung để anh tha hồ tìm hiểu chàng trai. Chưa cần biết Félicien có phải con trai anh không, nhưng nếu Félicien muốn tự giới thiệu mình như con trai anh cũng phải làm rõ. Tóm lại, Félicien có phải đồng bọn với Barthélemy và Simon Lorient không ? Có tham gia vào âm mưu này không ? Các chứng cứ chứng tỏ điều đó. Chỉ hành động và lời nói của chàng trai mới có thể đưa lại cho anh chứng cứ dứt khoát.

- Ông Félicien đến chưa ? - Anh hỏi người làm vườn.

- Mười lăm phút rồi, thưa ông.

- Ông ấy khoẻ chứ ?

- Ông Félicien có vẻ rất bồn chồn. Ông vào nhà đóng cửa lại ngay.

- Là nhĩ... - d' Aveyr lẩm bẩm.

Anh chạy lại căn nhà. Cánh cửa khoá. Lo ngại anh đi quanh nhà một vòng, lay cửa sổ nhưng không mở được bèn lắng tai nghe. Bên trong có tiếng rên.

Anh đập vỡ một miếng kính, đưa tay vào vặn chốt cửa nhảy vào. Félicien quỳ dựa vào một chiếc ghế, đầu cúi thấp và giữ một chiếc khăn đầm máu trên cổ. Trên mặt đất gần đấy là một khẩu súng ngắn.

Raoul kêu lên: "Bị thương rồi !"

Chàng trai cố gắng nói nhưng bị ngắt đi.

Raoul quỳ ngay xuống, nghe tim, xem xét vết thương, cầm khẩu súng và tự nhủ:

- Anh ta muốn tự sát nhưng cánh tay run, vết thương không nghiêm trọng lắm.

Vừa băng bó anh vừa nhìn khuôn mặt tái xanh của Félicien và những câu hỏi dồn dập trên môi anh: "Anh có phải con trai của ta và Claire d' Etigues không ? Có phải một tên trộm, một tội phạm đồng bọn với hai tên cướp đã chết ? Tại sao lại muốn tự sát, khổ khổ !"

Năm phút sau đầy tớ đến vây quanh người bị thương. Raoul ra lệnh: "Im lặng, giữ kín việc này !"

Anh viết mấy dòng trên một tờ giấy viết thư:

Fautine,

Félicien đã cố tự sát. Đừng nói với ai việc này và nhờ cô đến chăm sóc cho. Tôi không muốn mời bác sĩ. Cô nói với bệnh viện, người ta cần một người trông nom bệnh nhân.

D'Averny

Anh đóng dấu, bảo người lái xe mang đến bệnh viện.

Khi ô tô đưa Faustine đến, Raoul chờ trước cửa căn nhà.

- Cô và anh ấy chưa bao giờ gặp nhau chứ ?

- Chưa.

- Simon Lorient không nói chuyện về cô với anh ấy ?

- Không.

- Trong những ngày Simon ở bệnh viện, anh ấy có đến thăm không ?

- Có, nhưng anh ấy không chú ý gì đến tôi hơn một nữ y tá khác.

- Tốt. Cô đừng để lộ mình là ai, càng không nói rõ tôi là ai.

Nàng bước vào.

VỞ ĐẦU CỦA BI KỊCH

1. LỄ ĐÍNH HÔN

Như vậy là trong sáu tuần lễ tình hình chuyển dần theo chiều hướng khác hẳn. Như Raoul d' Aveny có linh tính từ đầu, hai bi kịch khác nhau xen lẫn vào nhau, hai con đường giao nhau ở một điểm chỉ do tình cờ. Một hôm, về phần mình, Raoul d' Aveny theo dõi một người mang những tập tiền, đến Vésinet và mua một biệt thự, dự định lấy trộm số tiền để bù vào tiền mua nhà và chi phí chuyển chỗ ở. Những hoạt động này tiến hành cùng lúc với Barthélemy và con trai, đang chuẩn bị tổng tiền Raoul và lấy trộm những tập tiền cất giấu trong biệt thự Orangerie.

Cùng ngày ấy - và đây là điểm giao nhau giữa những con đường - một bi kịch hoàn toàn riêng biệt đang trên đường thực hiện, đưa Elisabeth Gaverel đến trước biệt thự Orangerie trong lúc Barthélemy vừa lấy trộm xong. Từ đó tất cả lẫn lộn vào nhau trong mối phức tạp của những bí ẩn.

"Ngày hôm nay, Raoul d' Aveny tự nhủ, những cái đó thật đơn giản và rõ ràng, ít nhất là đối với mình. Hai sự việc hoàn toàn biệt lập. Việc thứ hai (vụ Barthélemy tổng tiền) đã giải quyết xong do cái chết của Barthélemy và Simon, do Thomas Le Bouc bị bắt và Faustine thú nhận. Việc đầu (vụ hai chị em Gaverel) vẫn còn tiếp tục chưa có một giải pháp hữu hiệu. Còn lại vấn đề Félicien mà hành động có vẻ dính líu từ việc này sang việc khác".

Anh suy tư lặp lại:

- Còn lại Félicien, đối tượng và điều kiện cần thiết của vụ tổng tiền mà những kẻ tổ chức đã bị loại bỏ... nhân vật khả nghi, có vẻ lo lắng, bề ngoài lạnh lùng, thờ ơ mà những diễn biến của vụ Barthélemy để lại bí ẩn và mình chỉ có cơ may lộ mặt nạ nếu gỡ rối được bi kịch của hai chị em Gaverel. Anh ta làm gì trong đó ? Anh ta là ai ? Người ta không tự sát mà không có lý do gì. Ở anh ta phải có điều gì đó khá mạnh để làm đảo lộn và đưa anh đến bờ cái chết ? Anh ta là ai ? Và muốn gì ở mình ?

Bây giờ mỗi lần vào thăm, anh xoi mói nhìn chàng trai ! Anh nóng vội muốn hỏi chuyện ! Cơn sốt lui rồi, Faustine đã thôi băng bó. Nhưng Félicien vẫn mỗi mệ như nguyên nhân dự định tự sát làm anh đau đớn mãi.

Một buổi sáng, Faustine vẫn ngủ trong xưởng vẽ, gọi Raoul ra nói riêng.

- Đêm rồi có người vào gặp anh ấy.

- Ai thế ?

- Tôi không rõ. Nghe tiếng động, tôi muốn vào nhưng cửa khoá. Họ thì thăm lâu với nhau, rồi người kia ra đi mà tôi không thể bắt gặp.

- Vậy là cô không có một dữ kiện nào ?

- Không.

- Thật đáng tiếc !

Dù sao những ngày sau đó Raoul nhận thấy kết quả của cuộc nói chuyện ban đêm ấy: Félicien không như trước nữa. Khuôn mặt bỗng có sắc thái mới. Anh cười, nói chuyện với Faustine, thậm chí muốn vẽ ảnh nàng và dự định làm việc trở lại.

Raoul không chần chừ nữa. Ba ngày sau, trong căn nhà chàng trai đang nghỉ, anh vào ngồi gần anh ta và bắt đầu:

- Tôi rất hài lòng thấy anh đã bình phục, Félicien, và hy vọng giữa chúng ta quan hệ vẫn tiếp tục như trước đây. Nhưng để mỗi quan hệ ấy thân mật hơn, chúng ta phải thẳng thắn nói chuyện với nhau. Thế này: quyết định của ông Rousselain để anh được miễn tố dựa vào những sự việc ông ta đã điều tra. Nhưng có những sự việc khác liên quan đặc biệt hơn đến anh và tôi.

Và anh hỏi, giọng dịu dàng thân mật hơn:

- Tại sao anh không nói với tôi, Félicien, anh được nuôi dưỡng ở một trang trại, do một bà nông dân phúc hậu ở Poitou ?

Chàng trai đỏ mặt lẩm bẩm:

- Người ta không dễ dàng thú nhận mình là một đứa con bị bỏ rơi...

- Nhưng... trước đó ?...

- Tôi không có một kỷ niệm gì. Mẹ nuôi tôi, người thực sự là mẹ tôi, đã chết mà không nói gì với tôi. Nhiều nhất là bà để lại cho tôi một số tiền mà một bà đã giao lại... Bà ấy hình như không phải mẹ tôi.

- Anh có nhớ, những năm sau này, một người đàn ông đến ở trong trang trại ?

- Có... một người bạn... một người bà con, tôi nghĩ thế...

- Ông ấy tên gì ?

- Tôi không bao giờ biết đúng tên, ít nhất cũng không nhớ.

- Ông ta là Barthélemy - Raoul khẳng định.

Félicien giật mình.

- Barthélemy ?... tên trộm ?... tên sát nhân ư ?...

- Đúng, bố của Simon Lorient. Từ lúc đó người ấy luôn theo dõi anh. Hẳn biết anh làm gì ở Paris và mọi địa chỉ của anh. Cuối cùng chính hẳn giới

thiệu anh đến với tôi qua một người bạn của tôi.

Félicien có vẻ sợ hãi. Raoul không rời mắt khỏi anh, chú ý đến mọi cử chỉ và phản ứng, theo dõi những dấu hiệu nhỏ nhất.

- Tại sao ? - Chàng trai nói - Mục đích của ông ta là gì ?

- Tôi không rõ. Chắc hẳn Barthélemy đưa anh vào đây với ý đồ nào đó và con trai ông ta, Simon Lorient đến để giúp anh thực hiện kế hoạch chống lại tôi. Nhưng ý đồ gì ? kế hoạch ra sao ? Tôi chưa phát hiện ra. Simon Lorient không ám chỉ gì với anh về việc đó à ?

- Không... Tôi chẳng hiểu gì về tất cả những việc đó.

- Tuy thế, riêng về anh, có định chỉ đến để làm việc trong nhà này không ?

- Tôi còn làm việc gì khác ở đây nữa ? - Félicien hỏi lại.

Raoul phấn khởi. Félicien đã nói thật. Anh không phải đồng mưu trong vụ tổng tiền và nếu có biết được gì anh cũng chẳng nói.

- Vấn đề khác, Félicien: Thomas Le Bouc tự kết tội mình, đúng không ? Là kẻ người ta thấy trên thuyền tối hôm xảy ra vụ giết người cướp của. Điều thú nhận ấy không làm anh ngạc nhiên ư ?

- Tại sao tôi phải ngạc nhiên - Félicien nói - vì chẳng phải tôi ? Vào giờ ấy tôi đã ngủ.

Lần này giọng nói không như trước. Ánh mắt lẩn tránh, không trung thực. Đôi gò má ửng hồng.

"Anh ta nói dối, Raoul nghĩ, và nếu nói dối điều này thì phần còn lại anh ta cũng nói dối".

Anh bước ngang dọc căn phòng, dẫm mạnh chân. Chàng trai rõ ràng đã dối trá. Một kẻ lừa bịp. Một ngày nào đó hẳn sẽ đòi quyền lợi của đứa con trai và đe dọa như đồng bọn. Không kìm được nóng nảy, Raoul bước ra cửa. Félicien lên tiếng, giọng lo lắng:

- Thưa ông, ông không tin tôi... Tôi thấy rõ như vậy... Đối với ông tôi vẫn là kẻ đến tìm chiếc túi bạc bị lấy trộm và có lẽ đã đánh bị thương, giết chết đồng bọn Simon Lorient. Trong tình trạng ấy tôi đi khỏi đây là hơn.

- Không - Raoul tàn nhẫn nói - Trái lại tôi đề nghị anh ở lại cho đến khi giữa chúng ta có một sự thật không chối cãi được... Về mặt này hoặc mặt khác.

- Sự thật ấy đã được quan dự thẩm nêu lên.

Raoul kêu lên mãnh liệt:

- Quyết định của ông Rousselain không có ý nghĩa gì. Chỉ do những lời khai không đúng của Thomas Le Bouc mà tôi tìm được và cho tiền để anh ta nhận tội. Vai trò của anh từ đầu vẫn không giải thích được. Chưa một lúc nào tôi cảm thấy anh thành thực hoặc phản ứng đúng như bản chất con người. Những hành động nghiêm trọng nhất, dữ dội nhất anh giấu trong bóng tối. Ví dụ việc tự sát của anh chẳng hạn. Anh trở lại đây để từ biệt tôi, đúng không ? Và giải thích với tôi. Thế mà tôi thấy anh gần như hấp hối, sững ngẩn cầm tay. Tại sao vậy ?

Félicien không trả lời càng làm Raoul điên tiết.

- Im lặng... luôn luôn im lặng... hay là những quanh co, lẩn tránh như đối với dự thẩm. Anh trả lời đi chứ ! Điều xa cách chúng ta là bức tường im lặng và dè chừng anh dựng lên giữa chúng ta. Anh hãy vượt những cái đó đi nếu muốn tôi tin anh ! Nếu không thì sao ? Tôi sẽ tìm tòi, nghi ngờ, giả thiết, tưởng tượng và nếu không đúng lỗi sẽ kết tội sai cho anh. Phải chăng anh muốn thế ?

Anh cầm lấy cánh tay chàng trai.

- Ở tuổi anh người ta giết nhau vì tình. Tôi đã làm một cuộc điều tra về thì giờ của anh, ngày anh định tự sát. Anh theo dõi từ xa Rolande Gaverel và Férôme Helmas, thấy họ ra ngoài, đi về phía hồ. Họ ngồi trên một chiếc ghế dài ở đảo. Anh đã thấy... Điều tôi thấy là họ có một tình cảm thân mật không ngờ. Anh hỏi người trông vườn có vẻ như không biết họ cùng ngồi với nhau hàng ngày như vậy. Một giờ sau đó anh cầm súng bắn vào mình. Đúng thế không ?

Mặt nhăn lại, Félicien lắng nghe. Raoul nói:

- Tôi tiếp tục. Rolande Gaverel không biết do đâu biết việc anh tự sát. Hoảng hốt, ban đêm cô ấy đến gặp anh khẩn cầu anh đừng chết và khẳng định những nghi ngờ của anh là không đúng. Những lời giải thích của cô ta đã thuyết phục được anh đến mức từ đêm đó anh cảm thấy sung sướng và khỏi bệnh. Đúng thế chứ ?

Lần này hình như chàng trai không thể và không muốn thoái thác trước những câu hỏi gấp gáp như thế. Anh vẫn ngần ngại, ít nhất trong cách trả lời:

- Thưa ông, tôi chưa gặp lại Rolande Gaverel từ hôm xảy ra bi kịch và người đến gặp tôi đêm ấy không phải cô. Quan hệ bạn bè của tôi với Rolande không cho phép cô làm điều ấy. Hơn nữa cô đã có quyết định và báo tin cho tôi qua một người đầy tớ mang thư tới.

Bức thư ấy, Félicien đưa cho Raoul. Anh đọc và càng thêm ngạc nhiên:

Félicien,

Nỗi đau khổ đã gắn bó Férôme Helmas và tôi. Cùng khóc nhiều về Elisabeth khổn khổ, chúng tôi cảm thấy không có niềm an ủi nào khác phải luôn bên nhau trung thành với kỷ niệm về chị ấy. Tôi có cảm giác sâu sắc chính chị ấy làm cho chúng tôi gần lại với nhau và đề nghị xây dựng một tổ ấm ngay tại nơi chị ấy đã hạnh phúc và mơ ước được hạnh phúc hơn.

Tôi chưa biết lúc nào chúng tôi cưới nhau. Có cần nói với anh bao nhiêu vấn đề giữ tôi lại, rằng tôi sợ mình lầm lẫn và cho đến phút cuối nỗi sợ hãi đó làm tôi đắn đo ? Nhưng làm sao sống được bây giờ ? Tôi không đủ sức chịu đựng nỗi lẻ loi. Anh là người biết rõ chị ấy, Félicien, ngày mai anh hãy tới Clématites và nói với tôi rằng chính chị ấy chấp nhận. Rolande.

Raoul lẩm nhẩm đọc lại bức thư và thông thả gằn giọng:

- Cuộc phiêu lưu buồn cười thật ! Cô gái trẻ này có một cách trung thành với cô chị ! Félicien, hãy đến gặp và nâng đỡ cô ấy. Công việc ở đây không vội và anh cần mấy ngày nghỉ ngơi.

Sau một lúc suy nghĩ, anh cúi xuống nói với chàng trai:

- Tuy vậy không thể giấu anh một ý nghĩ: Sự thoả thuận hứa hôn giữa hai người.

- Dĩ nhiên - Félicien ngạc nhiên nói - họ phải thoả thuận với nhau.

- Đúng, nhưng việc đó có trước đây không ?

- Trước đây ? Vào lúc nào ?

Từng tiếng một, Raoul buông ra câu ghê gớm này:

- Khi Elisabeth Gaverel còn sống.

- Có nghĩa là gì ?

- Có nghĩa là mưu mô giết Elisabeth Gaverel trước ngày cưới hai tháng rất lạ lùng.

Félicien có một cử chỉ rất bức kêu lên:

- À ! Thừa ông, giả thuyết của ông không thể có ! Tôi biết rõ cả hai cô, tôi biết tình thương yêu của Rolande đối với cô chị. Không, không, người ta không có quyền quy cho cô ấy một sự ô nhục như vậy.

- Tôi không quy tội. Tôi nêu lên một vấn đề người ta không thể không đặt ra.

- Tại sao không thể ?

- Vì bức thư này, Félicien. Trong những dòng chữ này có sự vô lương tâm đến thế !...

- Rolande là một người trung thực, cao quý.

- Rolande là một phụ nữ... một phụ nữ đáng yêu.
- Tôi chắc chắn cô ấy không quên.
- Không, nhưng cô ấy xây dựng gia đình trong những điều kiện không thể bất lợi cho cô - Raoul nói đùa.

Félicien đứng dậy, nghiêm trang:

- Xin ông đừng nói hơn nữa, thưa ông. Rolande ở trên mọi sự nghi ngờ...

Raoul đưa trả lại bức thư và đi mấy bước trên thảm cỏ. Anh có cảm giác với sự kiên trì người ta có thể len vào bản chất âm u kín đáo này và anh phân biệt được lúc nổi nóng, phản ứng; anh sắp gắng thêm thì nghe cổng mở.

- Mẹ kiếp - Anh lầm nhầm - Chánh thanh tra Goussot. Con chim báo điềm gở này mang điều gì đến cho chúng ta đây ?

Ông thanh tra tiến đến bồn cây chỗ hai người đứng, bắt tay Raoul. Anh vừa nói vừa cười:

- Thế nào ? Chúng tôi chưa xong việc với ông ư, thưa ông thanh tra ?

- Rồi chứ, rồi chứ - Goussot cãi lại với giọng đùa cợt không quen dùng
- Chỉ có điều khi luật pháp cãi nhau với ai đó, dù sao vẫn giữ cho mình một quyền...

- Giám sát.

- Không, một quyền lưu ý thân thiện. Vì vậy, tiếp tục điều tra, tôi đến nắm tin tức người bệnh của chúng ta.

- Félicien Charles hoàn toàn khoẻ mạnh, đúng không, Félicien ?

- Càng hay! Càng hay ! - Goussot nói - Có tiếng đồn trong vùng nghe tiếng nổ, tự sát v.v... về điều này chúng tôi cũng nhận được một bức thư nặc danh, đánh máy. Tóm lại, những chuyện lằng nhằng tôi không tin chút nào. Một người vô tội đã được công bố sẽ không tự giết mình.

- Chắc chắn không.

- Ít nhất nếu anh ta không vô tội - Goussot gợi ý.

- Đây là một vấn đề không ai tưởng được.

- Có đấy. Tôi được biết - bỏ qua cho những biện pháp của cảnh sát - ra khỏi nhà tù anh bạn trẻ của ông đã gọi điện...

- Cho tôi, thực vậy.

- Sau đó cho cô Rolande Gaverel xin phép gặp.

- Và sao ?

- Cô gái từ chối không gặp.

- Có nghĩa là ?

- Nghĩa là cô gái không nghĩ anh ta vô tội... Nếu không... Raoul giễu cợt: - Đây là tất cả những gì rút ra từ cuộc điều tra, thưa ông thanh tra ?

- Đúng đấy.

- Nếu vậy..,

Anh chỉ cho ông con đường ra cổng. Goussot quay gót nhưng ngoảnh lại đối thủ:

- A ! Tôi quên. Người ta phát hiện ở phòng hành lý một nhà ga Paris chiếc va li của Simon Lorient và trong túi áo tôi thấy tấm danh thiếp này. Ông thấy đấy, mặt sau có sơ đồ tầng lầu một ngôi nhà đánh dấu chữ thập đỏ. Tầng lầu này là nơi bố Simon Lorient, bạn của Félicien Charles đã lấy trộm những tập tiền của ông Philippe Gaverel.

- Danh thiếp đề tên ai...?

- Félicien Charles.

Ông thanh tra chào hai người, xác xược vừa rút lui vừa nói:

- Tài liệu phụ tôi chỉ ghi nhớ thôi. Nhưng có lẽ có một sự tiếp nối, đúng không ?

Raoul nhào ra, đuổi kịp ông ta ở cổng.

- Đây, thưa ông thanh tra !

- Có gì cần phục vụ ông, thưa ông d' Avemy ?

- Không có gì. Đối với ông thôi. Ông thấy hai cột cổng này chứ ?

- Làm sao ?

- Tôi khuyên ông đừng bao giờ bước qua nữa.

- Thẻ cảnh sát của tôi...

- Thẻ của ông chỉ có giá trị nếu ông xử sự như một cảnh sát lịch sự, có giáo dục như các bạn ông chứ không như một thám tử chua cay và hận thù. Ông hiểu cho, xin chào !

Raoul trở lại chỗ Félicien. Suốt buổi hai người trao đổi, anh này không nao núng, không một lời. Anh bảo chàng trai:

- Anh đã khẳng định với tôi không gặp lại Rolande.

- Cô từ chối gặp tôi

- Và anh vẫn cho rằng mình không tự sát vì cô ấy ?

Chàng trai không trả lời. Raoul tiếp tục:

- Vấn đề khác: tấm danh thiếp ấy ?

- Một hôm, trước khi ông đến, Simon Lorient đã lấy ở đây.

- Còn sơ đồ biệt thự Orangerie ?

- Anh ấy tự vẽ lấy. Tôi không biết gì việc ấy.

- Tất cả, những cái đó làm cảnh sát nghi ngờ. Anh không lo lắng gì sao ?

- Thưa ông không. Người ta đã điều tra và không thấy những chứng cứ chống lại tôi. Không làm gì phạm pháp, tôi chẳng lo lắng gì.

2. CUỘC VIẾNG THĂM BÍ MẬT

Raoul bỏ cuộc. Không một giải thích nào về Félicien. Không một đe dọa nguy hiểm nào lay chuyển được sự vô tư, có lẽ bề ngoài nhưng có giá trị chống cự cứng rắn. Lời nói không khai thác được bí mật của chàng trai.

Vậy phải hành động.

Lúc đầu những sự kiện không nói lên được gì. Faustine đã trở lại bệnh viện. Félicien trước đây ăn uống cùng nàng trong nhà, từ nay ăn ở biệt thự Clématites và cả buổi chiều ở đấy.

Đến ngày thứ năm Raoul đến nắm tình hình.

Bà làm bếp mở cửa cho anh và nói: "Tôi chắc cô chủ ở ngoài bãi cỏ. Nếu ông muốn gặp xin đi qua phòng ăn".

Ở tiền sảnh có hai cánh cửa. Raoul bước vào phòng. Nhưng thay vì đi ra vườn, anh nhìn qua những bức màn che cửa kính phòng làm việc. Một cảnh tượng bất ngờ xảy ra ở đây.

Bên trái gian phòng đầy ánh sáng, trước mặt Félicien ở giá vẽ, Faustine đang ngồi với đôi vai và tay trần.

Raoul bỗng thấy bức bối - tuy cố nén - ghen ghét.

"Người đàn bà vô lại ! Anh nghĩ. Nàng làm gì ở đây ? Và tên trẻ ranh này muốn gì ?"

Anh nhìn vào mặt nàng nhưng đôi mắt người đàn bà trẻ nhìn sang bên về phía cửa hướng ra thảm cỏ và bờ hồ. Đôi vai được chiếu sáng trông đầy đặn, hài hoà, trắng hồng. Một lần nữa đây là kỷ niệm vẫn ám ảnh anh, anh nhớ đến bức tượng đẹp Phryné của nhà điêu khắc.

Không động tĩnh, anh mở hé cánh cửa, lẹ lù nghe họ nói và nhận ra hai vợ chồng chưa cưới Rolande và Férôme Helmas đang ngồi trên bờ cửa sổ, chân buông thõng ra ngoài.

Họ nhỏ giọng trò chuyện với nhau. Thỉnh thoảng Félicien Charles ngoảnh nhìn họ.

Và Raoul tin chắc sâu sắc bi kịch ở Clématites và Orangerie, vở đầu trong hai bi kịch là ở đây, trong phòng làm việc, xảy ra giữa bốn nhân vật đang có mặt. Tìm cái gì ngoài bốn vai diễn này là vô ích. Bi kịch về tình yêu, hoặc căm thù, tham vọng, ghen tuông, tất cả sôi sục trong bối cảnh hạn hẹp

này. Cả bốn người có vẻ bình tĩnh, chăm chú vào việc làm của họ hiện tại. Nhưng quá khứ và tương lai, tội ác và trừng phạt, cái chết và sự sống đung đưa nhau như những đối thủ phóng túng.

Phần của từng người trong việc tranh chấp này như thế nào ? Vai trò của Félicien, chắc chắn anh yêu Rolande, và cái gì giữa hai vợ chồng chưa cưới ?

Làm sao Faustine, nữ y tá lọt vào chỗ này ? Vì những lý do gì, Rolande thuộc tầng lớp khác biệt lại chấp nhận ? Bao nhiêu câu hỏi không giải đáp được.

Đôi vợ chồng sắp cưới biến ra vườn; Raoul nhẹ nhàng bước vào và khi Faustine nhìn lại giá vẽ, thấy anh phía trên giá vẽ và Félicien.

Lập tức, thẹn đỏ mặt, nàng choàng khăn vào người. Anh nói:

- Cứ tự nhiên, Félicien. Lạy Chúa, anh có một người mẫu đẹp thật !
- Tuyệt vời, và tôi hoàn toàn không xứng đáng - Chàng thú nhận.
- Anh không có ý đồ gì ư ?
- Không một ý đồ nào trước sắc đẹp đến như vậy.

Raoul cười gằn:

- Còn Faustine ? Cô thích ngồi làm mẫu ăn mặc như thế hơn là chăm sóc bệnh nhân ở bệnh viện à ?

- Lúc này ít bệnh nhân - Nàng nói - và buổi chiều tôi tự do
- Buổi chiều, buổi tối cùng thế. Tranh Ihú đi, Faustine. Hãy tranh thủ tuổi trẻ.

Anh ra vườn theo hai vợ chồng chưa cưới, chúc mừng cuộc hôn nhân vừa quan sát Rolande. Anh thấy cô không rực rỡ như Faustine, một sắc đẹp ít sân khấu hơn nhưng dễ cảm hơn và cũng như Faustine. nét gợi cảm của khuôn mặt, hình dáng làm rung động hơn chính sắc đẹp. Férôme Himas ngăm nhìn cô với một niềm say đắm.

Férôme phải trở lại Paris trong ngày. Rolande và Raoul dẫn anh qua vườn rau biệt thự Orangcric để ra đi. Họ đi qua trước những bậc tam cấp đã gãy làm Elisaheth ngã rồi chết. Hai người trẻ tuổi có vẻ không để ý đến chỗ ấy. Hàng ngày họ đi dạo về phía này. Họ dừng lại, thậm chí vô tư và lơ đãng nhìn đầu hồ gần ngô cui. Chiếc thuyền ven hồ chòng chành có ba người leo lên. Goussol và hai thanh tra mà một người đang vét đáy hồ.

- Cuộc điều tra vẫn tiếp tục. Người ta tìm vũ khí đã tấn công Simon Lorient và tôi

Rolande rùng mình lấm bầm:

- Ác mộng ấy không bao giờ kết thúc hay sao ?

Férôme từ biệt cô. Rolande và Raoul thông thả trở lại biệt thự Ciématiles. Raoul nói, giọng thể hiện ý nghĩ thầm kín của mình:

- Sau đám cưới cô có tiếp tục ở biệt thự này không ?

- Tôi nghĩ là có... Chúng tôi sẽ bố trí những gì cần thiết.

- Nhưng chắc sau một chuyến đi chứ ? Mỗi cuộc du lịch dài ngày ?

- Chúng tôi chưa định làm gì...

Anh lại hỏi những câu khác. Rolande trả lời ít một và cắt ngang: "Có người bấm chuông ở cổng. Tuy tôi chẳng hẹn gặp ai".

Lúc họ vào thềm nhà, có tiếng cãi nhau to dần. Tiếng người đầy tớ già Edouard giận dữ kêu lên:

- Ông không được vào ! Tôi còn sống thì ông không thể đặt chân vào nhà này.

Rolande chạy qua phòng ăn. Félicien và Faustine đã ra tiền sảnh. Gần cửa ra vào, người đầy tớ già cố chặn đường một ông đứng tuổi đang nói nhẹ nhàng:

- Tôi xin ông, từ tốn thôi. Tôi muốn nói chuyện với cô Rolande... Nhờ ông báo cho.

Rolande dừng lại trước ngưỡng cửa, quan sát người mới đến, nói:

- Tôi nghĩ chưa được hân hạnh, thưa ông...

Không một lời, ông khách đưa danh thiếp. Cô liếc nhìn, bối rối. Ông cố gắng như sợ bị từ chối:

- Tôi mong được nói chuyện với cô, Rolande... Cuộc gặp này rất cần thiết... Cô không thể từ chối... vì lợi ích của cô...

Ông khách còng lưng, tóc bạc trắng, có những nét tế nhị và đáng kính, mặt rất xanh chứng tỏ bị bệnh và suy nhược.

Sau một chút ngập ngừng, cô bảo người đầy tớ:

- Để mặc chúng tôi, Edouard... Tôi muốn thế.

Edouard giận dữ đi ra. Cô nói với ông khách:

- Rất tiếc chồng chưa cưới của tôi không có ở đây. Tôi phải giới thiệu anh ấy.

- Thực ra, tôi biết cô đã đính hôn, Rolande...

- Vâng, với Férôme Helmas.

- Tôi biết... Đáng lẽ anh ta cưới chị cô, đúng không ?

- Đúng đấy ạ.

Ông lại nói:

- Trước đây tôi biết rõ mẹ anh ấy. Anh ta còn rất bé.
Nhưng Rolande hình như không muốn nói chuyện trước
mọi người, bèn bảo:

- Mời ông lên phòng tôi chúng ta nói chuyện thoải mái hơn. Tôi dẫn ông đi.

Cô đưa ông già lên gác. Ông bước thong thả, cố gắng nhiều.

Raoul chỉ cần liếc mắt để xác định Félicien và Faustine cũng ngỡ ngàng như anh, họ không giải thích được gì về cuộc thăm viếng này. Cả ba chờ đợi, mỗi người một cách và im lặng.

Phải qua hai tiếng đồng hồ ông khách mới trở xuống, có Rolande dìu đi. Cô đỏ cả hai mắt, khuôn mặt hoàn toàn thay đổi.

- Thế nào, Rolande, đám cưới... vào ngày nào ?

Cô đáp lại rõ ràng như bỗng có quyết định dứt khoát:

- Mười hai ngày nữa. Cần thời gian để công bố.

- Chúc hạnh phúc, Rolande.

Ông ôm hôn lên trán cô trong lúc cô khóc rồi nhẹ nhàng thoát ra và đưa ông ra cổng. Cô nói:

- Tôi có thể đi cùng ông chứ ?

- Không, nhà ga cách không xa, tôi thích đi một mình. Sẽ gặp lại, Rolande. Tôi rất sung sướng được gặp cô ở nhà tôi. Cô đã hứa. Đừng để chậm quá đấy.

Ông đi không ngoảnh lại. Rolande nhìn theo, đóng cổng rồi suy tư trở về phòng. Không chờ đợi, Raoul đi ra qua phòng ăn rồi biệt thự Clématites, ý định đi theo người lạ mặt hỏi thăm một số tin tức. Nhưng anh thấy ông trên đại lộ, dựa vào tay một người đầy tớ bận quần áo lái xe.

Trên đường một chiếc ô - tô sang trọng đang đậu. Người lái xe đưa ông lên và họ phóng đi. Raoul chỉ kịp nhận thấy ô - tô đầy bụi như vừa đi một quãng đường xa.

Đến bảy giờ anh đón Faustine vừa ra khỏi bệnh viện, hỏi:

- Cô biết gì về ông khách ấy không ? Rolande kể chuyện thế nào ?

- Không.

- Thế đấy ! Người ta có nói cô cũng không hờ ra một lời ! Được, tôi tự xoay xở lấy một mình ! Không khó lắm đâu và sẽ có một ít sự thật thêm vào những gì tôi đã phát hiện được. Chúng ta đang tiến tới, Faustine.

Anh nói thêm, giọng chua cay, gậy gố hơn:

- Vấn đề khác. Cô làm trò gì ở Clématites ? Là bạn của gia 1 đình, với

danh nghĩa gì ? Có điều gì chung giữa bốn người ? Có phải cô hết sức làm duyên để xiêu lòng Félicien ? Thôi đi, cô bé. Nếu không tôi giấu kín chàng trai và cô sẽ tổn công vô ích đấy.

Nàng không bức mình mà mỉm cười:

- Tôi có phải tổn công để làm ông vừa lòng không ?

- Theo tôi thì không !

- Thế mà tôi vừa lòng ông đấy.

- Và gay go nữa ! - Anh nói dịu giọng và cũng cười. Có lẽ vì thế tôi hơi mất phương hướng...

Buổi chiều và sáng hôm sau Raoul tiến hành một cuộc điều tra, đi hai mươi phút ô tô đến trước một nhà an dưỡng của những người già. Theo yêu cầu của anh người ta mời tới phòng khách bố Stanilas, một người thật thà, đi xiêu vẹo, cúi gập người. Anh trình bày mục đích cuộc viếng thăm.

"Cụ sinh ở thị xã Vésinet, làm đầy tớ ở đây hơn bốn mươi năm mà ba mươi năm cùng một ông chủ, bố của ông Philippe Gaverel hiện có biệt thự Orangerie. Tôi không nhầm đấy chứ ? Hội đồng thị chính có một đợt hỗ trợ cho cụ và tôi được cử đến đưa cho cụ số tiền một trăm phrăng."

Sau năm phút hồ hởi và một giờ nói chuyện về Vésinet, dân cư ở đây, về những người trước đây lui tới Orangerie, những người có biệt thự quanh vùng, Raoul biết được điều mình cần.

Đặc biệt anh biết bố của Elisabeth và Rolande, ông Alexandre Gaverel, anh của Philippe, không hoà hợp với bà vợ. Một kẻ lẳng nhăng làm bà vợ khốn khổ. Là một người ghen tuông chắc cũng có lý do vì một người bà con xa của bà vợ thường xuyên đến nhà. Bố Stanilas kể chuyện:

- Tóm lại trong biệt thự Orangerie có những cuộc cãi cọ và một hôm - Cô Elisabeth vừa ba tuổi - Ông Alexandre đuổi người bà con của vợ, thậm chí họ đánh nhau ở tiền sảnh và người đầy tớ Edouard, một bạn thân của tôi, phải ra tay giúp chủ nhà. Họ kêu lên ầm ĩ. Chúng tôi ở dưới bếp, người ta nói bố thực sự của Elisabeth là người bà con Goerges Dugrival.

- Nhưng gia đình Gaverel lại hoà hợp chứ ?

- Được sao hay vậy. Thậm chí sau đó ba, bốn năm họ có thêm một cô gái, Rolande. Cuối cùng ông ấy chết trong một cuộc đánh bom ở Paris với bạn bè.

- Người ta không gặp lại người bà con ấy à ?

- Không bao giờ. Có điều, cho đến lúc chết năm nào bà

Alexandre Gaverel cũng đi nghỉ hè với các con gái ở bờ biển Cabourg.

Và Cabourg cách chỗ ở của ông Georges Dugrivai, người bà con của bà Alexandre hai mươi cây số. Ở chỗ chúng tôi thậm chí người ta bảo nhiều lần gặp ông này cùng bà Alexandre trên bãi biển, dĩ nhiên không có hai cô bé. Bà làm bếp ở Orangerie một lần đã nói: "Các ông xem, ông ấy sẽ để lại toàn bộ tài sản cho cô Elisabeth. Đã thu xếp sẵn rồi, việc đó đã có sự thoả thuận giữa ông ấy và bà Alexandre. Chà ! Cô Elisabeth sẽ có một số hồi môn lớn !..."

Raoul phấn khởi vì chuyến đi. Càng nghĩ anh càng hiểu tầm quan trọng của những kết quả đạt được. Cả một luồng ánh sáng hình thành xung quanh sự xung đột gia đình này trong đó anh cảm nhận nguồn gốc bao nhiêu hành động tối tăm đã bắt đầu có ý nghĩa.

Buổi chiều và ngày tiếp theo anh đến Clématites; mặc dù được tiếp đón thân mật anh vẫn thấy cảm giác lẻ loi như lần đầu và vẫn không khí suy tư ấy. Mỗi người sống vì mình, với những ý nghĩ và mục đích riêng. Tất cả những người ấy nghĩ gì ? Thỉnh thoảng Rolande và Férôme nhìn nhau âu yếm. Và thỉnh thoảng đôi mắt Félicien rời Faustine và bức vẽ để nhìn Rolande và Férôme.

Trong tĩnh lặng, Rolande hỏi chồng chưa cưới:

- Giấy tờ của anh sẵn sàng rồi chứ, Férôme ?

- Chắc chắn rồi.

- Của em cũng thế. Hôm nay thứ ba mồng bảy. Chúng ta ấn định ngày cưới vào thứ bảy mười tám, được không ?

Férôme cầm tay cô hôn say sưa chứng tỏ tình yêu mãnh liệt của anh. Cô mỉm cười nhắm mắt lại.

Félicien chăm chú làm việc.

Raoul tự nhủ: "Ngày mười tám tháng chín, còn mười một ngày. Từ nay đến đó tất cả phải khởi động và niềm say mê của họ làm bùng ra sự thật còn rất xa xôi và phức tạp."

Không còn những buổi viếng thăm bí ẩn Rolande nữa. Nguyên nhân do đâu ? Vì sao Rolande lúc đầu khó tính khi người kia ra đi Lại có vẻ dịu hiền và xúc động ? Férôme Helmas có được cho biết gì không ?

Thứ bảy ngày mười một tháng chín, Raoul được Rolande mời đến Clématites; ba giờ thanh tra Goussot sẽ đến và có cuộc trao đổi quan trọng. Rolande muốn ông d' Aveny và Félicien cùng chứng kiến.

Raoul đến đúng giờ. Félicien cũng thế. Faustine không có mặt. Việc trao đổi của thanh tra Goussot ngắn gọn. Xem như không chú ý đến Raoul và Félicien, ông chỉ nói với Rolande và Férôme:

- Chúng tôi nhận được nhiều thư nặc danh. Tất cả đều đánh máy tuy khá vụng về và gửi bưu điện vào ban đêm ở Vésinet. Tôi điều tra về những người có máy chữ, nhưng chắc bị lộ vì sáng nay người ta thấy một chiếc máy kiểu cũ trong đồng rác cách đây ba cây số. Người ta dùng lần cuối hôm qua và buổi tối có bức thư này đến sở cảnh sát, đề nghị các vị nghe đọc:

"Đọc đại lộ Simon Lorient bị tấn công đêm đó, có một ngôi nhà không có người ở đã nhiều tháng nay, tường thấp trên có lưới sắt. Qua lưới sắt người ta thấy một chiếc khăn tay dưới lá cây. Có lẽ nên tìm hiểu chiếc khăn tay từ đâu tới."

- Chiếc khăn đây, dĩ nhiên đã bẩn và thấm nước mưa.

Nhưng dễ dàng phân biệt dấu vết dài, có góc cạnh, màu hung do người ta lau lưới dao đầy máu. Chỉ có chữ F trên khăn như đa số khăn mua ở các cửa hiệu. Có ông ở đây, ông Félicien, ông có thể cho xem khăn của ông ?

Félicien vâng theo, đưa khăn tay của mình ra. Goussot so sánh.

- Chiếc khăn này không có chữ. Nhưng có thể thấy cùng một loại vải mỏng và kích thước hoàn toàn như nhau. Xin cảm ơn ông. Những chiếc khăn này sẽ nộp cho cơ quan điều tra và phòng thí nghiệm sẽ phân tích xem những vết nâu có phải là vết máu không. Trường hợp ấy sẽ có chứng cứ nghiêm trọng đối với kẻ tấn công Simon Lorient sau khi tấn công ông Helmas trước đó.

Ông thanh tra không nói gì hơn, chào hai vợ chồng chưa cưới và đi ra. Raoul đứng dậy và nhận xét:

- Félicien thân mến, nhiều sự kiện dồn tới, cảnh sát không còn nghi ngờ gì trường hợp của anh nữa. Chỉ trong mấy ngày nữa ông Rousselain buộc phải gọi anh đến văn phòng và lúc đó...

Félicien không trả lời, hình như anh đang nghĩ về việc khác. Raoul ghét thái độ đó của anh.

Buổi tối sau bữa ăn, anh đang đi qua bóng tối trong vườn thì trên đường có một tiếng còi khê và một bóng đàn bà đi dọc bờ hồ, theo bên trái, hướng đối diện với biệt thự Clématites.

Raoul nghĩ tiếng còi là mật hiệu. Thực vậy, Félicien xuất hiện ngay, nhẹ nhàng mở hàng rào chắn và cũng đi về bên trái.

Raoul cẩn thận đi vào Clair Logis và ra đường nhà xe. Trên con đường vòng quanh hồ anh nhận ra hai bóng người, Félicien và Faustine đang hào hứng nói chuyện.

Anh đi theo họ từ xa. Hai người qua cầu, ngồi trên chiếc ghế dài anh đã

thấy Rolande và Helmas ngồi.

Do họ quay lưng về phía anh, anh có thể không ngại gì lại gần cách họ khoảng hai mươi lăm, ba mươi mét.

Rất rõ, anh thấy Félicien ngồi trong vòng tay của Faustine và đầu dựa vào vai người đàn bà trẻ.

3. BẮT CỐC

Phản ứng tàn ác theo bản năng sẽ khiến Raoul lao vào đôi tình nhân và đòi hỏi được thoả mãn là vứt Félicien xuống nước, bóp cổ Faustine. Nhưng anh không làm, anh đứng im ngay sau hai, ba bước về phía chiếc cầu, với những lý do sau đó anh mới nhận ra.

Anh giữ bình tĩnh. Không phải lúc để nóng giận quá đáng hoặc tấn công thiếu suy nghĩ. Anh chỉ cảm thấy có một ham muốn đối với Faustine mà không một chút tình yêu và trong giai đoạn báo hiệu cơn lốc của kết thúc sắp đến, anh không tuân theo cơn điên tự ái có thể làm hỏng tất cả. Những sự việc mặc dù lẫn lộn bắt đầu được sắp xếp trong trí óc có thể lại rối rắm nếu anh bắt đầu can thiệp vào.

Và rồi nhất là hình ảnh La Cagliostro hiện lên trước mắt. Bố và con chống đối nhau vì một con người ấy thì người đã chết sẽ chiến thắng ! Việc trả thù nàng giao phó cho số mệnh sẽ thực hiện chính xác ghê gớm biết bao nhiêu !

Raoul trở về nhà. Anh khép cổng và để chuông điện khi hàng rào chắn mở ra. Nửa giờ sau, chuông reo; Félicien đã về. Raoul ngủ thiếp đi.

Anh dành cả buổi sáng càu nhàu với Félicien mà càng ngày anh càng ghét. Trong lúc này qua những mâu thuẫn và có vẻ không đúng, anh nghiêng về chấp nhận như chắc chắn có sự đồng mưu giữa Rolande và Férôme. Kế hoạch của hai vợ chồng chưa cưới phải dựa vào câu chuyện thừa kế Dugrival. Anh đi dạo một lát, ăn trưa rồi quyết định đi đến Caen để tìm hiểu, nắm thông tin về Georges Dugrival, có lẽ tối hôm sau đến gặp ông ta tại nhà, tiến hành một cuộc viếng thăm bổ ích.

Nhưng ngày sắp bước lên ô tô thì chuông điện thoại gọi anh về lại Clair Logis. Férôme Helmas khẩn cầu anh đến gấp, đừng để mất phút nào. Chàng trai hình như rất thất vọng.

Hai phút sau Raoul tới, Férôme chờ ở ngưỡng cửa cùng người đầy tớ và ập úng, giọng đứt hơi:

- Bị bắt cóc rồi !...

- Ai ?

- Rolande. Do tên khốn nạn bạt cóc.
- Tên khốn nạn nào ?
- Félicien Charles.
- Thế nào ? - Raoul cãi lại, còn hình dung Félicien trong vòng tay
Faustine - Rolande đồng tình ư ?
- Ông điên rồi ! - Férôme tức giận kêu lên - Bằng vũ lực ! Đi ô tô ! Tôi
giải thích cho ông sau... Tôi nghĩ ngay chỉ có ông có thể..
Anh nhảy lên ghế lái.
- Đường nào ? - Raoul hỏi.
- Về phía Saint Germain. Đúng chứ Edouard ? Ông thấy họ đi đúng
không ?
- Vâng. Saint Germain - Người đầy tớ khẳng định.
Chiếc xe của Raoul nổ máy.
Férôme bực tức cắn nhai:
- Cô ấy không nghi ngờ gì cả... Tôi cũng không... Anh ta
đưa từ Paris về một chiếc ô - tô nghe nói mới mua. Lợi dụng lúc tôi
đang ở ngoài vườn, anh ta đề nghị đi thử xe... Cô ấy lên ngồi. Anh ta vẫn nổ
máy, chắc cô ấy muốn xuống nhưng anh ngăn lại vì cô kêu lên, Edouard nghe
tiếng, tôi cũng nghe. Khi Edouard đi ra thì xe đã đi xa.
- Loại xe gì ?
- Một chiếc ô - tô tháo mui được.
- Có đặc điểm gì ?
- Thùng xe màu vàng sáng.
- Đi được bao lâu rồi ?
- Nhiều lắm là mười phút.
- Chúng ta sẽ đuổi kịp. Félicien lái kém.
Raoul lao theo đường bờ biển Saint Germain nhưng rồi đột nhiên anh
đi xiên theo hướng Versailles.
- Phải đi hết tốc lực trong mười, mười hai cây số đường thẳng.
- Nhưng sao lại đổi hướng ?
- Có một ý nghĩ !... Félicien được nuôi dạy ở Poitou. Không có chỉ dẫn
cụ thể chúng ta phải bớt nguy cơ sai đi và cho rằng anh ta về ẩn trong một
vùng quen biết. Đường này chắc đúng.
- Nhưng nếu ông nhầm ?
- Không sao.
Họ qua Versailles với tốc độ tối đa đến Trappes.

- Phải thấy chiếc xe vàng rồi. Hẳn Félicien đi rất nhanh.
- Ông chắc chứ ?...
- Ô ! Tuyệt đối chắc chắn. Chúng ta đi mỗi giờ một trăm mười cây số.

Nhất định đuổi kịp trước khi đến Rambouillet...

- Ông chắc chứ ? Nếu chọn sai đường ?
- Không thể... Xem kìa... có phải họ đang vào rừng ?
- Đúng ! Đúng ! - Férôme kêu lên.

Và thở phào, anh buông những lời chửi rủa:

- Tên khốn nạn ! Tôi biết anh ta yêu cô ấy... Tôi đã nói vài chục lần với Rolande... Anh ta luôn luôn yêu cô ấy... Ngay từ đầu anh ta quay quanh cô ấy, ngay thời gian Elisabeth khốn khổ... Chính cô cũng hiểu thế. Tôi bảo ông là anh ta yêu cô... Chà ! Tay diễn viên tồi... Anh ta giấu diếm, ra vẻ sẵn sàng Faustine nhưng tôi cảm thấy anh căm thù tôi... ghen ghê gớm. Khi cô ấy báo tin ngày cưới, tuy làm ra gan lỳ nhưng anh ta run lên vì giận dữ. Anh ta yêu cô ấy và đã mang cô ấy đi.... Nếu thoát được... Thật kinh khủng !... Nhưng đi nhanh lên chứ !

Thâm tâm Raoul cảm thấy thoải mái không rõ rệt. Thực tình Félicien đôi khi cứng rắn đấy. Giữa những lo lắng cảnh sát đang săn đuổi, anh ta quan tâm đến việc gì ? Chinh phục Faustine và bắt cóc Rolande ! Thay vì tự bảo vệ hoặc đề phòng nguy hiểm, anh ta vẫn chiến đấu, thậm chí tấn công, dù có xảy ra việc gì. Đồ vô lại, táo bạo thật !

Đến Rambouillet, đường dài khó đi phải chậm lại; hơn nữa có hai nhánh rẽ.

Raoul nói:

- Chúng ta theo may rủi thôi.

Férôme hốt hoảng mất cả bình tĩnh:

- Thằng hèn ! Tôi đã bảo Rolande đừng tin ! Một kẻ xảo trá. đạo đức giả... Chưa kể những điều khác... Tôi có ý kiến về tất cả những chuyện ấy ở Orangerie... Chà ! Nếu tôi tóm được hẳn !

Anh ta giơ nắm đấm lên phía trước. Raoul nghĩ anh cao to, vừng vàng, dáng rất thể thao, sẽ dễ dàng đè bẹp Félicien nom mảnh người yếu hơn.

Bỗng qua một đường vòng, chiếc xe vàng xuất hiện cách xa ba, bốn trăm mét. Chiếc xe của Raoul như tăng tốc độ gấp đôi có vẻ một con ngựa đua nước rút. Không trở ngại, khoảng cách nào có thể làm cho kẻ cướp đoạt không bị tóm gọn ? Đột nhiên xe Raoul chặn trước chiếc xe kia, buộc nó phải chậm dần và dừng lại cách năm mươi mét trên bờ đường vắng vẻ.

"Hai chúng ta gặp nhau !" Férôme Helmas kêu lên, nhảy xuống. Félicien đã bước xuống khỏi xe. Rolande đứng giữa đường, người lão đảo.

Férôme chạy lại cuộc đấu, bắt đầu bước nặng nề như một võ sĩ chuẩn bị tấn công. Félicien không động dậy gì.

Cô gái muốn chần giữa hai người nhưng Raoul d' Avemy nắm lấy vai cô: "Cứ đứng đây."

Cô gái vùng ra:

- Nhưng không ! Họ sẽ đánh nhau.

- Thì sao ?

- Tôi không muốn... Anh ấy bị giết chết mất...

- Cô bình tĩnh... Tôi muốn biết...

- Thật nhục nhã... Ông để tôi...

- Không - Raoul nói - tôi muốn biết anh ta có sợ không...

Rolande oằn người lại trong cánh tay nhưng anh giữ chặt cô và háo hức quan sát Félicien.

Félicien không sợ, thật lạ, có thể nói anh đang mỉm cười. Một nụ cười khiêu khích, tinh quái, đầy khinh khi và vững vàng. Có thể thế được chăng ?

Cách anh hai mét, Férôme Helmas dừng lại, quát hai lần:

- Cút đi... Cút đi... Nếu không...

Félicien nhún vai, nụ cười càng thể hiện rõ. Thậm chí anh không phòng vệ.

Tiến một bước, và một bước nữa. Với cả thân hình mạnh mẽ, Férôme lao đến vung một quả đấm vào mặt đối thủ.

Félicien làm một động tác né người tránh.

Férôme mất đà, quay lại buông ra:

- Rolande cứ đứng yên, mọi việc sẽ được giải quyết.

Và một trận đấu quyền anh bắt đầu, mãnh liệt, hung dữ. Félicien đứng vững trên hai chân, không lùi một bước. Sau đợt tấn công đầu, Férôme Helmas chắc thấy bằng cách này không giải quyết được, lao vào ôm ngang lưng đối thủ, xiết thật chặt dùng sức nặng quật xuống.

Félicien chống cự một lúc, ngã người ra sau rồi ngã xuống kéo theo Férôme trên người mình.

Cô gái vẫn vùng vẫy và kêu lên.

- Cô im đi... không có gì phải lo ngại... Nếu một trong hai người rút vũ khí thì đã có tôi. Tôi đảm bảo tất cả.

- Thật ghê tởm ! - Cô ấp úng.

- Không... Cuộc tranh chấp phải được giải quyết... Cần phải thế...

Hai người đánh nhau lăn trên đất và trên cỏ đầy bụi. Félicien có vẻ yếu thế. Đã sắp kết thúc nhưng ngược lại điều người ta chờ đợi. Félicien đứng dậy phủi quần áo còn Férôme rên rì, bất động.

- Mẹ kiếp - Raoul cười gằn - đòn đánh thật hay.

Anh chạy lại chỗ người bị đánh bại, cúi xem và nhận thấy chỉ đau đòn ở cánh tay. Anh bảo:

- Sau hai phút anh đứng dậy được thôi nhưng tôi khuyên anh cứ nằm đấy... Với một anh chàng như thế !

Félicien thong thả bước đi. Khuôn mặt anh không xúc động, không vui thích, người ta không nghĩ anh vừa hạ kẻ có lẽ là đối thủ đáng khinh ghét của anh. Anh đi qua Rolande, cô không một lời trách móc, anh cũng không nói gì với cô...

Rolande thoát khỏi Raoul đang ôm chặt mình có vẻ lo lắng và phân vân. Cô nhìn hai người đàn ông, nhìn Raoul và xung quanh.

Trên đường cách đấy không xa, một chiếc taxi trở về Rambouillet. Cô gọi lái xe, thoả thuận và lên xe.

Férôme đã đứng dậy, ra hiệu và cùng lên ngồi gần cô. Chiếc taxi nổ máy.

Félicien cũng không có vẻ để ý đến sự kiện vừa rồi. Anh chuẩn bị lên xe mình thì Raoul nói với anh:

- Hết sức khen ngợi anh. Một đòn jiu-jitsu thật đẹp... vẫn cổ điển... nhưng đánh rất khéo... sưng vù cánh tay... Anh học ở đâu ra vậy ? Và tự chủ như một lực sĩ ! Một lần nữa tôi khen anh trước Férôme lợi thế về vóc dáng và sức lực.

Félicien có một cử chỉ thờ ơ và mở cửa xe. Raoul giữ anh lại.

- Anh làm tôi ngạc nhiên, Félicien. Tính tình lạ thật ! Anh yêu Rolande đến mức điên đầu và bắt cóc cô. Thế mà anh thả cô về với tình địch, không bắn khoản về cô nữa.

Anh ta lăm lăm:

- Họ là vợ chồng chưa cưới.

- Chính vì thế mà phải đấu tranh đến cùng khi có lợi thế.

Félicien nhìn hằm vào Raoul nói giọng lễ phép nhưng rõ ràng:

- Tôi đã có thể đấu tranh đến cùng và có lẽ đã thắng nếu ông không đứng về phía Férôme. Thưa ông, ông cũng xem họ là vợ chồng chưa cưới và tôi chỉ là kẻ len lỏi vào trong khi bị cảnh sát theo dõi như một tên trộm. Bây

giờ chỉ còn để sự việc trôi đi... đến đâu hay đấy !...

Câu nói bí ẩn như những hành động của ba người trẻ tuổi, như thái độ của Rolande. Félicien đi rồi, Raoul suy nghĩ hồi lâu, những sự việc mới nổi theo những việc anh đã phát hiện ra ý nghĩa ngầm ẩn. Những giả thuyết mới nảy ra trong trí óc. Sự thật trở nên vững chắc, hợp lý hơn. Không gì hào hứng hơn việc phá tan mây mù !

Thay vì trở về Paris, anh tiếp tục lên đường về phía tây nam. Anh cảm thấy nhẹ nhàng, đôi lúc cười và vui vẻ nói nhỏ giọng một mình:

- Thế là một nhà thể thao ? Một lực sĩ toàn tài ? Dưới vỏ bọc một kiến trúc sư chỉ lo công việc, anh ta cũng có bắp thịt, nghị lực, can đảm ? Chàng trai thật khá ! Với một số bài học về juijitsu, quyền anh, đấu bằng tay và chân, mình sẽ tạo nên một quý ông đáng kính. Này Lupin, là con trai thì nó không tồi như ông tưởng ! Phải xem lại, ông già Lupin.

Raoul tăng tốc độ. Cuộc đời sáng lên. Nhất định những hành động của chàng trai Félicien được nâng tầm.

Đến tám giờ, Raoul dừng lại ở một khách sạn lớn của Caen, cho đưa va li bao giờ cũng sẵn sàng lên phòng và ăn tối.

Ngày tối hôm đó anh bắt đầu điều tra về Georges Dugrival, bạn cũ của bà Gaverel và là người bố giả định của Elisabeth Gaverel.

Đang là ngày chủ nhật mười hai tháng chín. Thứ bảy tiếp theo Rolande sẽ làm lễ cưới với Férôme Helmas.

4. CHIẾC HỘP NỮ TRANG MÀU XANH

Georges Dugrival từ trước tới nay vẫn sống thoải mái. Tài sản của ông dựa vào những cổ phần quan trọng trong những công trình mỏ và những xưởng rèn cho phép ông mở rộng chăn nuôi, có một trại ngựa giống và chuồng ngựa đua.

Ông ở một mình với đầy tớ trong một ngôi nhà cổ người ta còn thấy ở thành phố Caen cổ kính, xinh đẹp. Mặt trước nhà chạm trổ, cửa sổ cao theo kiến trúc cổ, nhìn ra một con đường tĩnh lặng. Ngày tối ấy Raoul đi qua đó nhiều lần. Ba trong số những cửa sổ vẫn để ánh sáng đến khuya. Một là nhà ở những người gác cổng; hai cửa khác ở tầng hai, màn che từng phần có lẽ là của phòng ngủ.

Ý nghĩ đầu tiên của Raoul là đến thăm Georges Dugrival nói rõ tình hình. Nhưng ngay sáng hôm sau anh được biết Georges Dugrival bị bệnh gan không chữa khỏi, đang lên cơn và không hy vọng được ông tiếp. Gian phòng được chiếu sáng là phòng ông nằm. Hai bảo vệ chăm nom ngày đêm; người

gác cổng không ngủ, sẵn sàng đi mời thầy thuốc.

"Kết luận, Raoul tự nhủ, phải vào nhà ban đêm. Nhưng vào theo lối nào ?"

Ngôi nhà sâu, mặt sau có sân vườn, cách con đường song song bằng bức tường rất cao với một cánh cửa đồ sộ. Bức tường cao đến năm mét và đó là một trong những con đường nhộn nhịp nhất thành phố. Hướng này vào thật khó khăn nếu không muốn nói không vượt qua được.

Phân vân, Raoul trở lại khách sạn; khi đi theo tiền sảnh trước phòng ăn, anh đứng sững lại. Cảnh tượng lạ lùng nhất đập vào mắt anh. Qua cửa kính anh thấy Félicien Charles và Faustine đang ngồi ăn, sôi nổi trò chuyện.

Cả hai đến đây với mục đích tối tăm nào ? Nhiệm vụ gì khiến họ đồng mưu gắn liền nhau thực hiện từng trường hợp và bởi tình cảm thân mật như anh đã bắt gặp ?

Anh định vào ngồi cùng bàn với họ gọi bữa ăn trưa nhưng anh đã không làm thế vì biết mình sẽ nói giọng chua cay và cười độc ác với họ. Và lại anh muốn biết tại sao họ đến lượn quanh Georges Dugrival như vậy ?

Anh ăn vội trong phòng mình, vừa khôn khéo hỏi chuyện người gác tầng.

Hai người kia vừa đến trên chuyến tàu đêm, hỏi thuê hai phòng. Khách sạn gần đây chỗ, người đàn bà phải ngủ ở tầng ba, người đàn ông tầng năm. Buổi sáng chỉ người đàn ông đi ra ngoài; người đàn bà không rời khỏi phòng.

Raoul đi xuống. Họ vẫn nói chuyện, cúi lại gần nhau như những người đang bàn bạc công việc hoặc cùng tìm cách có một quyết định hay nhất.

Trước khi họ bàn xong, Raoul ẩn trong một công viên không xa khách sạn. Hai mươi phút sau, Félicien đi ra một mình. Qua hàng rào sắt, Raoul để ý thấy thái độ cương quyết của anh ta biết sẽ làm gì và thực hiện từng điểm, biết mục đích của mình và với cách chắc chắn, nhanh nhất để đạt được. Không lãng phí một phút.

Anh đi về phía nhà Georges Dugrival nhưng thay vì đi thẳng đến trước, anh theo đường tới con đường song song bao quanh vườn. Anh đi nhanh, không quá vội làm người khác chú ý, dọc theo bức tường cao, lại đứng trước cánh cổng, tay cầm chìa khoá.

"Hoan nghênh ! Raoul tự nhủ, một con người phòng bị cẩn thận ! Cho rằng cách đơn giản, bình thường nhất để mở cổng đóng là có chìa khoá chiếc cổng ấy và anh ta đã có. Ông chủ vào nhà thôi. Ai nghĩ khác được ?"

Thực tế chàng trai quay hai vòng khoá ngoài, quay hai vòng một ổ khoá

khác bên trong, bước vào và biến mất.

Raoul có ý nghĩ nếu Félicien đóng cửa lại sau khi vào - giả thiết có khả năng - không thể sẽ không mở ra lại. Vặn khoá, không khoá kỹ hai vòng mở ra chỉ là trò trẻ con. Cần một cái ngoặc và kinh nghiệm. Anh có cả hai, vậy phải sử dụng cách khoá nhẹ nhàng của Félicien, đi qua đường, cho ngoặc vào xoay ổ khoá... và "một ông chủ thứ hai vào nhà".

Một nửa bên trái sân có một công trình xây dựng thêm, không có tầng nên ở cửa sổ ngôi nhà người ta không thấy ai đi vào, ai ra tầng trệt ấy.

Raoul im lặng bước vào. Trước hết là tiền sảnh, lại phòng để quần áo treo mấy chiếc áo khoác và trước mặt là phòng cách biệt dành cho Dugrival có chiếc bàn rộng, những ngăn và tủ sách. Thảm trải khắp nơi.

Trong góc, một tủ ngấm trong tường mở ra, giấu chiếc két; quỳ trước két là Félicien.

Anh ta mê mải vào công việc không nghe thấy Raoul khẽ bước tới, đứng ở bậc cửa đầu lộ vào cánh cửa khép hờ.

Trước chiếc tủ sắt Félicien vẫn hành động lạnh lẽ. Anh quay ba nút khoá như đã biết số; dùng một chiếc chìa khoá đúng theo tủ. Cánh cửa bằng thép nặng được kéo ra.

Bên trong, nhiều tập hồ sơ thậm chí anh không ngó đến đề mục, tìm cái gì đó khác.

Xê dịch hồ sơ trên cao rồi ở ngăn giữa, thò tay vào sau những tập giấy tờ rút ra một chiếc hộp nữ trang màu xanh khá lớn, đó là cái anh tìm.

Vẫn quỳ gối, anh hơi quay về cửa sổ để trông rõ hơn, cho phép Raoul theo dõi hết mọi cử động của anh.

Nấp hộp được nâng lên, chiếc hộp nữ trang xanh đựng nửa tá kim cương; chàng trai quan sát thông thả từng viên một rồi bỏ vào túi áo từng viên, vẫn rất điềm tĩnh.

Chính sự điềm tĩnh ấy làm Raoul ngạc nhiên, chứng tỏ việc này đã được chuẩn bị kỹ, thông tin, biện pháp được sắp xếp đầy đủ nên Félicien có thể hành động yên tâm như thế. Anh ta không nghe ngóng gì những tiếng động ngoài sân và trong nhà, biết vào giờ này không có ai cản trở công việc của mình.

"Làm cho đứa trẻ trở thành một tên trộm..." nữ bá tước La Cagliostro đã ghi như thế. Nếu Félicien là đứa trẻ đó thì mệnh lệnh đã được thi hành. Félicien đang lấy trộm, đang trấn lột. Và tự chủ biết bao ! Không một cử

động vô ích, can đảm, có phương pháp, suy tính. Arsène Lupin cũng không làm hơn được.

Khi đã lấy hết hộp nữ trang, biết chắc nó không có hai đáy và ngăn dưới chỉ đựng hồ sơ, anh ta đóng tủ kết lại.

Raoul muốn tránh gặp mặt, lẩn vào phòng bên nấp sau quần áo treo. Félicien đi ra không hề có cảm giác mình có thể bị theo dõi. Anh đi qua đầu sân, ra ngoài, khoá cổng lại.

Raoul bèn trở lại gian phòng lớn. Sự điềm tĩnh của Félicien thật sâu sắc làm anh giữ cảm giác yên lành và ngời đảng hoàng trong một chiếc phôi - tôi suy ngẫm thoải mái.

"Làm cho đứa trẻ trở thành một tên trộm". Ý muốn của La Cagliostro đã được thực hiện. Félicien đã lấy trộm và lấy trộm trước con mắt của bố anh ta. Sự trả thù thật đáng sợ !

"Đúng, đáng sợ thật, Raoul tự nhủ, nếu đây thực sự là con mình. Nhưng mình có thể chấp nhận con trai mình là một tên trộm được không ? Thực lòng, nếu lương tâm trung thực của mình trong một giây nghĩ vụ trấn lột bãi ổi này do con trai mình làm, phải chăng thật đau lòng ? Có thể, đúng không ? Nhưng thấy Félicien lấy trộm, mình không đau lòng. Vậy Félicien không phải con trai mình. Rõ ràng như nước suối trong mình không tin người nào chứng minh ngược lại. Nhất định anh bạn Félicien ơi, những hành động của anh lại xuống dốc rất nhanh ! Anh có thể lấy trộm nếu thích, tôi bất cần."

Và anh nghĩ:

"Bây giờ vấn đề có thể đặt ra theo một cách khác..."

Nhưng Raoul không tự đặt ra vấn đề ấy. Chỉ là lý luận suông. Anh cần lục tìm các ngăn kéo bàn.

Anh phá khoá và khi lục tìm, anh tự hào nghĩ mình không có sự thù hằn, ghê tởm trong nghề trộm cắp khi người khác lấy trộm. Điều cần thiết trong trường hợp này là thành công. Anh đã thành công. Một phát hiện bù đắp cho anh, rất quan trọng.

Trong một tấm bì dưới đáy ngăn kéo bí mật anh tìm thấy hai tá thư, chữ viết của phụ nữ không ký tên nhưng một số chi tiết cho thấy nó từ đâu tới. Thư được viết do bà mẹ Elisabeth và Rolande và chứng tỏ bà Gaverel vẫn còn trung thành với chồng qua sự đổ vỡ giữa hai người đàn ông.

Chỉ sau này với một số ám chỉ che đậy và giọng điệu thư dụ dằng hơn người ta mới có quyền cho rằng bà xiêu lòng trước tình yêu của Georges Dugrival. Từ đó, nếu một trong hai chị em là con gái của Dugrival thì chỉ có

thế là Rolande. Nhưng điều đó không ai biết, không ai có quyền khẳng định và chắc chắn Rolande không biết việc sinh ra mình và phải mãi mãi không biết. Đây cũng là một trong những mối quan tâm của bà mẹ và có một câu cụ thể nói lên điều đó: "Đừng để con biết điều gì, em khẩn cầu anh..."

Raoul suy ngẫm về sự phát hiện này lâu đến mức anh không thể đi ra theo lối đã vào mà phải chờ đến đêm.

Đến bảy giờ anh theo bốn bậc thềm vào tầng trệt ngôi nhà ấy. Trước hết là một phòng khách lớn, hầu như giống tối qua, những tấm màn chéo, vải phủ trên bàn ghế và dương cầm. Sau đó là tiền sảnh có bậc thang rộng, nhìn qua lỗ trống thấy nhà của những người gác.

Tám giờ, có tiếng náo động trong nhà. Hai người đàn ông đi xuống. Người ta đi tìm bác sĩ; khi đến, ông này bước lên thang gác sau khi trao đổi mấy câu với hai ông kia.

Hai người đàn ông ăn mặc nghèo nàn, nói chuyện nhỏ với người gác cửa rồi trong lúc chờ đợi, họ ngồi trên những chiếc ghế ở tiền sảnh, sát cánh cửa mở hé của phòng khách thì thầm với nhau. Raoul nghe được một ít. Đây là những anh em họ của Georges Dugrival. Họ trao đổi về sức khỏe của người bệnh, về sự sống sẽ chấm dứt không quá một, hai tuần nữa. Họ cũng ám chỉ những niêm phong phải tiến hành trong phòng làm việc có "hộp nữ trang với những viên kim cương giá trị lớn để trong két sắt".

Bác sĩ trở xuống. Trong lúc hai người anh em vào phòng bên lấy mũ để cùng đi, Raoul từ phòng khách bước ra bắt tay bác sĩ được người gác cửa ở trong nhà mở cửa, và bình tĩnh đi ra.

Mười giờ tối anh rời thành phố Caen. Trên đường gặp mưa bão, anh phải ngủ lại ở Lisieux và sáng hôm sau khá muộn mới đi qua chiếc cầu phía dưới bờ sông Saint Germain.

Lái xe của anh đang đứng chờ ở đấy. Anh hỏi:

- Thế nào, có gì mới đấy ?
- Vâng, thưa ông chủ, tôi đã sợ ông trở về theo một đường khác.
- Kể xem nào.
- Thanh tra Goussot sáng nay đến lục soát.
- Ở nhà tôi ? Clair Logis ? Anh bảo tôi ngại gì việc đó ?
- Không, không phải ở chỗ ông mà ở căn nhà...
- Félicien ở ? Anh ấy có đấy không ?
- Có, vừa trở về đêm qua. Người ta lục soát trước mặt anh.
- Họ phát hiện được gì ?

- Tôi không rõ.

- Họ đưa anh ta đi chứ ?

- Không, nhưng khu biệt thự bị bao vây. Họ cấm Félicien ra ngoài. Nhân viên trong nhà cũng phải xin phép cảnh sát. Tôi dự kiến như thế nên đi trước.

- Có gì liên quan đến tôi ?

- Có.

- Một lệnh bắt giữ ?

- Tôi không rõ... Dù sao Goussot cũng có một tờ giấy của Sở Cảnh sát. Người ta đang rình chờ ông về.

- Quý quái ! Anh làm rất đúng khi đón đường tôi. Không cần đưa tôi vào bẫy chuột.

Anh nói qua kẽ răng:

- Người ta muốn gì đây ? Bắt tôi à ? Không, không... Họ không dám đâu. Tuy vậy... có thể họ lục soát. Rồi sao ?

Một lúc sau, anh chỉ thị:

- Anh về đi. Tôi sẽ ở lại Randagh, trừ sáng mai. Buổi chiều tôi sẽ điện thoại cho anh.

- Nhưng Goussot ? Những người của ông ta ?...

- Nếu đến lúc đó họ chưa đi thì mọi việc hỏng rồi. Các anh tự xoay sở lấy. À ! Còn một việc... Faustine thế nào ?

- Họ có nói tới cô ấy. Tôi nghĩ họ phải đến bệnh viện...

-Ồ, ồ ! Nghiêm trọng đấy... Đi đi.

Lái xe ra đi. Raoul tránh con đường lớn và Vésinet, đi vòng lên đến Chatou. Vào buồng điện thoại anh gọi bệnh viện:

- Đề nghị cho tôi gặp cô Faustine ?

- Ai gọi thế ?

-Ồ, d' Avemy - Anh đành xưng tên,

Người ta gọi người đàn bà trẻ,

- Cô đấy à, Faustine ? D' Avemy đây... Cô bị đe dọa đấy. Hãy tin tôi... Tránh đi. Thanh toán với khách sạn, ra gặp tôi ngoài vùng Chatou, trên con đường Croissy. Còn thì giờ, đừng vội vã.

Nàng không trả lời nhưng ba mươi phút sau nàng có mặt, va li cầm tay. Không một lời, họ phóng xe thật nhanh. Đến Neuilly, anh hỏi:

- Để cô xuống chỗ nào ?

- Cửa Maillot.

- Địa chỉ rất mơ hồ - Anh cười gằn - Cô vẫn luôn luôn nghi ngại tôi ?
- Vâng.

- Ngu ngốc ! Mọi trở ngại do lòng nghi ngại của cô và ích gì ? Cô tưởng như vậy cản trở được tôi hôm qua ăn trưa cùng với cô ở Caen và không thể chứng kiến cảnh Félicien lấy trộm trong nhà Dugrival ư ? Và cô tưởng ngăn cản tôi thành công, Faustine, và nhận được của cô điều tôi bao giờ cũng muốn ? Tạm biệt, em yêu.

Raoul lẫn trốn trong một căn cứ của anh ở Paris, vùng Ranelagh. Sau khi ăn trưa, anh ngủ suốt.

Hôm sau anh đến sở Thị chính, đưa danh thiếp xin gặp ông Rousselain, dự thẩm.

Đấy là ngày thứ tư mười lăm tháng chín. Rolande và Férôme sẽ cưới nhau vào ngày thứ bảy tiếp đó.

5. LỄ THÀNH HÔN

Tuy chỉ qua mấy phút được đưa vào phòng ông dự thẩm, Raoul còn nhận rõ những nét ngạc nhiên của ông Rousselain khi được báo cuộc thăm viếng này. Có thể nào ông d' Avemy tự dẫn thân vào mối nguy hiểm đang đe dọa mình ?

Raoul đưa tay. Ông Rousselain bối rối nắm lấy. Raoul cười, nói:

- Như người ta gọi, cái bắt tay bắt buộc.

Thấy ông kia mỉm cười, anh nói đùa:

- Việc này hơi nổi lên trong cuộc phiêu lưu của chúng ta. Người ta muốn một lần nữa buộc ông đặt tay vào Félicien Charles. Hôm nay người ta lại buộc ông đặt bàn tay vào tôi.

- Vào ông ư ? - Ông Rousselain nhấn mạnh.

- Chúa ơi ! Tôi nghe nói ngài Goussot có trong túi một lệnh bắt giữ liên quan đến tôi.

- Quá lắm là một giấy triệu tập thôi.

- Vẫn là quá, thưa ông dự thẩm. Với tôi ông chỉ cần điện thoại: "Ông thân mến, tôi cần "sáng tỏ" về ông". Và tôi chạy đến. Vậy là có tôi đây. Tôi có thể phục vụ ông việc gì ?

Ông Rousselain lấy lại tự tin, thấy thích thú về con người ma quái này. Kết quả: Ông Rousselain cho người sang sở Cảnh sát hình sự đề nghị cho gọi gặp người ông vừa yêu cầu. Rồi ông lặp lại, giọng nhanh nhẹn:

- Ông có thể phục vụ tôi việc gì ? Lạy Chúa, nói với tôi những gì ông biết.

- Hôm nay tôi chỉ nói với ông một phần, ngày thứ bảy hay chủ nhật sẽ nói nhiều. Từ nay đến đó xin để tôi làm việc theo cách tôi muốn.

- Đã gần hai tháng nay ông làm việc theo cách ông muốn, thưa ông d' Avemy. Ông điều hành các sự kiện, làm cho Félicien vào tù rồi thay thế bằng Thomas Le Bouc... Như vậy chưa đủ cho ông sao ?

- Không, cho tôi thêm ba ngày.

- Việc đó xem xét sau. Trước hết chúng ta nói về Félicien Charles. Sáng hôm qua, ông thanh tra Goussot được tôi cử đến triệu tập ông, không thấy ông ở Clair Logis, nghĩ tranh thủ lúc ông vắng nhà làm một cuộc lục soát trong nhà Félicien Charles. Ông ấy phát hiện ở một chỗ giấu rất khéo hai vật, một con dao và một lưỡi cưa. Mà chúng ta có thể xác định rằng con dao ấy...

- Tha lỗi cho tôi đã ngắt lời ông, thưa ông dự thẩm - Raoul nói - Tôi không đến để bảo vệ cho Félicien Charles.

- Tốt. Vâng, hình như ông có trách cứ tôi điều gì. Những lời trách cứ, thực chất là một lời buộc tội thật sự mà tôi muốn biết rõ ? Phải chăng tôi nhầm ?

Ông Rousselain đùa vui:

- Bao giờ cũng theo sở thích riêng, ông d' Avemy. Không phải tôi điều khiển cuộc nói chuyện nữa mà là ông... Tóm lại, tôi phải cho ông biết điều gì ?

- Về những điều ông trách cứ tôi.

- Được - Ông Rousselain nói rõ ràng - Thế này đây: tất cả những biến cố trong cuộc phiêu lưu này, những triển khai điều tra của tôi, những lời khai và thái độ ngập ngừng của Thomas Le Bouc cho tôi có cảm giác - từ này không đúng - cho tôi tin chắc rằng, trong một chừng mực nào đó tôi không xác định cụ thể được, ông trực tiếp dính líu vào vụ này. Và tôi cho phép đến lượt mình hỏi ông: Phải chăng tôi nhầm ?

- Tôi trả lời cũng với sự thành thật ấy: Không, ông không nhầm. Nhưng tôi làm việc này cho ông đấy.

- Bằng cách cản trở tôi ư ?

- Ví dụ ?

- Chính ông làm người ta bắt Thomas Le Bouc và hướng dẫn anh ta cách trả lời, đúng không ?

- Đúng.

- Tại sao ?

- Tôi muốn giải thoát cho Félicien Charles.

- Với ý định gì ?

- Để biết rõ vai trò của anh ta trong vụ này, điều mà luật pháp không xác minh được.

- Ông biết rõ chứ ?

- Ngày thứ bảy hoặc chủ nhật tôi sẽ biết rõ, với điều kiện ông để tôi tự do hành động.

- Tôi không thể cho phép trong khi ông can thiệp trái ngược với những quyết định của tôi.

- Ông có thể cho tôi một ví dụ khác ?

- Vừa mới hôm qua đây thôi.

- Như thế nào ?

- Chúng tôi hoàn toàn tin cô Faustine do ông đưa vào bệnh viện chăm sóc Simon Lorient, là tình nhân của anh Simon Lorient ấy. Đúng thế không ?

- Đúng.

- Thế nhưng vừa rồi Goussot đến bệnh viện để hỏi cô ấy thì cô ta bay đi rồi ! Buổi trưa cô ta nhận một cú điện thoại của ông d' Avemy. Goussot chạy tới chỗ cô ta trọ cũng không có ! Quá trưa cô ta lên một chiếc ô tô, chắc là của ông ?

- Xe tôi.

Lúc ấy có người gõ cửa. Ông Rousselain bảo: "Cứ vào".

Một người đi vào, một chàng trai khoẻ mạnh, thân hình lực sĩ.

- Ông cho gọi tôi, thưa ông dự thẩm ?

- Đúng, để nắm một thông tin. Nhưng để tôi giới thiệu: Ông Maléon, cảnh sát trưởng hình sự. Thưa ông d' Avemy, ông biết cảnh sát trưởng Mauléon ?

- Vâng, biết tiếng, cảnh sát trưởng Mauléon là kẻ thù quyết liệt của Arsène Lupin trong vụ những phiếu nhận hàng Quốc phòng.

- Còn ông, Mauléon - Ông Rousselain lại nói - ông biết ông d' Avemy ?

Mauléon im lặng như sừng sốt, đôi mắt nhìn dán vào Raoul. Cuối cùng ông nhảy lên tại chỗ, ập úng:

- Vâng... vâng... hay thật, nhưng đây là...

Ông dự thẩm ngăn ông lại, cầm tay kéo ông ra chỗ riêng. Họ sôi nổi nói với nhau một, hai phút rồi mở cửa nói:

- Ông đứng đây, ở hành lang, Mauléon. Gọi một số người đến cùng ông. Dù sao, phải im lặng ! Đừng hờ ra tiếng nào !

Ông trở vào, bắt đầu đi lại, bụng đồn lên xuống trên đôi chân ngắn và khuôn mặt hào hiệp nhăn lại.

Raoul nhìn ông, lăm bắm:

- Thế đấy. Mình đã bị nhận diện. Về cơ bản, tuy ít quan tâm về mọi khiêu nại, ông ta cũng thật vui sướng tóm được Lupin... Vinh quang biết mấy ! Nhưng ông có dám tự mình ra tay không ? Vấn đề là ở đó. Nếu ông hành động ký tên dưới lệnh bắt giam thì không có ai trên đời cấm ông được... Không người nào trên đời !

Ông Rousselain ngồi ngay xuống, cầm dao rọc giấy đập xuống bàn và với giọng khàn run lên vì xúc động:

- Để đổi lại, ông đề nghị thế nào ?

- Đổi lại gì ?

- Không nhiều lời. Ông biết rõ vấn đề gì rồi.

Thực ra Raoul biết rõ sự đổi lại ấy có ý nghĩa gì và mặc cả nói về việc nào. Khi ông Rousselain lặp lại câu hỏi, anh trả lời dứt khoát:

- Tôi đề nghị ư ? Tên người đã cứa hai cột trụ đỡ những bậc thang gây ra cái chết của Elisabeth Gaverel và tên kẻ đã tấn công, nghĩa là đã giết Saint Lorient.

- Bút, giấy đây. Ông viết những tên đó đi.

- Trong ba ngày nữa.

- Tại sao nêu ra thời hạn đó ?

- Vì lúc ấy sẽ có một sự kiện xảy ra cho phép tôi xác định hướng này hoặc hướng kia.

- Như vậy là ông do dự giữa hai thủ phạm ?

- Vâng.

- Những kẻ nào ? Tôi không cho ông quyền im lặng. Những kẻ nào ?

- Thủ phạm là, hoặc Félicien Charles... hoặc...

- Hoặc ?

- Hoặc đôi bạn trẻ Férôme và Rolande.

-Ồ! - Ông Rousselain hốt hển thở ra - Ông nói gì thế ? Và sẽ xảy ra sự kiện gì vậy ?

- Lễ cưới tiến hành vào sáng thứ bảy.

- Nhưng lễ cưới ấy không có liên quan gì...

- Có đấy. Tôi cho rằng nếu Félicien là thủ phạm thì không thể có cuộc thành hôn.

- Vì sao ?

- Vì anh ta yêu Rolande điên cuồng. Anh ta không bao giờ chấp nhận một người đàn bà mà vì người ấy anh ta đã hai lần giết người và đã bắt cóc người, lại thuộc về một người khác... vị hôn phu anh ta đã tấn công... Xin ông nhớ lại đêm xảy ra bi kịch... Và lại, không chỉ là tình yêu...

- Còn gì nữa ?

- Tiền. Rolande sắp được thừa hưởng một tài sản lớn do người bà con - thực tế là bố cô - để lại và anh ta biết điều đó.

- Nếu anh ta chấp nhận cuộc thành hôn này ?

- Trường hợp ấy, tôi nhằm về anh ta. Và thủ phạm là những kẻ có lợi trong các vụ giết người. Đó là Rolande, là Férôme.

- Còn Faustine ? Vai trò của cô này ?

- Tôi không rõ - Raoul thú nhận - Nhưng tôi biết Faustine chỉ sống để trả thù cho người yêu, Simon Lorient. Và nếu cô ta quanh quẩn bên bộ ba Félicien, Rolande, Férôme, đấy chỉ là bản năng phụ nữ đưa cô ta đến với họ... Chúng ta đừng tìm xa hơn ! Ồ! Tôi không nói việc ấy đã rõ ràng ! Có những điều không giải thích được và chỉ thấy dần qua những sự kiện. Dù sao cũng chỉ có tôi mới có thể hoàn thành việc gỡ rối. Nếu pháp luật xen vào sẽ hết...

- Vì sao ? Theo hướng ông nêu ra...

- Hướng ấy không thể dẫn các ông đến đích chắc chắn. Sự thật ở trong đầu tôi, nơi tập trung mọi thành phần của vấn đề. Không có tôi các ông vẫn tiếp tục lúng túng như hai tháng nay.

Ông Rousselain do dự. Raoul lại gần, thân mật nói:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, thưa ông dự thẩm. Có một số quyết định người ta phải biết trước mọi hậu quả.

- Một dự thẩm hoàn toàn chủ động trong những quyết định.

- Vâng, nhưng có lúc phải báo trước sẽ có những quyết định.

- Báo trước ai ?

Raoul không trả lời. Ông Rousselain rất bối rối, lại nhún nhảy đi lại. Dĩ nhiên ông không dám dẫn thân một mình vào con đường lương tâm ông đã chỉ cho ông.

Cuối cùng ông cũng lại phía cửa mở ra. Raoul có thể thấy cảnh sát trưởng Mauléon đang trao đổi với nửa tá đồng sự.

Ông Rousselain yên tâm. Việc canh giữ tiến hành tốt... Ông đi ra.

Raoul ở lại một mình.

Một lúc sau anh mở hé cửa. Mauléon tiến lại ngay. Raoul đưa tay ra hiệu thân mật và khập cửa trước mũi cảnh sát trưởng.

Mười phút trôi qua. Cấp trên mà ông Rousselain vừa đi thỉnh thị hẳn phải kiên quyết vì ông trở vào phòng mình với bộ mặt cau có không như bình thường. Và ông bắt đầu:

- Kết luận...

- Kết luận: không làm gì được cho đến thứ bảy - Raoul vừa nói vừa cười.

- Thế nhưng, Félicien Charles quá đáng ngờ...

- Tôi chịu trách nhiệm về anh ta. Nếu cố hành động, tôi sẽ trói tay chân anh ta giao nộp cho ông. Nếu ông không nhận được một cú điện thoại trước mười một giờ sáng thứ bảy có nghĩa là có lẽ thành hôn. Trường hợp ấy...

- Trường hợp ấy ?...

- Chín giờ rưỡi sáng hôm sau mời ông đến Clair Logis. Sẽ là chủ nhật, ngày nghỉ. Chúng ta sẽ nói chuyện. Nếu ông nhận lời mời ăn trưa...

Ông Rousselain nhún vai, càu nhàu:

- Tôi sẽ dẫn theo Goussot và những người của ông ấy.

- Nếu ông muốn thế. Nhưng hoàn toàn vô ích - Raoul cười - Tôi bao giờ cũng giao hàng đóng gói và buộc chặt. A ! Tôi quên. Đề nghị ông cho tôi mấy chữ để tạm thời Goussot ngừng mọi hoạt động ở Vésinet. Ở đây phải rất yên tĩnh trong mấy ngày cuối tuần này.

Ông Rousselain lấy một tờ giấy. Raoul nói:

- Không làm phiền ông. Tôi đã xin phép viết bức thư. Ông chỉ việc ký... Vâng, tờ giấy sẵn kia rồi.

Lần này sự khó chịu của ông Rousselain tan biến. Ông cười thật lòng. Nhưng trước khi ký ông gọi điện thoại cho Goussot. Sau đó ông đưa Raoul d' Avey đến cuối hành lang, đi qua Mauléon và toán cảnh sát.

Ngày thứ năm, thứ sáu, Raoul và Félicien không ra khỏi tường bao quanh biệt thự Clair Logis. Có thể nói họ không quan tâm gì đến những việc xảy ra bên ngoài và cuộc sống của những người khác cứ tiếp tục mà họ không buộc phải tham gia, thậm chí không biết đến.

Họ thường gặp nhau nhưng chỉ những lúc cần thiết nói về công việc bố trí và trang hoàng. Không một ám chỉ về những việc xảy ra hôm trước hoặc hôm sau. Việc điều tra, tội trạng mới, sự thắt chặt đe dọa của cảnh sát, tự do bất chợt của những hành động, đám cưới của Rolande và Férôme... tất cả những cái đó không đáng kể nữa.

Thực tế Raoul không hề nghĩ đến. Những sự việc, tàn ác hoặc bí ẩn đã mất ý nghĩa đối với anh. Trong tâm trí vẫn đề đặt ra đơn thuần về tâm lý và

nếu anh thử giải quyết về mặt này thì về tâm tính ba diễn viên của bi kịch có những phần anh chưa biết.

Đã hai tháng anh chứng kiến hầu hết cuộc sống của Félicien nhưng không thể đoán được những hành động che giấu vì không biết những ý nghĩ, bản năng sâu sắc của anh ta. Và anh đã biết gì về tâm hồn thực của Rolande và Férôme, lẫn lộn trong sương mù như những bóng ma ?

Raoul đã nói với ông Rousselain với niềm tin chắc anh luôn tạo ra trong những lúc không quyết định được và ông Rousselain chịu sức nặng của niềm tin ấy như những người ông buộc cúi mình trước quyền hành của ông. Nhưng thâm tâm ông không thể khẳng định lễ thành hôn của Férôme và Rolande tự nó là màn kết thúc làm rõ tính cách Félicien, Férôme, Rolande.

Thế nhưng cho đến phút chót Félicien lại tỏ ra thờ ơ về việc đó. Vụ bắt cóc không cho phép anh trở lại biệt thự Clématites, vào toà thị chính và nhà thờ nhưng sáng ngày thứ bảy khuôn mặt anh không thể hiện gì khi đã đến giờ ký hôn thú tại tòa thị chính và không một xúc động nào khi chuông nhà thờ vang lên. Thế là hết, Rolande tuột khỏi anh, mang họ một người khác. Ngón tay cô đeo chiếc nhẫn cưới.

Có phải Félicien cố giấu mình, tuyệt đối làm chủ thần kinh mình ? Chối bỏ cả tình yêu chẳng ? Raoul chú tâm theo dõi anh nhưng không nhận ra một dấu hiệu nào. Chàng trai chăm lo vào công việc, thực hiện kế hoạch trang trí với sự thanh thản như không có gì nghiêm trọng làm đảo lộn cuộc sống.

Cả buổi chiều trôi qua như thế, trong không khí êm ả một ngày đẹp trời tháng chín. Và suốt ngày, cả buổi tối Raoul tiếp tục tự đối thoại với mình:

"Anh ta không đau khổ sao ? Không nghĩ chốc nữa sẽ xảy ra chuyện gì ? Thế nào ? Người phụ nữ mình yêu sắp thuộc về một người khác mà anh ta vẫn chấp nhận ? Vậy vì lý do gì anh ta bắt cóc cô ?"

Đêm đến, một đêm đen tối, nóng, đầy bí ẩn. Raoul lén ra khỏi nhà, đi một vòng rồi ngồi rình trong bóng tối gần hàng rào chắn, tâm trí nhiều ý nghĩ lẫn lộn. Anh hình dung Félicien đến Caen vào nhà Georges Dugrival, quỳ trước kết sắt lấy những viên đá quý cho vào túi. Anh nghĩ đến cuộc đấu của chàng trai với Férôme Helmas trước mặt Rolande và cô này áp úng: "Anh ấy sẽ bị giết chết." Và anh cũng nhớ lại thái độ bí ẩn của Faustine. Nàng ra sao rồi ? Phải chăng nàng đã từ bỏ vai trò của mình trong bóng tối ?

Đâu đó vang lên mười tiếng chuông đồng hồ. Raoul biết chú của Rolande, Philippe Gaverel từ miền Nam về dự đám cưới cùng con trai và con dâu. Anh cũng biết bữa ăn tối trong gia đình đã kết thúc. Trong biệt thự

Clématites chỉ còn lại hai vợ chồng. Félicien cam chịu chẳng ? Hay anh ta sẽ đến can thiệp, tấn công, trừ bỏ người chồng của Rolande ?

Mười lăm phút nữa rồi đồng hồ điểm nửa tiếng...

Raoul giấu mình sau một cây to, nghe tiếng sỏi đường lạo xạo. Những bước chân thận trọng rồi hàng rào chắn được nhẹ nhàng đẩy ra và đóng lại.

Một người đi tới. Đúng là hình dáng Félicien Charles.

Khi anh ta đi quá một ít, Raoul bước ra không để Félicien thấy, chồm tới ôm lấy, vật ngã anh ta.

Cuộc đấu không lâu. Bị tấn công bất ngờ, Félicien không chống cự được. Một mảnh vải trùn vào đầu, anh bị trói chặt.

Raoul ôm anh ta trong tay, đưa vào Clair Logis, buộc vào một cây cột ở tiền sảnh, phủ thêm tấm màn và để anh ở đấy, bất động, không làm được một cử chỉ.

Và Raoul ra đi, tự do hành động...

"Thế là xong một trong bốn nhân vật !" Anh tự nhủ.

6. LÒNG CĂM THÙ

Raoul qua vườn rau, đi dọc bờ hồ trước biệt thự Orangerie đã tắt hết đèn và nhảy vào biệt thự Clématites.

Phòng ăn và gian phòng phía trên tối đen. Phòng làm việc sáng đèn nhưng không có ai ở đấy. Rolande và chồng phải ở những phòng bên trên đầy ánh sáng, là phòng khách riêng của cô gái, phòng ngủ và sau buồng cầu thang là một gian phòng rộng bố trí làm phòng cưới, tiếp đó là nơi ở cũ của Elisabeth.

Raoul lần mò trèo lên góc phòng tắm, bước qua ban công phòng khách riêng của cô gái ! Qua cửa sổ hé mở anh trông thấy Rolande ngồi trong một chiếc pho - toi, lưng quay lại. Cô đã bỏ áo cưới, mặc quần áo ban đêm, một tấm vải mỏng phủ lên vai. Férôme, rất lịch sự với bộ com - lê trong nhà, đi đi, lại lại. Họ không nói gì.

"Màn kéo lên rồi", Raoul tự nhủ.

Trong cuộc đời sôi động của mình anh hiếm khi say mê chờ đợi đến thế những màn đầu, thậm chí những lời nói đầu thể hiện không khí giữa đôi vợ chồng, tâm trạng, quan hệ âu yếm của họ, kể cả bí mật trong cuộc sống của họ. Điều anh không thể hình dung thật đúng thì anh sắp được biết.

Sau một iúc khá lâu, Férôme dừng Lại trước Rolande, hỏi:

- Em thế nào rồi ?

- Khá hơn.

- Này, Rolande ?...
- Anh muốn nói gì ?
- Tại sao lúc này em không vào cùng anh... trong phòng ngủ của chúng ta ?...

- Kiên nhẫn một chút - Cô lẩm bẩm - Để em hoàn toàn bình phục đã.
Im lặng, ngồi để cùi tay lên đầu gối, đôi mắt nhìn vào cô, anh nói:
- Lạ thật ! Chúng ta cười nhau rồi mà anh vẫn chưa hiểu rõ...
- Anh chưa hiểu gì ?
- Lễ thành hôn của chúng ta... Tất cả xảy ra trong một hoàn cảnh thật khác thường ! Anh chuyển từ tình bạn sang tình yêu mà không nhận thấy... Và khi nói với em, anh chắc chắn em sẽ từ chối đến mức run lên... Và từ đó anh yêu em dù hình như anh không yêu em khi thổ lộ tình yêu với em.

Anh nói thêm, giọng thấp hơn:

- Không phải một lời tuyên bố với em... Anh nói những điều đó vì buộc phải nói và với một nỗi lo lắng anh không tự giải thích được.

Anh ta chờ đợi một câu trả lời không đến và sắp tiếp tục thì quay người lại, lắng tai nghe.

- Hình như anh nghe thấy... trong phòng em.
- Gì vậy ?
- Có tiếng động...
- Không thể có, đây tớ ngủ cả ở cánh bên kia, trên cao.
- Có... có... này, em lắng nghe xem.

Anh đứng dậy nhưng cô bước lên trước anh, ngó đầu vào phòng, đóng cửa lại, rút chìa khoá kêu lên:

- Chẳng có ai. Vả lại người nào có thể ở trong đó ?

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Em không bao giờ muốn anh bước vào phòng em...
- Không. Đây là phòng của em.
- Thì sao ?

Cô lại ngồi xuống, mệt mỏi. Anh quỳ xuống gần cô nhìn rất lâu rồi rất nhẹ nhàng nắm bàn tay cô, nghiêng đầu dần dần về cánh tay trần. Nhưng trong phút môi anh sắp chạm tới mình, cô đứng ngay dậy:

- Không, không... em cấm anh...

Họ đứng giáp mặt nhau, nhìn vào mắt nhau, Férôme tìm hiểu chiều sâu của tâm hồn lẫn tránh này. Nhưng anh dẫn lòng, vẫn giọng nói dịu dàng và âu yếm:

- Em đừng giận, Rolande thân yêu. Em chưa lấy lại được thăng bằng từ sáng hôm ấy. Tuy chúng ta đã thống nhất và anh đã trao đổi với em mong muốn của mẹ anh... Em nhớ lại chứ ? ... Mẹ anh không giàu, chỉ để lại cho anh chiếc nhẫn cưới của bà và luôn bảo anh: "Khi con cưới vợ, hãy đổi xử với vợ con như bố con đã xử sự với mẹ. Ở nhà thờ về, con đeo cho vợ chiếc nhẫn này phía trên nhẫn cưới..." Em biết đấy chúng ta đã đồng ý với nhau. Thế mà... thế mà... em ngã bất tỉnh khi anh tặng chiếc nhẫn ấy...

Cô nói từng tiếng:

- Chỉ là trùng hợp... nổi xúc động... mệt mỏi...

- Nhưng... em sẵn lòng nhận nó chứ ?...

Cô đưa bàn tay ra. Một ngón tay đeo chiếc nhẫn cưới và một viên kim cương tuyệt đẹp gắn vào một vòng vàng.

- Nhẫn cưới và nhẫn kim cương - Anh mỉm cười nói - Nhẫn cưới do anh chọn, nhẫn kim cương mẹ anh chọn và anh trao tặng em... Do đó, Rolande, bàn tay này thuộc về anh... Em đã đặt vào bàn tay anh khi anh đề nghị...

- Không - Cô nói.

- Không thế nào ? Em không đặt bàn tay em vào bàn tay anh ?

- Không. Anh chỉ nói: "Anh có thể hy vọng ngày nào đó em sẽ bằng lòng lấy anh không ?"

- Em đã trả lời: Được.

- Em trả lời được, nhưng em không đặt bàn tay em vào tay anh.

Họ đứng trước mặt nhau. Férôme thì thầm:

- Như vậy nghĩa là thế nào ? Nhiều lúc em như một người xa lạ... Tối nay... em còn xa cách hơn. Có thể như thế được không ?

Anh nóng lên:

- Thế nào... phải rõ ràng đi chứ... Rolande, bàn tay em đeo đôi nhẫn cưới, hãy đặt vào tay anh... Anh có quyền nắm lấy nó... có quyền được hôn.

- Không.

- Thế nào ! Thật không thể chấp nhận được.

- Anh đã hôn tay em bao giờ chưa ? Em đã cho phép anh sờ đến nó, đụng chạm đến môi, má, trán hay mái tóc em chưa ?

- Dĩ nhiên chưa... dĩ nhiên không... - Anh nói - Nhưng lý do em nói là vì Elisabeth... cô ấy, đang như sống giữa chúng ta; vì thẹn thùng, em không muốn... Em không thích anh âu yếm... Anh hiểu, thậm chí đồng ý với em... Nhưng bây giờ...

- Có gì thay đổi đâu !
- Rolande, em đã là vợ anh...
- Thì sao ?...

Anh có vẻ sững sốt, giọng lạc đi:

- Thế em muốn sao ?... Em hình dung như vậy ư ?

Cô nghiêm nghị nói:

- Anh nghĩ em có thể đồng ý, trong ngôi nhà này... nơi chị ấy đã sống... nơi anh đã yêu chị ấy ?...

Anh nổi giận:

- Chúng ta hãy đi ! Đi tới chỗ nào em muốn ! Nhưng một lần nữa, em là vợ anh, em sẽ là vợ anh.

- Không.
- Thế nào, không ư ?
- Không theo nghĩa anh muốn.

Đột nhiên, anh ôm cổ cô, tìm đôi môi. Cô đẩy anh ra với sự cương quyết bất ngờ, kêu lên:

- Không... không... không một cử chỉ âu yếm nào... không gì cả...

Anh còn muốn ép buộc cô nhưng thấy cô chống cự rất mạnh nên chịu nhường ngay; ngơ ngác, anh đoán cô không thể khuất phục, run run nói:

- Có vấn đề gì khác, đúng không ? Nếu chỉ vì thế em đã không như vậy. Có vấn đề khác.

- Có rất nhiều vấn đề khác... nhưng nhất là một điều làm anh hiểu rõ tình hình.

- Điều gì ?

- Em yêu một người đàn ông khác. Nếu chưa bao giờ anh ấy xuất hiện với tư cách người yêu của em thì chỉ vì anh ấy tôn trọng em.

Cô nhấn mạnh từng lời không nhìn xuống mà với giọng kiêu kỳ, là một sự thách đố thêm vào lời chửi rủa.

Anh mỉm cười, mặt nhẵn lại:

- Tại sao em nói dối ? Anh chấp nhận sao được em, Rolande...

- Em nhắc lại, Férôme, em yêu một người và yêu hơn tất cả.

- Em im đi ! Im đi ! - Anh thất thần kêu lên, đôi nắm tay đưa lên phía cô - Em im đi. Anh biết là không đúng và em nói thế để làm anh điên tiết, vì những lý do anh không hình dung được... Nhưng dù sao em cũng làm anh điên cuồng, Rolande !

Anh dậm chân, vung vẩy như một kẻ điên rồi quay lại với cô.

- Anh biết rõ em, Rolande. Nếu đúng thế em đã không đeo chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình.

Cô rút chiếc nhẫn quăng ra xa.

Anh tỏ ra thô bạo với cô:

- Thật quái gở ! Em làm gì vậy ? Và chiếc nhẫn cưới em cũng muốn vứt đi chẳng ? Chiếc nhẫn em đã nhận đấy ? Và anh đã luồn vào ngón tay cho em ?

- Một người khác đã đeo vào cho em. Nhẫn này không phải của anh.

- Em nói dối ! Nói dối ! Tên của chúng ta đã được khắc trên đó, Rolande và Férôme.

- Không đâu - Cô nói - Đây là một chiếc nhẫn khác, khắc tên khác.

- Em nói dối.

- Với những tên khác: Rolande và Félicien.

Anh chồm lại, nắm lấy bàn tay cô, tàn bạo xoay chiếc nhẫn vàng, ngơ ngác nhìn:

"Roïande"... "Félicien"... Anh lăm bắm trong hơi thở. Anh đấu tranh với một sự thật không tha thứ được mà anh không muốn tin, nó bóp nghẹt toàn thân anh không dứt.

Anh nhỏ giọng nói:

- Một sự điên rồ... Tại sao em thành hôn với anh ?... Em là vợ anh. Không có gì thay đổi được... Em là vợ anh... Anh có quyền đối với em... Đây là đêm tân hôn... Và anh ở nhà anh... với vợ anh...

Cô đáp lại quyết liệt và ngoan cố:

- Không phải ở nhà anh... Không phải đêm tân hôn của chúng ta... Anh là một người lạ, một kẻ thù... Và khi nghe nói lên một số lời, anh sẽ ra đi.

- Anh ra đi ! Em điên rồi.

- Anh ra đi để nhường chỗ cho người khác, người chủ, đây là nhà của người ấy.

- Vậy anh ta hãy đến đây ! - Férôme nói - Thách anh ta dám đến !

- Anh ấy đã đến rồi, Férôme. Anh ấy đến tìm em ngay đêm

Elisabeth chết... Em đã khóc trong vòng tay anh ấy... Và em đau khổ đến mức thú nhận tình yêu. Từ đấy anh ấy trở lại hai lần... Anh ấy đang ở trong phòng em... Lúc này anh nghe tiếng động của chính anh ấy... Và anh ấy sẽ không đi nữa. Đêm tân hôn này là của anh ấy...

Férôme xông lại cánh cửa, cố mở ra hoặc phá hỏng nó.

- Không cần vất vả thế - Rolande bình tĩnh nói - Em có chìa khoá, em

sẽ mở cửa... Nhưng trước đó, anh lùi lại mười bước...

Anh không nghe lời, ngập ngừng. Một lúc im lặng. Từ chỗ nấp ở ban công, phía sau những cánh cửa hé mở, Raoul d' Aveny bối rối trước màn bí kịch và thái độ bất ngờ, sự dữ dội ghê gớm và cố nén của cô gái trẻ, tự nhủ:

- Làm sao cô ấy có thể khẳng định Félicien ở trong phòng ? Không thể được vì mình đã trói anh ta lại ở Clair Logis, và chỉ mới cách đây mười lăm phút ?...

Nhưng mọi suy luận trở thành sai lầm trước cung cảnh ấy. Mọi việc vượt ra ngoài lý lẽ; Raoul chứng kiến, phấp phỏng trước sự dẫn dắt của Férôme: Chàng trai có xông vào Rolande, tước chìa khoá và đã man tấn công Félicien không ?

Nhưng Rolande chĩa vào anh ta khẩu súng ngắn, lặp lại:

- Lùi lại... Lùi lại mười bước...

Anh ta lùi lại Rolande tiến tới, vừa giữ khẩu súng đe dọa, vừa mở rộng cửa.

Félicien xuất hiện, Félicien mà Raoul đã trói lại ở Clair Logis...

Anh ra khỏi phòng, mỉm cười nói:

- Vũ khí vô ích, Rolande. Người ta không đánh nhau khi bận quần áo đẹp trong nhà như thế. Và anh ta cũng không nghĩ đến đánh nhau đâu.

Félicien có thái độ cởi mở hơn bình thường. Raoul thấy anh thể hiện thật hơn, với đôi mắt ánh lên và thái độ như Rolande, bình lặng và nghiêm trang.

"Làm sao anh ta ở đây được ? Raoul không ngớt tự hỏi. Làm sao anh ta tự giải thoát được ?"

Félicien cúi xuống nhặt chiếc nhẫn kim cương trên thảm, bỏ lên bàn trang điểm vừa nói một câu bí ẩn:

- Đừng rời nó nữa, Rolande, cô biết cô có quyền đeo nó - Sau đó anh nói với Férôme:

- Rolande muốn có cuộc gặp mặt này. Tôi đồng ý vì cô ấy bao giờ cũng có lý và phải có một sự giải thích giữa ba chúng ta.

- Giữa bốn chúng ta - Cô nói - Elisabeth ở đây với chúng ta. Từ khi chết đến nay, chị ấy không rời tôi. Tôi không làm một việc gì mà không hỏi ý kiến của chị. Anh đã bắt đầu nhận ra tôi muốn gì chưa, Férôme ?

Anh ta tái người, mặt khắc khổ, nhăn nhó nói:

- Nếu muốn hành hạ anh thì em đã thành công, Rolande. Lễ cưới mà anh nghĩ là hạnh phúc, chỉ là một cái bẫy ghê sợ.

- Đúng, một cái bẫy. Ngay giây phút đầu khi linh cảm sự thật, tôi đã nghĩ đến một cái bẫy tương tự như bẫy anh đã giăng ra... và làm chết người. Anh hiểu chứ ?...

Cô hơi cúi xuống, vẫn cố giữ bình tĩnh khỏi bùng lên toàn bộ cảm hận sôi sục trong mình.

- Không - Anh ta nói - anh không hiểu...

Cô lấy một tấm ảnh của cô chị trên lò sưởi, vứt ngay ra trước mặt anh ta:

- Anh nhìn đi ! Đây là người phụ nữ hiền lành, đáng yêu nhất... Chị ấy yêu anh mà anh đã giết chị ấy. Đồ khốn nạn...

Lời kết tội ấy Raoul d' Aveny chờ đợi từ khi anh nhận thấy mối bất hoà giữa Rolande và Férôme. Điều làm anh ngạc nhiên là trước đây trong những nghi ngờ anh chưa bao giờ chia cắt Rolande và Férôme tuy một số chi tiết có thể làm rõ Férôme có thể là tội phạm mà không có Rolande. Trò chơi của Rolande phải thật cao tay mới làm lạc hướng một người quan sát tinh tế như vậy. Làm sao Férôme không phải là người đầu tiên nhăm lẩn trong niềm say mê của mình ?

Tuy vậy chàng trai không nao núng. Anh nhún vai nói:

- Bây giờ anh mới hiểu rõ sự lệch lạc của em. Để trả thù cho chị, em phải có một nạn nhân và em kết tội chính anh. Tuy thế, Rolande, anh có một lời. Hình như chúng ta, em và anh trực tiếp trông thấy chị em còn sống trong tay kẻ sát nhân, ông già Barthélemy... Em biết anh đã bắn ông Barthélemy ấy để trả thù ?...

Đến lượt cô nhún vai:

- Anh đừng tìm cách thanh minh hoặc thoái thác. Điều tôi biết về anh, tìm hiểu dần dần qua quá khứ của anh và quan sát cụ thể đến mức lời thú nhận của anh cũng không cần thiết. Đây..

Cô rút trong ngăn kéo ra một cuốn vở và nói thêm: tôi đã viết cả cuộc đời dối trá, ích kỷ của anh tiếp theo trong nhật ký của Elisabeth... Khi các thẩm phán đọc được, người ta sẽ biết như tôi, anh là kẻ tội phạm độc nhất.

- A ! Anh ta nhẫn mặt nói - em có ý định ?...

- Để sau đó xét xử tôi - anh ta cười gằn - Tôi đang có mặt trước toà án...

- Anh đang trước mặt Elisabeth. Nghe đây !

Férôme nhìn cô, quay lại nhìn Félicien và chắc có cảm giác hai đối thủ đều có trang bị cần thiết, sẽ hạ anh như một con chó nếu muốn chống lại. Anh ngồi xuống, khoanh chân một cách khiếm nhã và như một người chiều

lòng nghe một bài thuyết giáo nhằm chán, thở ra:

- Nói đi.

7. LẠI MỘT NGƯỜI CHẾT

Cô nói với giọng có chừng mực, không nóng giận, không gay gắt. Không phải một bản buộc tội mà chỉ là tóm tắt một cuộc phiêu lưu mà cô đã không làm nặng nề thêm vì một bình luận hoặc nhận xét tâm lý nào về tính chất của Férôme Helmas.

- Férôme, nạn nhân đầu tiên là mẹ anh. Đừng chối cãi, anh đã hầu như thú nhận với tôi điều đó. Bà chết vì lỗi lầm của anh, những lỗi lầm mà xung quanh không ai biết vì bà giấu diếm, vì sự lo âu của người mẹ... Chữ ký giả, séc không có tiền, những việc thiếu tế nhị... Không người nào biết vì bà đã trả, cho đến phá sản... cho đến chết. Chúng ta không nói đến nữa.

- Tốt hơn đấy ! Anh ta vừa nói vừa cười - Nhưng anh báo trước, nếu toàn bộ câu chuyện của em theo cách đó thì em chỉ mất thì giờ thôi.

Cô tiếp tục:

- Những gì xảy đến với anh những năm sau đó tôi không rõ. Anh sống ở tỉnh lẻ hoặc nước ngoài. Tuy nhiên tình cờ anh gặp Elisabeth, anh lại tới ở nhà anh tại Vésinet, thường xuyên lui tới biệt thự Clématites. Lúc đó anh có ý nghĩ...

- Ý nghĩ thế nào ?

- Cưới Elisabeth, ý nghĩ còn mơ hồ vì số hồi môn của chị ấy không đủ cho tham vọng của anh nhưng rồi ý nghĩ ấy bám riết sau khi Elisabeth thiếu khôn ngoan đã tâm sự.

- Thực tế là việc gì ?

- Chị ấy lộ ra với anh một ngày nào đó hồi môn của chị ấy sẽ tăng thêm một khoản lớn do người bà con của mẹ để lại cho.

- Hoàn toàn bịa đặt - Férôme cãi - Tôi chưa bao giờ biết điều đó.

- Anh chối làm gì ? Nhật ký của Elisabeth đã ghi rõ ràng điều đó. Nhật ký này tôi chưa bao giờ đưa cho anh xem và do linh cảm đề phòng tôi đã trao đổi với những người khác. Vậy là tin chắc vào số tiền đó, biết người bà con ấy đau yếu anh trở nên vô vậ yêu Elisabeth và chị ấy nhận lời cầu hôn của anh. Elisabeth rất hạnh phúc; anh cũng thế, ít nhất đã thể hiện ra vẻ thế. Trong lúc đó anh thăm dò.

- Về điều gì ?

- Về lý do thừa kế gia tài đó. Anh tìm tòi trong quá khứ, dò hỏi khắp nơi - đừng nói không vì người ta nói lại với tôi nhiều - anh thu thập những lời

ngồi lê đôi mách và biết người bố chúng tôi và người bà con ấy có sự bất hoà, đánh nhau, bê bối... Thời kỳ ấy những kẻ độc miệng đã cho rằng Elisabeth là con gái của Georges Dugrival. Tôi nói tên vì đó chỉ là một vu khống bĩ ối.

- Đúng là một sự vu khống.

- Bất kể, anh cần thiết. Anh muốn chắc chắn về dự định của Georges Dugrival nên trong lúc Elisabeth đau yếu ở nhà, anh đi điều tra ở Caen. Một đêm không biết bằng cách nào anh lọt vào chính phòng của Georges Dugrival, mở tủ đọc bản di chúc viết đã mười năm, biết rõ Elisabeth không được nhận gì mà người hưởng thừa kế là tôi. Từ đó Elisabeth bị kết tội chết.

Férôme ngẩng đầu lên.

- Nếu trong lời kể của em có một điều nhỏ đúng sự thật, tại sao Elisabeth bị kết tội chết ? Tôi cắt đứt cũng đủ.

- Làm sao tôi có thể lấy anh nếu anh cắt đứt với chị ấy ? Việc cắt đứt, phản bội làm mất hết mọi hy vọng đối với anh. Khoản thừa kế sẽ tan biến. Thế là anh loay hoay và thời gian trôi qua, anh hình dung ra một kế hoạch quỷ quái, kế hoạch hèn hạ và ích kỷ. Giết người, một giải pháp kinh khủng và rất nguy hiểm ! Anh có cần giết người để đạt mục đích không ? Không, nhưng tranh thủ thời gian, ngăn chặn đám cưới bằng những biện pháp lén lút, không thấy được, có thể nói là vô danh. Elisabeth đang đau yếu, sẽ lại đau nặng, có thể nguy hiểm, đám cưới sẽ không thành, sẽ được dần dần tự do và một ngày nào đó có thể quay lại với tôi mà không cần cắt đứt hoặc ám sát. Có lẽ sẽ có cái chết nhưng chết vì tai nạn mà anh không chịu trách nhiệm. Như vậy, anh đã làm trong bóng tối. Chắc ý nghĩ ấy sẽ không đi đến đích, tình cờ mang lại lợi ích cho anh nhưng anh vẫn xúc tiến, cửa hai cột chống, phá dần những bậc thang hàng ngày Elisabeth đi xuống vào giờ ấy.

Rolande kiệt sức, giọng nói đã khó nghe. Cô tạm nghỉ.

Trước mặt cô, Férôme rõ ràng giả vờ vô tư và mỉa mai toàn bộ câu chuyện anh buộc phải chịu đựng.

Félicien quan sát mọi cử chỉ nhỏ của anh ta.

Phía sau cánh cửa, Raoul d' Aveny háo hức nhìn và lắng nghe. Lời kết tội diễn ra theo lô - gíc không thương xót. Chỉ một điểm chưa rõ: Rolande không giải thích gì về lý do cô là người thừa kế ngẫu nhiên của Georges Dugrival chứ không phải Elisabeth. Nhưng những lý do ấy, cho là cô cảm nhận được, phải chăng cô phải nói và làm như không biết ?

Rolande lại nói tiếp:

- Chắc chắn vụ giết người ấy lúc đầu làm anh rối trí. Anh sợ hãi và

thậm chí thất vọng nhưng việc tìm thấy chiếc túi vải xám gần xác Barthélemy làm anh bình tĩnh lại.

Trong buổi chiều rối loạn, giữa nhiều người đi lại, anh nhặt được chiếc túi và giấu đầu đó, có lẽ trong phòng làm việc. Nhưng có một người thấy anh nhặt, đấy là Simon Lorient lẫn trong những người vào biệt thự Clématites, theo dõi anh và ban đêm đi theo tấn công anh. Hai người đánh nhau ngay chỗ sáng hôm sau người ta thấy anh ta bị thương sắp chết. Anh cũng bị thương nhưng còn tránh xa ra được. Đấy là vụ giết người thứ hai của anh trong ngày.

- Bây giờ đến vụ thứ ba - Férôme nói đùa.

- Vụ ấy anh đã chuẩn bị ngay. Phải tránh mọi nghi ngờ và hướng về một người khác, về ai ? Tình cờ anh gặp dịp. Félicien đi thuyền qua hồ, đến gặp và an ủi tôi. Anh ấy ở bên tôi hai tiếng đồng hồ và khi ra về, lên bờ có người nhìn thấy và nhận ra anh ấy ở chỗ ngõ cụt. Đúng vào giờ anh ở Clématites đi ra, Simon Lorient đang đi theo. Người ta hỏi việc ấy, anh trả lời ra sao ? "Kẻ tấn công tôi nhảy ra từ ngõ cụt." Như vậy việc điều tra nhằm vào Félicien; anh ấy không tự bảo vệ và không muốn tự bảo vệ. Chỉ có thể giải thích việc mình có mặt quanh hồ bằng cách nói rõ tôi đã tiếp anh trong phòng, nên anh đã chối, khẳng định mình ở nguyên trong nhà và bị bắt.

Thế là mảnh đất được dọn sạch trước mặt anh. Nhưng... nhưng tôi bắt đầu suy nghĩ...

Cô lặp lại, không nghe rõ, những lời nói hỗn hển:

- Đúng, tôi suy nghĩ... Không ngớt suy nghĩ... Bị ám ảnh từng phút. Ở nghĩa trang, tay đưa về phía quan tài, tôi thề với Elisabeth sẽ trả thù cho chị... Tôi thề suốt đời dành cho việc đó, hy sinh tất cả vì việc đó. Và vì thế ngay lập tức tôi hy sinh Félicien... Ông d' Aveny nói với tôi: "Cô hãy nhìn xung quanh mình.... Đừng lùi bước trước một lời buộc tội nào..." Xung quanh tôi ? Chỉ có Félicien và anh. Félicien không phải thủ phạm, không có lý do gì để giết Elisabeth, tôi phải nghĩ đến anh chẳng, Férôme ?... Chăm chú đọc nhật ký của Elisabeth, tôi bỗng lưu ý. Trong lúc chị ấy đi tìm thuyền dạo chơi hàng ngày với anh, anh có vẻ suy tư, khó chịu. Anh than phiền chưa có vị trí, lo lắng về tương lai và người chị khốn khổ của tôi phải khuyến khích anh bằng triển vọng thừa kế... Tôi chưa nghi ngờ gì... nhưng không tin tất cả mọi người, kể cả ông d' Aveny, người đã phát hiện những bậc thang bị phá hỏng từ trước. Tôi không nói với ai. Toàn bộ vụ Simon Lorient, Barthélemy, tôi không quan tâm đến. Khi anh ở bệnh viện ra đường bệnh bên cạnh tôi, chúng ta đã im lặng. Tôi không nghĩ đến việc hỏi anh, nghi ngờ anh... Không một

cảm nhận, một ý xấu về anh. Nhưng một hôm...

Rolande bình tĩnh lại, tới gần Férôme một ít:

- Một hôm chúng ta ngồi gần bên nhau đọc sách trên thảm cỏ. Lúc năm giờ ra về, anh cầm tay tôi từ biệt. Nhưng bàn tay ấy anh nắm giữ hơi lâu. Đây không phải là một cử chỉ bạn bè cũng không phải vì nhớ đến Elisabeth. Không, có vấn đề khác, cái nắm tay của một người đàn ông tìm cách thổ lộ tình cảm kín đáo. Gần như một lời thú nhận đồng thời là kêu gọi. Férôme, thật thiếu khôn ngoan ! Cử chỉ ấy phải chờ một, hai năm sau mới nên thử nghiệm. Nhưng chỉ mới một tháng ! Từ ngày ấy tôi đã xác định. Nếu xung quanh tôi trong tình thân mật có một tội phạm thì phải là người đàn ông, chồng chưa cưới của Elisabeth vừa chết một tháng, quay sang với em gái của Elisabeth. Vẫn là bí ẩn hoàn toàn nhưng bí ẩn nằm trong anh, trong tâm hồn anh, những gì anh biết, anh muốn. Tôi không còn suy nghĩ nữa mà liên tục quan sát anh và hình dung những sự kiện liên quan đến hai chúng ta và Elisabeth như anh đã là thủ phạm. Tôi làm sâu hơn. Để đưa anh vào bẫy, để anh tin tưởng, tôi tiếp nhận tình yêu anh tỏ ra với tôi. Anh đã có thể nghĩ tôi cũng cảm thấy yêu và cuối cùng anh yêu tôi thực sự, từ đó anh mất hết sáng suốt.

Cô hạ thấp giọng:

- Phải ! Anh thấy không, cuộc sống của tôi tuy rất bi thảm nhưng từng ngày dần dần tôi lấy lại sức lực qua niềm tin đã choán lấy tôi. Bây giờ tôi chắc chắn trả thù được cho Elisabeth. Và tôi sợ người ta đoán được điều bí mật của tôi ! Tôi giữ chặt nó trong người như một kho báu. Thậm chí lúc đầu tôi từ chối gặp Félicien lúc anh ra tù, để anh nghĩ tôi đã phản bội anh ấy và Elisabeth. Chỉ sau khi biết anh muốn tự sát tôi mới hoảng hồn, một đêm đến gặp anh ấy nói rõ mọi chuyện. Rồi khi Faustine tâm sự với tôi, thổ lộ nỗi căm hờn và dự định báo thù, tôi trao đổi những nghi ngờ về người đã giết người yêu của nàng. Nghi ngờ ư ? Tôi phải nói là chắc chắn. Bao nhiêu bằng chứng do chúng tôi làm lạc hướng ! Anh sống ngay trong nhà nạn nhân của anh, dạo chơi trong vườn, trước những bậc thang anh đã phá hỏng và anh ve vãn tôi, em gái chị tôi, nói với tôi những lời đã nói với chị cách đây mấy tuần. Chà, đồ vô lại, làm sao anh có thể...

Một lần nữa, giận dữ sắp nổ ra thì Rolande lấy lại tự chủ, tiếp tục:

- Anh rất thâm hiểm nhưng ngược lại, không cảm nhận được sự phối hợp của chúng tôi. Chúng tôi đề phòng bao nhiêu ! Do anh ghen với Félicien mà anh thấy sẵn đón tôi từ những ngày đầu, sau đó thấy Félicien và Faustine

không rời nhau ra nên anh không lo ngại nữa và tiếp tục công việc chống Félicien, gửi các thư nặc danh vứt ở chỗ đánh nhau với Simon Lorient, vứt chiếc khăn tay đẫm máu trong vườn, chiếc khăn cùng loại với khăn của Félicien. Nhưng tất cả những cái đó phải chăng là chứng cứ tôi cần ? Cuối cùng tôi gặp may. Một hôm Georges Dugrival đến gặp tôi và hôm ấy anh không có mặt ở Clématites.

Férôme giật mình và không cố giấu bối rối. Lo âu làm mặt anh ta nhăn nhó.

- Đúng - Cô khẳng định - ông đến thăm tôi. Lúc đầu tôi từ chối gặp mặt, vì biết rằng trước đây giữa bố tôi và ông có xảy ra cãi cọ. Nhưng ông cố nài, với những lời nghiêm trọng. Tôi tiếp ông trong phòng này; ông kể với tôi về tình thương yêu rất thân mật và kính trọng đối với mẹ tôi trước đây. Rồi bỗng ông thổ lộ nguyên nhân thực sự của chuyến thăm:

"Rolande - ông nói - gần đây bác đau yếu, chiếc tủ trong phòng bác bị phá khoá. Tờ di chúc bác để cháu thừa kế một phần tài sản bị mở xem và người ta lấy trộm trong hộp nữ trang một chiếc nhẫn kim cương làm thành đôi với một chiếc khác. Sau đó bạn bè ở Vésinet báo cho bác biết lễ thành hôn của cháu và nói về người chồng chưa cưới của cháu, Férôme Helmas, những tin tức rất xấu. Rolande, bác thấy cần phải trao đổi trước với cháu...

Tôi có cần nói với anh nhiều hơn nữa về cuộc nói chuyện của chúng tôi không, Férôme ? Tôi khẩn cầu ông xóa bỏ di chúc vì tôi không có lý do gì làm người thừa kế của ông nhưng tôi nhận những vật trang sức ông tặng. Chúng tôi thoả thuận với nhau Félicien sẽ đến Caen. Để phòng ông bị bệnh trầm trọng hơn, Georges Dugrival để lại cho tôi những chìa khoá cần thiết để Félicien có thể vào nhà không ai thấy và mở tủ két có hộp đựng nữ trang. Sự việc xảy ra như thế, mở tủ két và hộp nữ trang bây giờ có đây, trong ngăn kéo. Hộp đựng một chiếc nhẫn kim cương giống như chiếc nhẫn bị lấy trộm và do đó tôi có thể hành động. Nếu chiếc nhẫn anh bảo của mẹ anh cho và anh tặng tôi ngày cưới giống chiếc đang có trong hộp nữ trang thì chính anh đã lấy trộm làm quà cưới và anh là kẻ đã giết Elisabeth và Simon Lorient. Để có chứng cứ ấy tôi phải làm lễ thành hôn với anh.

Félicien phản đối, thậm chí dùng sức mạnh bắt cóc tôi. Trở ngại vô ích. Việc gì cần, phải làm. Và sáng nay anh tặng tôi chiếc nhẫn. Anh có hiểu, tuy đã tin chắc và căm hận, tôi vẫn cảm thấy đau lòng khi thấy nó - hai chiếc nhẫn giống hệt nhau, cùng vòng nhẫn, cùng kim cương ấy - chứng cứ không chối cãi được về tội ác của anh ? Bây giờ anh hiểu chứ, đồ khốn nạn, anh

hiếu chứ ?...

Giọng nói của Rolande càng cay đắng. Cô run lên vì khinh ghét và hận thù. Toàn thân cô thể hiện sự đe dọa và chửi rủa.

Nhưng đe dọa, chửi rủa có ích gì ? Cô bỗng nhận ra Férôme không lắng nghe. Anh ta nhìn xuống đất, đôi mắt ngơ ngác; người ta cảm thấy bị xiết chặt trong màng lưới kết tội, xấu hổ, thấy sự việc bị đưa ra ánh sáng và bản thân bị lột mặt nạ, anh ta không tự bào chữa nữa.

Ngẩng đầu lên, anh lẩm bẩm:

- Rồi sao đây ?

-Sao ?

- Ý định của cô ? Cô kết tội tôi, được rồi nhưng rồi có tố cáo tôi không ?

- Có, bức thư đã viết.

- Gửi đi chưa ?

- Chưa.

- Bao giờ gửi ?

- Trong buổi chiều.

- Buổi chiều ? Đúng - Anh ta cay đắng nói - hãy để cho tôi có thì giờ trốn ra nước ngoài.

Sau một lúc anh ta biện bác:

- Tại sao phải tố cáo tôi ? Cô nghĩ đuổi tôi ra khỏi cuộc sống của cô không đủ là một sự trả thù rồi ư ? Có cần phải làm tôi yêu cô để thêm vào nỗi thất vọng của tôi ?

- Còn Félicien, phải chăng anh ấy đang bị nghi ngờ, săn đuổi ? Làm sao cứu được anh ấy, một người vô tội, nếu tội phạm không bị tố cáo ? Và rồi tôi muốn có một bảo đảm... chắc chắn anh sẽ không trở lại... rằng mọi việc thật sự kết thúc hẳn... Do vậy bức thư sẽ đưa tới pháp luật.

Cô ngập ngừng rồi lại nói:

- Bức thư sẽ được nộp... hoặc ít nhất cũng...

- Ít nhất cũng thế nào ? - Férôme hỏi.

- Trên bàn có giấy bút đấy - Rolande tuyên bố - Anh hãy ngồi viết thú nhận anh là thủ phạm độc nhất, thủ phạm giết Elisabeth, Simon Lorient, thủ phạm chống Félicien Charles mà anh đã vu khống... và ký tên.

Anh ta suy nghĩ lâu. Khuôn mặt chỉ thể hiện nỗi đau khổ vô cùng. Anh lẩm bẩm:

- Đấu tranh để làm gì ? Tôi quá mệt mỏi. Rolande, cô nói đúng. Làm

sao tôi có thể chơi một trò như thế ? Tôi đã hầu như tin chắc rằng cuộc Elisabeth chết không phải lỗi của tôi và tôi đánh Simon Lorient để tự vệ. Thật hèn hạ ! Nhưng cô thấy không, càng yêu cô tôi càng sợ hãi về điều tôi đã làm...Cô không biết đâu... Tôi đã thay đổi dần dần... và cô đã cứu tôi thoát ra khỏi chính mình... Chúng ta không nói đến nữa... Tất cả những điều ấy đã là quá khứ...

Anh ta ngồi vào bàn, cầm bút viết. Rolande đọc qua đầu anh. Anh ký tên rồi nói:

- Đúng như ý cô muốn chứ ?

- Được.

Anh ta đứng dậy. Tất cả kết thúc hẳn như Rolande mong muốn. Anh nhìn người nọ rồi người kia, chờ đợi gì ? Một lời từ biệt ? Một lời tha thứ ?

Rolande và Félicien không động dậy, giữ im lặng.

Thế là vào phút cuối, anh ta giật mình nổi giận và ghê tởm. Nhưng anh tự dẫn lòng và ra đi.

Họ thấy anh ta vào phòng - gian phòng cưới - chắc để lấy một số đồ đạc. Một phút sau anh xuống thang. Cửa tiền sảnh mở ra, không có tiếng động, và đóng lại. Anh ta đi xa dần...

Khi hai người trẻ tuổi còn lại với nhau, họ nắm lấy tay nhau, mắt thắm ướt.

Félicien ôm, hôn lên trán Rolande như người ta hôn người vợ chưa cưới được tôn trọng nhất.

Cô mỉm cười nói:

- Đêm tân hôn của chúng ta, đúng không Félicien ? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, anh ở nhà anh, em trong ngôi nhà này.

- Với hai điều kiện, Rolande. Trước hết anh ở lại bên em một hoặc hai tiếng để chắc chắn anh ta không trở lại.

- Điều kiện khác ?

- Hai vợ chồng chưa cưới có quyền ôm hôn nhau, ít nhất cũng một lần.

Cô đỏ mặt, nhìn về phòng mình rồi thẹn thùng nói:

- Được, nhưng không phải ở đây... xuống dưới kia, chỗ phòng làm việc mà lần đầu em thú nhận tình yêu bằng một bản nhạc.

Cô bỏ tờ giấy Férôme viết vào chiếc hộp đựng nữ trang rồi hai người đi xuống.

Gần như ngay sau đó Raoul d' Avemy vào phòng lấy tờ giấy trong hộp nữ trang bỏ vào túi áo.

Sau đó anh trở ra ban công, theo đường viền mặt trước nhà tuột xuống đi ra theo cửa vườn rau.

Đến ba giờ sáng Félicien trở về nhà mình. Raoul ngủ trong lòng một chiếc phô - tơ chờ anh, đưa tay ra:

- Tôi xin lỗi anh, Félicien.

- Về việc gì, thưa ông ?

- Đã tấn công và trói anh lúc này. Tôi muốn ngăn cản anh làm điều gì đó sai lầm.

- Sai lầm gì, thưa ông ?

- Nhưng... vì đêm tân hôn ấy...

Félicien cười:

- Tôi nghĩ đúng là ông, thưa ông. Nhưng rút cuộc chúng ta xoá xong nợ và tôi cũng xin lỗi ông.

- Về gì ?

- Đã cởi dây trói...

- Một mình à ?

- Không.

- Ai cứu anh vậy ?

- Faustine.

- Tôi cũng ngờ thế. Như vậy đêm ấy Faustine lượn qua đây... Miễn là cô ấy không để bị tóm !...

Anh kết luận:

- Cuối cùng người ta sẽ thấy... Félicien, tôi nhờ anh đầu giờ điện thoại cho Rolande Gaverel bảo cô yên tâm trường hợp tìm không thấy tờ giấy Férôme tự thú. Sáng mai, chín giờ rưỡi ông dự thăm đến gặp tôi, tôi nghĩ sẽ tránh phiền phức cho Rolande và anh nên đã lấy tờ giấy ấy trong hộp nữ trang.

- Thế nào ? - Félicien sừng sốt kêu lên - Không thể, ông đã...

- Như thế, cô ấy đừng lo ngại gì - Raoul nói và rút lui - Anh cũng báo tin tôi sẽ đến gặp cô ấy. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đây chứ, Félicien ?

8. BỨC TƯỢNG PHRYNÉ

Ông Rousselain đến đúng hẹn. Chín giờ rưỡi, Raoul vừa ăn sáng xong, ông đến không phải với tư cách dự thăm mà là người câu cá - như ông nói, đi quấy rầy loại cá nhỏ vảy bạc ở bờ sông - một chiếc mũ rơm trên đầu, mặc quần quân phục màu vàng, đôi giày vải dưới chân...

- Rất hoan nghênh, thưa ông dự thăm ! - Raoul kêu lên - Ngày sẽ rất

đẹp và là một dịp quên đi một ít vụ khó chịu của chúng ta.

- Ông nghĩ thế à ?

- Trời ! Tôi cho là như vậy.

- Thế mà ông bảo mời tôi đến để trao đổi kết thúc vào tối nay.

- Đã có rồi.

- Nhưng tôi không thấy có gì chứng tỏ ông đã làm xong.

- Ngày mai... không đủ cho ông sao ?

- Ngày mai đã quá chậm.

Raoul quan sát ông.

- Có điều gì mới đây, thưa ông ?

Ông Rousselain bắt đầu cười.

- Vâng, thưa ông d' Aveny, có tin mới và trái với thoả thuận giữa chúng ta, chính tôi báo cho ông biết.

Và ông Rousselain nhấn mạnh:

- Cách đây một tiếng rưỡi, cảnh sát trưởng vùng Chatou điện cho Sở Cảnh sát báo bà giúp việc của Férôme Helmas thấy anh ta chết ở tiền sảnh nhà anh ta ở Vésinet, bắn một phát súng ngắn vào tim. Anh ta vừa về đến nhà, cửa còn mở. Thanh tra Goussot đang đến. Tôi biết tin lúc xuống tàu.

Không nao núng, Raoul tuyên bố:

- Đây là kết thúc hợp lý của sự việc, thưa ông dự thẩm. Kẻ tội phạm tự xét xử mình.

- Không may, qua những tìm kiếm đầu tiên, Férôme Helmas không để lại giấy tờ gì cho phép nghĩ anh ta là tội phạm. Tự sát không phải là một lời thú tội. Mặt khác người ta có thể rất ngạc nhiên thấy Férôme Helmas, chàng trai vừa cưới vợ rời bỏ phòng tân hôn để về tự sát ở nhà cũ của mình.

- Anh ta đã thú nhận trước mặt Rolande Gaverel, Félicien Charles và cả chính tôi.

- Chắc thú nhận miệng ?

- Lời thú viết ra giấy.

- Ông có tờ giấy ấy ?

- Nó đây.

Raoul đưa cho ông dự thẩm tờ giấy Férôme Helmas ký.

- Lần này - Ông Rousselain kêu lên rõ ràng thoả mãn - tôi nghĩ vấn đề gần như đã được giải quyết. Để vụ này không còn chỗ nào mập mờ, ông phải cho tôi rõ một số điểm, ông d' Aveny... có lẽ một số thú nhận.

- Tôi sẵn sàng đồng ý - Raoul vui vẻ nói - Nhưng tôi có vinh dự nói với

ai đây ? Với ông dự thẩm Rousselain, đại diện cho pháp luật hay với ông Rousseiain, người đi câu cá, một người phúc hậu mà tôi biết rất độ lượng, tâm lý và nhân đạo. Với người trước tôi buộc phải có điều dè chừng. Với người sau tôi nói năng cởi mở và chúng ta sẽ thống nhất chọn những gì có thể công bố công khai và những gì còn phải ít nhiều ở trong bóng tối.

- Một ví dụ, ông d' Aveny ?

- Một ví dụ. Félicien và Rolande yêu nhau. Cách đây hai tháng, buổi tối xảy ra bi kịch, Félicien lấy thuyền đi gặp Rolande. Anh ta để người ta buộc tội mình vì không muốn phản lại người yêu. Phải chăng đấy là một điều bí mật phải ở trong bóng tối ?

Ông Rousselain, nhạy cảm, ứa ngay nước mắt thốt ra:

- Tôi là người đi câu đang có mặt ở đây, ông d' Aveny. Ông cứ nói đừng dè dặt. Ông có thể trình bày thoải mái như người ta đã cho tôi biết ở Sở về vai trò thực của ông là người từng có thời kỳ hợp tác với chúng tôi và giúp được những việc rất lớn. Tuy ông có một quá khứ...

- Một quá khứ hơi phức tạp, đúng không ?

- Đúng vậy và tuy ông còn những vi phạm về Luật Lệ chặt chẽ, ông vẫn là một người có ích. Nói đi, ông d' Aveny !

Ông Rousselain hồi hộp vì tò mò. Raoul cung cấp cho sự tò mò ấy bao nhiêu sự việc nên ông Rousseiain không nghĩ đến buổi đi câu nữa, nhận lời ăn trưa ở Clair Logis và cho mãi đến ba giờ chiều chỉ lắng nghe những câu chuyện của Raoul d' Aveny lẫn lộn với một số tâm sự của Arsène Lupin.

Lúc ra về ông còn nói với một giọng hồ hởi:

- Nhờ ông, thưa ông d' Aveny, tôi đã có một trong những ngày thú vị nhất của đời tôi. Bây giờ tôi nhìn cuộc sống ở tất cả các mặt và thống nhất ý kiến với ông: nó phải được tiết lộ ra một cách khôn khéo và suy tính. Đây là một câu chuyện tình yêu đẹp tuy có những tội ác và động cơ vật chất làm cho phức tạp. Nhưng trước hết là một câu chuyện về lòng căm hận và trả thù ! Làm sao người đẹp Rolande của chúng ta có thể đi đến đích với nhiệm vụ mình ! Thật đây nghị lực ! Tình cảm mãnh liệt !

- Ông không còn gì hỏi tôi nữa chứ, thưa ông dự thẩm ?

- Có, một bổ sung nhỏ về hai điểm... thậm chí ba điểm. Hoàn toàn tò mò thôi.

- Ông cứ cho biết.

- Điểm thứ nhất: ý định của ông về Félicien ? Trước hết ông có nghĩ anh ấy là con trai ông không ?

- Tôi không biết và sẽ không bao giờ biết. Nhưng dù anh ấy là con trai tôi, cách cư xử của tôi vẫn thế. Tôi sẽ không nói gì. Nên để anh ấy nghĩ mình là một đứa trẻ lạc hơn biết mình là con trai... của người ông đã biết. Ông tán thành chứ ?

- Nhất định - Ông Rousselain xúc động nói - Điểm thứ hai: Faustine ra sao rồi ?

- Không biết. Nhưng tôi sẽ tìm ra nàng.

- Ông định đi tìm nàng ?

- Vâng.

- Vì sao ?

- Vì nàng rất đẹp và tôi không quên bức tượng Phryné.

Ông Rousselain nghiêng mình như một người không thờ ơ với những gì là tình cảm và mong muốn. Và ông kết thúc:

- Điểm thứ ba: Ông d' Avemy, ông có nhận thấy trong mớ bòng bong sự kiện này không có vấn đề chiếc túi vải xám và mấy trăm nghìn đựng trong ấy ? Thế đấy, số của cái ấy không phải mất đi đối với mọi người chứ ?

- Quan điểm của tôi cũng như vậy. Chắc chắn có một người được hưởng.

-Ai ?

- Tôi không biết nói sao nhưng cho rằng có một người ranh mãnh hơn những người khác và người ấy đã tìm đúng chỗ Simon Lorient và kẻ tấn công anh ta đánh nhau. Hai người đều bị thương, túi vải đã lăn trên cỏ xuống hố.

- Có ai đó ranh mãnh hơn những người khác - Ông Rousselain lặp lại câu nói của Raoul - Tôi không thấy có người ranh mãnh đến thế...

- Có chứ... Có chứ... - Ông d' Avemy lăm bắm và lấy một điều thuốc trên bàn châm hút, đôi mắt mở màng...

Thực ra ông Rousselain đặt câu hỏi ra không có ý gì khác. Nhưng đột nhiên, qua thái độ của Raoul, ông biết. Ông chắc chắn người đối thoại của ông đã lặng lẽ tự tặng cho mình số của cái vô ích của Philippe Gaverel bị rơi xuống hố....

"Con người kỳ lạ ! Ông Rousselain nhìn vào Raoul thầm nghĩ. Anh ta xả thân cứu những người khác và không dừng lại trước khi có dịp có thể móc ví của họ ! Ra về mình có nên bắt tay anh ta không ?"

Raoul đã trả lời sự ngần ngại ấy. Anh vừa cười vừa nói:

- Theo ý tôi, thưa ông dự thẩm, phải tha thứ cho kẻ đã làm việc ấy. Có lẽ là một người hoàn hảo trung thực, không bao giờ

có ý tước đoạt đồng loại nhưng hành vi của người trốn thuế Philippe Gaverel, làm mất hết mọi ngần ngại.

Và vẫn luôn vui vẻ, anh nói thêm:

- Dù nguyên nhân ra sao, thưa ông dự thẩm, tôi nghĩ đây là cuộc phiêu lưu cuối cùng của tôi... Vâng, tôi cần hít thở không khí trong lành hơn và quan tâm đến những nhiệm vụ cao quý hơn. Và rồi, tôi đã làm việc quá nhiều cho những người khác, giờ tôi rất muốn nghĩ nhiều hơn đến mình. Dĩ nhiên tôi không có ý định rút lui vào một nhà tu kín... Nhưng dù sao... Nay ông... Ông có biết, tôi mong muốn khi biến đi, người ta nói về tôi: "Nhìn chung, đây là một người dũng cảm... Có lẽ là một phần tử xấu nhưng là một người dũng cảm..."

Ông Rousselain đưa tay bắt tay anh, ra đi.

- Tôi đến chào vĩnh biệt, cô Rolande và cả anh nữa, Félicien. Vâng, tôi đi... vòng quanh thế giới hoặc gần như thế... Tôi có những người bạn thân hầu như khắp nơi; người ta cứ đòi gặp... Và rồi, tôi có vài điều xin lỗi cô, Rolande, và cảm ơn đã không trách cứ tôi... Vâng, vâng, tôi thú nhận có một số sai lầm. Thật không tế nhị đã lấy trong hộp nữ trang tờ giấy thú tội cần đưa cho ông dự thẩm... Không phải chỉ có thế ! Tôi biết từ đầu đến cuối đêm tân hôn của hai người... Tôi ngồi ở chỗ tốt nhất, trong pho - tờ ngoài ban công và thấy hết, nghe hết. Tôi cũng đã ở trong phòng làm việc của Georges Dugrival tại Caen, khi anh lấy trộm tủ két, Félicien. Và bao nhiêu điều khác, ít nhiều kín đáo... hoặc không kín đáo.

Tuy vậy, các bạn thấy không, tất cả những việc đó do lỗi của các bạn. Rolande nhớ không, lúc đầu cô cần tôi lời khuyên và tôi đã nghĩ chúng ta tay trong tay đi với nhau. Rồi bỗng nhiên cô im lặng... Cô quay lưng lại với người bạn sẵn sàng criúp đỡ... Xin chào, Raoul, ai làm việc này ! Còn anh, Félicien, tôi đã rất mong được anh tin cậy ! Nhưng không, quý ông đi dạo trên hồ, thay vì nói thật với tôi: "Thế đấy, tôi đến với người tôi yêu", anh thích để cho người ta bắt giam.

Và lúc ấy sẽ xảy ra chuyện gì ? Chia cắt nhau ra hai trận tuyến, mỗi người một phía không phải bao giờ chúng ta cũng làm tốt công việc. Đúng ! Chúng ta thường lúng túng. Có lúc tôi làm việc hoà hợp với ông Rousselain, có lúc chống lại ông ấy và cuối cùng cho rằng Félicien vô tội, tôi đi đến chỗ xem Rolande và Férôme đồng mưu với nhau. Hoàn toàn như thế. Rolande, làm sao tôi tưởng tượng được toàn bộ việc làm của cô đều dựa trên thù hận ! Thù hận lên đến mức ấy là một sự kỳ cục, tất nhiên dẫn đến những sai trái.

Và cô đã làm biết bao sai trái, cô bé Rolande !

Nào, Rolande - Raoul ngồi lại gần, nhẹ nhàng nắm tay cô - Cô nghĩ đưa sự việc đến lễ thành hôn là tình quái ư ? Vì không được quên cô đã là vợ, mang họ của Férôme Helmas, cô là bà Helmas và để giành được đêm tân hôn thực sự, cô đã trải qua những tháng cố gắng vô lý và những rối rắm vô ích.

Nếu cô cho tôi vinh dự là bạn, tôi đã không để cô làm một việc đại đột như thế. Có hàng chục phương pháp để đạt được mục đích mà không phải làm thủ tục hôn thú. Ví dụ ai ngăn cản cô nói với người yêu: 'Félicien thân yêu, anh là người biết bơi đến dưới cửa sổ của em và leo lên ban công, anh hãy vào nhà Férôme lấy lại chiếc nhẫn kim cương anh ta đã đánh cắp.

Như vậy chúng ta so sánh được. Và thế là xong. Hơn nữa, tham vọng của cô không hề muốn nộp Férôme cho cảnh sát mà chỉ để so sánh hai chiếc nhẫn và đuổi anh ta đi. Nào, thành thật đi, hãy thú nhận cô sẽ làm tốt hơn nếu đặt vấn đề với Raoul d' Avernay.

Cô sắp trả lời, nụ cười thể hiện rõ sẽ theo hướng nào nhưng anh không cho:

- Không. Tôi không đến để bắt cô thú nhận mà để góp ý kiến vào giải pháp của cô và chúc mừng hai người. Vâng, Rolande, tôi chúc mừng cô đã cưới Félicien. Tôi đã đánh giá lầm về anh, nghĩ anh có thể làm nhiều điều xấu. Anh có khả năng nhất trong tình yêu. Một chàng trai can đảm, ngoan cường. Anh sẽ làm cô hoàn toàn hạnh phúc như cô xứng đáng.

Bây giờ quà cưới của tôi... Công việc ở biệt thự Clair Logis sắp hoàn thành nhưng Félicien, tôi có những chỗ khác nhờ anh..., một ngôi nhà cổ phía trên Nice với một cánh đồng ô liu tuyệt vời. Anh đủ thì giờ làm nó trở thành một nơi thật đẹp và theo sở thích của anh. Như vậy khoảng mười lăm ngày nữa, sau khi đã gặp ông Rousselain và vụ việc được xếp lại, cả hai người đến ở Nice, xa chỗ này cũng là một điều cần thiết.

Tôi hôn cô được chứ, Rolande ?

Anh ôm hôn cô gái âu yếm rồi ôm hôn Félicien và đưa hai tay cho anh ta, nhìn thẳng vào mắt mấy giây.

- Đáng lẽ tôi có những điều khác nói với anh nhưng sau này chúng ta sẽ xem xét nếu thượng đế tạo điều kiện cho tôi... Tôi chắc sẽ có điều kiện vì tôi xứng đáng.

Anh lại ôm hôn anh ta và để hai người ở lại, ngạc nhiên và khá cảm động.

Raoul đi du lịch hơn một năm, vẫn quan hệ thư từ chặt chẽ với hai

người trẻ tuổi. Félicien gửi cho anh những đồ án, thiết kế hỏi ý kiến và quen dần, viết thư cởi mở, tin tưởng hơn. Nhưng Raoul nghĩ giữa họ sẽ không có những tình cảm thân mật hơn. "Có lẽ đây là con trai của Claire d' Etigues và mình. Nhưng mình có nhất thiết phải biết rõ không ? Dù là trường hợp chắc chắn thì mình có tấm lòng một người bố không ?"

Tuy vậy anh thấy phấn khởi. La Cagliostro đã trả thù nhưng việc báo hận bị đốt cháy và thỉnh thoảng anh kiêu hãnh thầm bảo nàng: "Nàng thất bại rồi, Joséphine Balsamo. Đứa trẻ - nếu là Félicien - không những không trở thành trộm cắp, giết người mà nó với tôi còn rất hoà hợp. Mưu mô hỏng rồi, Joséphine".

Đúng như anh dự đoán, vụ Clématites và Orangerie bị xếp lại. Thomas Le Bouc không gặp may. Việc tìm ra thủ phạm đáng lẽ mở cửa nhà tù cho anh ta nhưng việc điều tra lại phát hiện những tội nặng khác. Anh ta sẽ phải bị đưa đi khổ sai nếu không mắc một căn bệnh rồi là đời.

Sau mười lăm tháng, Raoul trở lại nước Pháp ở trong khu nhà tuyệt đẹp của anh trên bờ biển xanh. Một hôm trong một sòng bạc ở Monte Carlo anh thấy một bà rất lịch sự nhiều người thán phục sắc đẹp vây quanh. Lại ngồi phía sau nàng, anh thì thầm: "Faustine..."

Nàng ngoảnh lại ngay.

- A ! Ông đấy à ? - Nàng mỉm cười nói.

- Đúng, tôi... tôi, người đã hăm hở tìm cô khắp nơi !

Họ đi ra ngoài, cùng dạo chơi trong phong cảnh đẹp. Raoul kể lại những sự việc cuối cùng và hỏi nàng về đêm anh thấy

nàng ngồi trên ghế dài, Félicien trong vòng tay.

- Không phải trong vòng tay tôi - Nàng nói - mà dựa vào vai tôi. Anh ta khóc.

- Anh ta khóc ?

- Vâng. Dù thế nào, anh ấy vẫn ghen với Férôme Helmas và thấy đám cưới thật ô nhục. Anh suy sụp, khổ sở và đêm ấy tôi âu yếm, an ủi anh ta.

Raoul cho nàng biết những chi tiết về đêm tân hôn. Và đột nhiên anh quay về phía nàng nói:

- Chính nàng, đúng không Faustine ?...

- Tôi thế nào ?

- Đúng, nàng chắc chắn Férôme Helmas là thủ phạm, biết Rolande đuổi anh ta và dự đoán sợ bị tố cáo, anh ta trở về nhà mình trước khi bỏ trốn ?

- Thì sao?

- Nàng bèn đứng chờ trước cửa nhà; khi anh ta mở cửa nàng đã bắn...
Thực tế là thế, đúng không ? Vì Férôme không phải là một con người có thể tự sát...

Không trả lời, nàng đưa ngón tay chỉ về đường chân trời...

- Quê hương tôi ở kia... Xứ Corse... Những người ở đấy bị xúc phạm chỉ có hạnh phúc khi đã trả thù.

- Và nàng hạnh phúc chứ Faustine ?

- Rất hạnh phúc. Vì quá khứ và sự kết thúc, vì hiện tại. Một tôn ông người Ý giàu có hiến dâng trái tim cho tôi cùng một lâu đài đá hoa cương hồng ở Gênes.

- Đã cưới nhau rồi chứ ?

- Vâng.

- Nàng yêu ông ta ?

- Ông ta đã bảy mươi lăm tuổi. Còn ông, Raoul, cũng hạnh phúc chứ ?

- Tôi sẽ hạnh phúc nếu không thiếu một điều.

- Gì vậy ?

Đôi mắt họ nhìn nhau. Nàng đỏ mặt. Anh thì thầm:

- Tôi không quên gì... vì tôi đã không có nó.

- Không có - Nàng nói - có lẽ không giá trị bằng điều có thể có.

Anh ngẩng nàng từ chân đến đầu, nói lặp lại:

- Tôi không quên gì hết.

Sau một lúc, nàng táo bạo đáp:

- Chứng minh cho tôi xem nào.

- Chứng minh cho nàng ư ?

- Vâng, cho tôi một chứng cứ ông đã có một kỷ niệm thiết thực và luyến tiếc về điều đã không có.

- Hơn cả một luyến tiếc, Faustine.

- Cho tôi chứng cứ về điều đó.

- Nàng có thể cho tôi một ngày ? Mai, vào giờ này, tôi đưa nàng đi.

Nàng đi theo anh ra ô - tô. Họ cùng đi và trong một tiếng đồng hồ, anh đưa nàng đi lên vùng đồi núi trông xuống Nice, gần một xóm làng đẹp.

Cánh cổng mở. Nàng đọc tên biệt thự trên hai cột đá: "Biệt thự Faustine".

Rất cảm động, nàng thì thầm:

- Đây là bằng chứng một kỷ niệm, không phải một luyến tiếc.

- Bằng chứng của một hy vọng - Anh nói - Hy vọng một ngày nào đó

tôi gặp nàng tại biệt thự này.

Nàng ngẩng đầu lên.

- Một người đàn ông như ông, Raoul, phải tặng tôi cái gì hơn một cái tên trên hai cột đá.

- Tôi có hơn, hơn nhiều, và nàng không phải thất vọng. Nhưng trước hết tôi hỏi một câu, Faustine. Tại sao từ đầu nàng thù ghét tôi đến thế ? Không chỉ nghi ngờ mà còn căm hận, giận dữ. Nàng trả lời thành thực đi.

Nàng đỏ mặt và nói thầm:

- Đúng thế, Raoul, tôi đã ghét ông.

- Vì sao ?

- Vì tôi không đủ sức ghét ông.

Anh nồng nhiệt nắm lấy cánh tay nàng. Họ đi bộ theo những con đường lên từng bậc núi khô cằn và trên tuyết.

Đến tận cùng, trên bậc thềm cao có hàng cột dàn hoa bao quanh. Ở giữa, rạng rỡ và sống động với toàn bộ nét lộng lẫy của một nữ thần là bức tượng Phryné.

- Ô ! - Faustine chao đảo, ấp úng - Tôi !.. Tôi...

Faustine ở lại mười hai tuần lễ trong biệt thự mang tên nàng.

BÁO THÙ

Chịu trách nhiệm xuất bản

TS. LÊ VĂN ĐỆ

Chịu trách nhiệm nội dung

PHÙNG THIÊN TÂN

Biên tập

QUẾ CHINH

Trình bày

NGUYỄN THÚY

Bìa: ANT

Sửa in: **MỘC LAN**

In 1.000 cuốn, khổ 14,5x20,5 cm tại Công ty cổ phần in-vật tư Ba Đình,
Thanh Hóa. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 22-
2006/CXB/284-1883/CAND.

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2007.